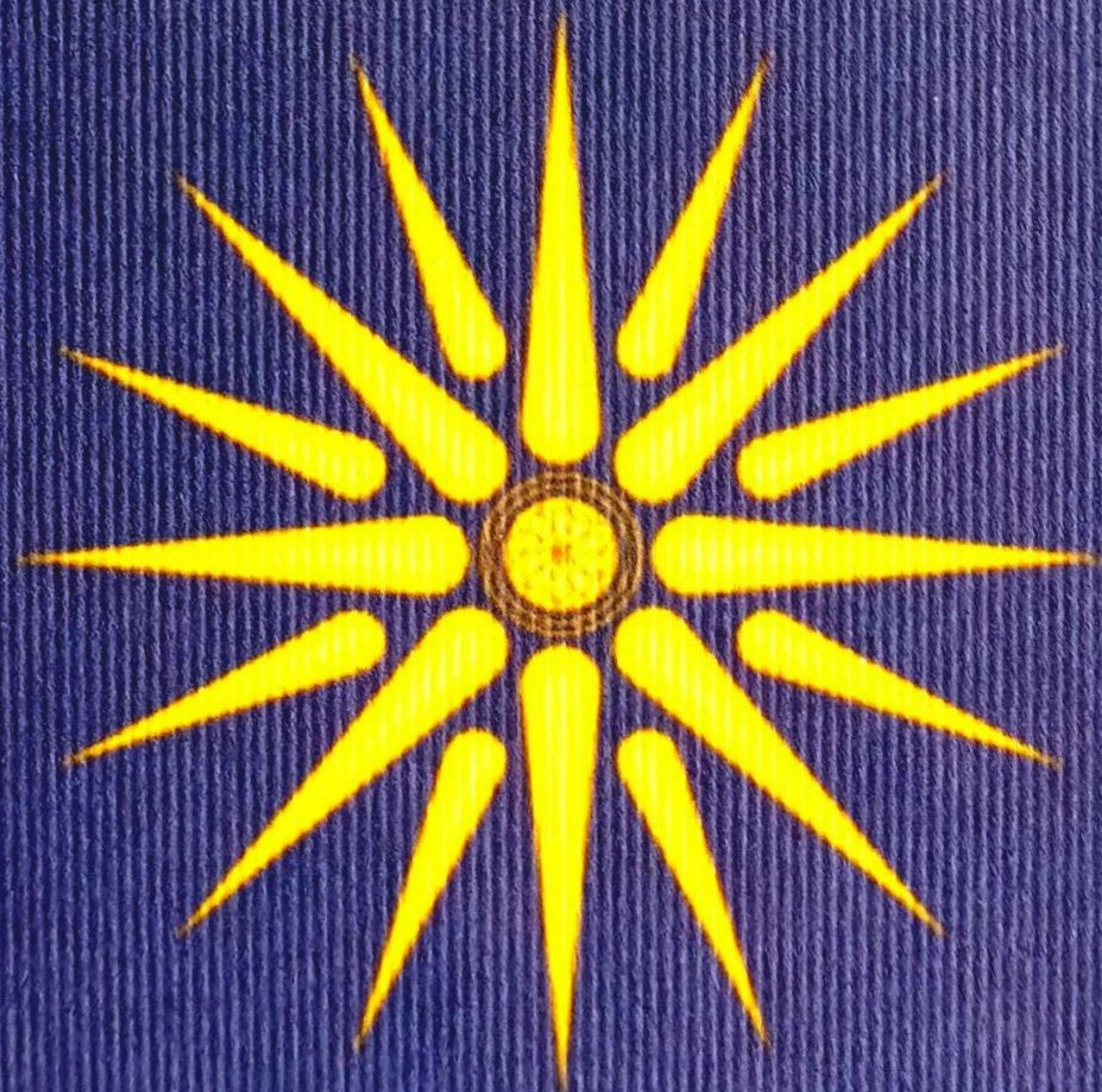

Τραϊανός Πασόης

Τα Φυσικά και τα Τεχνητά Έθνη
Οι Μακεδόνες και οι Έλληνες

Βόντεν 2015

Τα Φυσικά και τα Τεχνητά Έθνη

Έθνη και Εθνογένεση

Έθνος, με τη σημερινή του μορφή, ονομάζεται ένα σύνολο ανθρώπων με κοινά χαρακτηριστικά. Τα κυριότερα από αυτά είναι η κοινή καταγωγή (φυλή), η κοινή πατρίδα, η κοινή ιστορική πορεία, η γλώσσα, η θρησκεία, ο ιδιαίτερος πολιτισμός, τα ήθη και έθιμα και όχι απαραίτητα όλα. Το βασικότερο, όμως, είναι η ανάπτυξη της εθνικής του συνείδησης. Της αίσθησης, δηλαδή, που δημιουργούν σε ένα σύνολο ανθρώπων όλα αυτά τα χαρακτηριστικά ως πληροφορίες (ειδήσεις, εξ ου και ο όρος συνείδηση), μαζί με την αίσθηση ότι έχουν κοινή ιστορική πορεία, κοινά συμφέροντα και προβλήματα στον συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο (πατρίδα), κοινό σχεδιασμό για το μέλλον, και το κάνουν να θεωρεί ότι συνιστά ένα έθνος.

Αυτή η αντίληψη της έννοιας έθνος καθιερώθηκε στην εποχή μας κυρίως από το ιδεολογικό και πολιτιστικό κίνημα του 18^{ου} αιώνα, που αποκλήθηκε Διαφωτισμός. Το κίνημα αυτό απελευθέρωσε το ανθρώπινο πνεύμα από τις σκοταδιστικές και δογματικές αντιλήψεις, που είχαν επιβληθεί από τις θρησκευτικές προλήψεις, τη μισαλλοδοξία των εκκλησιών, την αυθαίρετη και ανεξέλεγκτη εξουσία των απόλυτων μοναρχιών. Αυταρχικά φεουδαρχικά καθεστώτα καταλύθηκαν και δρομολογήθηκαν διαδικασίες δημοκρατικής διακυβέρνησης και αποκατάστασης της ισότητας των πολιτών και της κοινωνικής δικαιοσύνης. Η εξουσία των μοναρχιών που *«πήγαζε από τον θεό»*, άρχισε να αντικαθίσταται από την εξουσία που πηγάζει από τον λαό. Ο λαός πλέον άρχισε να λειτουργεί ως συνειδητοποιημένο σύνολο πολιτών, ενώ μέχρι τότε λειτουργούσε ως σύνολο υπηκόων. Αυτά τα σύνολα των υπηκόων αναφέρονται συχνά στην ιστορία και ως έθνη ή λαοί. Οι αυταρχικοί ηγεμόνες προσδιόριζαν την ταυτότητα του συνόλου των υπηκόων τους, και σε μικρό ή μεγάλο βαθμό τον πολιτισμό, τη γλώσσα, τη θρησκεία, τα ήθη και έθιμα, την ιστορική πορεία. Τα όρια της πατρίδας αυτού του είδους των λαών καθορίζονταν από την ικανότητα των ηγεμόνων να επεκτείνουν την επικράτειά τους.

Η πάλη βέβαια των αδυνάτων κατά της αυταρχικότητας των ισχυρών εμφανίστηκε από τα πρώτα βήματα της συλλογικής συμπεριφοράς του ανθρώπου. Τα αλτρουιστικά ένστικτα εμφανίστηκαν ως αλληλεγγύη προς τα αδύνατα μέλη της ομάδας, όπως νεογέννητα, ασθενείς, αδυνάτους της ομάδας. Ταυτόχρονα εμφανίστηκαν και τα αρπακτικά ένστικτα, με την αρπαγή των αγαθών επιβίωσης από τους αυταρχικούς ισχυρούς και την επιβολή τους πάνω στους αδυνάτους.

Για να έχουμε κάποια εικόνα για τα πρώτα βήματα συλλογικής συμπεριφοράς του ανθρώπου, δεν έχουμε παρά να δούμε τη συμπεριφορά κάποιων ειδών ζώων που λειτουργούν ως ομάδα, κάτι που συχνά μας παρουσιάζουν με αξιοθαύμαστο τρόπο ντοκιμαντέρ της τηλεόρασης. Εκεί θα δούμε να εμφανίζονται τα ένστικτα αλληλεγγύης προς τα αδύνατα μέλη της ομάδας, αλλά και τα ένστικτα της επιβολής και αρπακτικότητας των ισχυρότερων. Θα δούμε και την πάλη, μέχρι θανάτου πολλές φορές, για την επιβολή του ισχυρότερου, αρσενικού κατά κανόνα, για την ηγεσία της ομάδας. Ο ηγέτης αρσενικός είναι και ο επιβήτορας της ομάδας με τον οποίο και ζευγαρώνουν τα θηλυκά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα μπορεί να αποτελέσουν στη σύγχρονη εποχή οι **πλησιέστεροι συγγενείς** του ανθρώπου, οι χιμπατζήδες. Ζουν σε πολυμελείς οικογένειες, που αποτελούνται από έναν αρσενικό, αρκετά θηλυκά και πολλά παιδιά. Όταν εκλείψει ο κυρίαρχος αρσενικός, οι αρσενικοί απόγονοί του δίνουν σκληρή μάχη για την ηγεσία της ομάδας, κάτι που γίνεται ακόμα και σήμερα μεταξύ των ανθρώπων.

Δεν μπορεί να είναι καθόλου τυχαίο, που σε μακεδονικές διαλέκτους της Αιγαιάτικης Μακεδονίας το λιλί του άντρα, το πέος, λέγεται **«κούρ»**. Ως «Κούροι» αναφέρονται στην αρχαία ελληνική ιστορία τα αγάλματα των γυμνών εφήβων, των εφήβων δηλαδή που έχουν ακάλυπτο τον κούρο τους. Το θηλυκό αντίστοιχό του είναι η **«κόρα»**, που στην ιωνική διάλεκτο προφέρεται «κόρη». «Κόρα» στην μακεδονική λέγεται η χοντρή φλούδα ή το χοντρό δέρμα, κάτι που είναι το πιπί της γυναίκας. Κόρη στην αρχαία ελληνική λέγονταν η νεαρή κοπέλα, η παρθένα, ενώ η κόρη με την σημερινή της έννοια λέγονταν θυγάτηρ. Η λέξη «κόρα», όπως και πολλές άλλες μακεδονικές λέξεις, έχει περάσει και στην νεοελληνική και σημαίνει την χοντρή πέτσα, κυρίως του ψωμιού. Το

υποκοριστικό της λέξης «κόρα» είναι «**κόρκα**» (μικρή κόρη), το οποίο έφτασε στην σημερινή Μακεδονική παραφθαρμένο σε «**κέρκα**». Πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι στην αρχαιότητα δεν υπήρχε η σεμνοτυφία που επέβαλε ο χριστιανισμός σχετικά με τα γεννητικά όργανα του ανθρώπου και ότι αυτά θεωρούνταν βαρύνουσας σημασίας, γι' αυτό και παρουσιάζονταν υπερμεγέθη στα εδώλια (αγαλματίδια) που δημιουργήσαν οι πρωτόγονοι άνθρωποι.

Ο ισχυρότερος, λοιπόν, επιβήτορας ήταν ο πρωτόγονος κ(ο)ύριος, δηλαδή η πρώτη μορφή του εξουσιαστή, του άρχοντα, του ηγεμόνα, του αφέντη της ομάδας ανθρώπων. Θεωρούνταν και ο «γεννήτορας» της ομάδας, της φυλής, του έθνους. Στην αρχαιότητα έλεγαν ότι ο άντρας γεννάει. Έχουμε το παράδειγμα της Βίβλου που αναφέρει τον «*Αβραάμ που γέννησε τον Ισαάκ κι εκείνος γέννησε το Ιακώβ*». Αυτός ο Αβραάμ θεωρείται «γενάρχης» των Εβραίων, αλλά και των Αράβων, οι οποίοι θεωρούνται απόγονοι του γιού που απέκτησε από την Αιγύπτια Αγάρ. «Γενάρχης» των Ελλήνων της αρχαιότητας θεωρούνταν κάποιος ονόματι «Έλληνας». Για τους «γενάρχες» των σημερινών Ελλήνων θα μιλήσουμε παρακάτω. Σταδιακά ο όρος «κύριος» (προφέροντας το «υ» ως «ου», όπως το προφέρανε οι αρχαίοι λαοί, αλλά και οι σύγχρονοι Ευρωπαίοι, μεταξύ των οποίων και οι Μακεδόνες) έχασε την αρχική του έννοια και κατέληξε να σημαίνει τον αφέντη, τον κυρίαρχο, τον ηγεμόνα. Αποδόθηκε και στους θεούς ως «Πατέρες» και γεννήτορες των πάντων. Πριν την εποχή του Διαφωτισμού αποδίδονταν ως τίτλος στους ηγεμόνες, τους φεουδάρχες και γενικά σε όλη την άρχουσα τάξη, την λεγόμενη «αριστοκρατία». Μετά την χειραφέτηση των λαών που έφερε ο Διαφωτισμός και κυρίως μετά την Γαλλική Επανάσταση (1789), ο τίτλος του «κυρίου» άρχισε να αποδίδεται και σε κάθε πολίτη, ως ένδειξη τυπικής έστω ισότητας.

Ο πατέρας, λοιπόν, ήταν και ο ηγέτης της ομάδας των απογόνων του, η οποία για τον λόγο αυτό αποκαλούνταν και πατριά και η μεγάλη πατριαρχική οικογένεια στην εθνολογία θεωρείται η πρώτη μορφή στοιχειώδους κοινωνικής οργάνωσης που οδήγησε στην δημιουργία των εθνών. Ο φυσικός αρχηγός της πατριάς αποκαλούνταν πατριάρχης, για να ξεχωρίζει από τους γιούς και τους εγγονούς, που επίσης ήδη είχαν γίνει πατέρες. Πρόβλημα ασφαλώς προέκυπτε

όταν πέθαινε ο πατριάρχης και κάποιο από τα παιδιά του έπρεπε να αναλάβει την ηγεσία της πατρίδας. Τον διάδοχο τον όριζε συνήθως ο γέρων πατριάρχης, αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι ήταν αποδεκτό από τους άλλους γιούς. Ήταν φυσικό, λοιπόν, να υπάρχει ανταγωνισμός μεταξύ τους. Έναν τέτοιο ανταγωνισμό αναφέρουν κάποιες από τις αρχαιότερες γραπτές ιστορίες εθνογένεσης, αυτής των Εβραίων. Στη Γένεση, ένα από τα βιβλία της Βίβλου, αναφέρεται η περίπτωση του Ιωσήφ, που επειδή ήταν ο αγαπημένος γιός του πατριάρχη Ιακώβ, τα αδέρφια του τον φθονούσαν και τον πούλησαν ως δούλο σε Άραβες εμπόρους, οι οποίοι με τη σειρά τους τον πούλησαν σε Αιγύπτιο αξιωματούχο. Επειδή, όπως λέγεται, ερμήνευσε σωστά τα όνειρα του Φαραώ, έγινε αντιβασιλέας και έφερε και τα αδέρφια του στην Αίγυπτο. Αυτό είναι άλλη μια μαρτυρία για το ότι το Αιγυπτιακό βασίλειο, δηλαδή οι αρχαίοι Αιγύπτιοι δεν ήταν ένα μονοεθνικό κράτος. Ο Ιωσήφ θεωρείται γεννήτορας των Εβραίων, τ' αδέρφια του, όμως, που ασφαλώς δημιούργησαν οικογένειες, δεν αναφέρονται ως τέτοιοι. Η ιστορία κατά κανόνα αναφέρει εκείνους που κατάφεραν να γίνουν ηγεμόνες.

Υπάρχει πολύ σοβαρός λόγος να ασχοληθούμε με την ιστορία και μυθολογία των Εβραίων, διότι έχει πολλά κοινά με την ιστορία και μυθολογία της εθνογένεσης και της καταγωγής των Ελλήνων της αρχαιότητας αλλά και των Νεοελλήνων.

Οι Εβραίοι, πριν να συγκροτηθούν σε μια πολιτική ενότητα, ήταν ένα πλήθος νομαδικών φυλών που περιφέρονταν με τα κοπάδια τους σε μια μεγάλη έκταση ανάμεσα στη Μεσοποταμία, την Αραβία και την Αίγυπτο. Βασικό χαρακτηριστικό της θρησκείας τους, όπως και στους άλλους σημιτικούς λαούς, ήταν η έννοια του μονοθεϊσμού στην πιο άκαμπτη, όμως, εκδοχή του. «*Ουκ έσονται σοι θεοί πλην εμού*», ήταν η βασική τους αρχή. Αυτό τους έφερνε σε αντιπαλότητα με την θρησκεία των Αιγυπτίων, που εκτός από τον έναν και ανώτερο θεό είχαν και άλλου θεούς, μεταξύ των οποίων και τον ηγεμόνα της χώρας, τον Φαραώ, τον οποίο οι υπήκοοι όφειλαν να λατρεύουν σαν θεό τους. Αυτό φαίνεται να ήταν και η αιτία που οι φανατικοί Εβραίοι καταδιώχθηκαν από τους Αιγυπτίους και αναγκάστηκαν να καταφύγουν στην άγονη και γι' αυτό αδιάφορη για τους Αιγυπτίους χερσόνησο του Σινά. Από τους Αιγυπτίους, όμως,

διδάχθηκαν την τέχνη της εξουσίας. Αυτή στηρίζονταν κυρίως στην στρατιωτική οργάνωση και την πειθώ. Βασικό χαρακτηριστικό της πειθούς προκειμένου οι υπήκοοι να αποδεχθούν την εξουσία των ηγεμόνων, ήταν η προβολή πεποιθήσεων, σύμφωνα με τις οποίες οι ηγεμόνες, δηλαδή οι Φαραώ, ήταν οι επί γης εκπρόσωποι των θεών και ως εκ τούτου είχαν δικαιώματα πάνω στη γη και τους ανθρώπους. Έτσι, η αμφισβήτηση της εξουσίας τους σήμαινε και παράβαση των θεϊκών νόμων. Μ' αυτόν τον τρόπο, οι ψυχικά υποταγμένοι υπήκοοι ήταν και πολιτικά υποταγμένοι στην αυθαίρετη εξουσία του καθεστώτος. Ο φόβος των όπλων σε συνδυασμό με τον φόβο του θεού ήταν ο καταλυτικός παράγων που επέτρεπε την μακράιωνη επιβίωση ακραίων αυταρχικών καθεστώτων.

Οι θρησκευτικές πεποιθήσεις των Εβραίων δεν επέτρεπαν, βέβαια, τη λατρεία και άλλων θεών και ειδικά επίγειων. Το μίσος τους, όμως, για τα καθεστώτα που τους καταπίεζαν και εκμεταλλεύονταν τα πιο εύφορα εδάφη και τους ανθρώπους, τους έκανε να αναζητήσουν παρόμοιους τρόπους συσπείρωσης των πληθυσμών και χρησιμοποίησής τους για πολιτικούς σκοπούς. Έτσι επινόησαν την δημιουργία μίας άλλης μορφής εκπροσώπων του θεού τους πάνω στη γη. Ήταν αυτή των εντολών του θεού. Των ανθρώπων, δηλαδή, εκείνων στους οποίους ο θεός εμφανίστηκε και έδωσε εντολή να επιβάλουν τις εντολές και την θέλησή του πάνω στη γη. Αυτοί ήταν συνήθως οι πατριάρχες, οι αρχιερείς, οι προφήτες, ακόμα και οι βασιλιάδες τους. Διαμόρφωσαν θρύλους και παραδόσεις σύμφωνα με τις οποίες αυτοί ήταν ο «εκλεκτός λαός» του μοναδικού αληθινού θεού, ο οποίος τους απάλλαξε από τη δουλεία προκαλώντας μεγάλες καταστροφές στο καθεστώς του Φαραώ. Άνοιξε την Ερυθρά Θάλασσα για να περάσουν και μετά έπνιξε σ' αυτήν τους διώκτες τους, τους έστειλε μάνα και ορτύκια όταν δεν είχαν να φάνε και άλλα πολλά. Για να ενοποιήσουν πολιτικά όλες εκείνες τις νομαδικές φυλές, δημιούργησαν τις γενεαλογικές απόψεις περί καταγωγής από τους πλέον ενάρετους ανθρώπους της προϊστορίας, τον Νώε, τους προφήτες και τους πατριάρχες, οι οποίοι επικοινωνούσαν απευθείας με το θεό και ήταν οι εκφραστές της θέλησής του πάνω στη γη. Το κυριότερο, βέβαια, ήταν το ότι τους ανακήρυξε ως «εκλεκτό

λαό του», τους έδωσε νόμους βάσει των οποίων έπρεπε να ζουν (Δέκα Εντολές) και υποσχέθηκε την εγκατάστασή τους στη «Γη της Επαγγελίας».

Τέτοιου είδους θρησκευτικές διαδόσεις αναπτέρωναν το ηθικό των πιστών και τους μετέτρεπαν σε ατρόμητους και ριψοκίνδυνους πολεμιστές, καθώς πίστευαν ότι αυτό που κάνουν «είναι θέλημα θεού» κι ότι ακόμα κι αν χάσουν τη ζωή τους για την επιβολή των «εντολών» του θεού, θα κληρονομήσουν την «αιώνια βασιλεία». Κάτι παρόμοιο, δηλαδή, με αυτό που έκαναν οι Μωαμεθανοί μερικούς αιώνες αργότερα, ακόμα και οι σύγχρονοι φανατικοί ισλαμιστές.

Η «Γη της Επαγγελίας» ήταν η **Χαναάν**, η περιοχή όπου σήμερα είναι το Ισραήλ, η Παλαιστίνη, ο Λίβανος, η Ανατολική Συρία και Ανατολική Ιορδανία. Ήταν «Γη της Επαγγελίας» για τρεις βασικούς λόγους. Πρώτον, ήταν εύφορη καθώς αρδεύονταν από τα νερά του Ιορδάνη, του Ορόντη και άλλων μικρότερων ποταμών, ενώ ανατολικά και νότια υπήρχαν μεγάλες έρημοι. Ο δεύτερος και σημαντικότερος λόγος ήταν το γεγονός ότι η γεωγραφική της θέση την καθιστούσε εμπορικό κόμβο παγκόσμιας εμβέλειας. Εκεί κατέληγαν οι μεγάλοι εμπορικοί δρόμοι της Ανατολής και της ΒΑ Αφρικής και άρχιζαν οι θαλάσσιοι δρόμοι που την συνέδεαν με όλα τα παράλια της Μεσογείου και της Μαύρης Θάλασσας, σε μια εποχή μάλιστα που τα πλοία ήταν το βασικότερο μέσο μεταφοράς προϊόντων. Ο τρίτος λόγος ήταν το γεγονός ότι η περιοχή ήταν στο κέντρο των μεγαλύτερων πολιτισμών της εποχής, των **Χετταίων** στα βόρεια, των **Ασσυρίων** και των **Βαβυλωνίων** (Μεσοποταμία) στα ανατολικά και των **Αιγυπτίων** στα νότια. Έτσι οι Χαναναίοι ασχολούνταν κυρίως με το εμπόριο, σε τέτοιο βαθμό που η έννοια Χαναναίος ήταν ταυτόσημη με την έννοια έμπορος. Τα εμπορικά λιμάνια της περιοχής ήταν τα σημαντικότερα της Μεσογείου για πάρα πολλούς αιώνες. Οι λαοί της περιοχής δεν απόκτησαν ποτέ πολιτική ενότητα, καθώς ήταν χωρισμένοι σε πολλές κοινότητες (φυλές), οι έμποροι που εγκαθίσταντο στην περιοχή επίσης ανήκαν σε διάφορες εθνότητες της ευρύτερης περιοχής και τα εμπορικά τους συμφέροντα τους επέβαλαν την ανάγκη να έχουν καλές σχέσεις με τις γειτονικές ισχυρές και πλούσιες αυτοκρατορίες και κατά συνέπεια να αποδέχονται την κηδεμονία τους. Έτσι δημιούργησαν πολλές αυτόνομες πόλεις- κράτη, οι σημαντικότερες των οποίων ήταν η **Τύρος**, η **Σιδών**, η **Βηρυτός**, η **Βύβλος**, η **Τρίπολις**, η **Άραδος**, τα

Γάβαλα, η Ασκλών.κ.α. Οι έμποροι και οι πλοιοκτήτες και γενικά οι κάτοικοι της ευρύτερης περιοχής του παγκόσμιου αυτού εμπορικού κέντρου ήταν γνωστοί στους αρχαίους Βαλκάνιους και Λατίνους με το όνομα **Φοίνικες**, πιθανόν επειδή ένα από τα εμπορεύματα που διακινούσαν ήταν το βαθυκόκκινο, το πορφυρό χρώμα (φοίνιξ, φοινός) και τα πορφυρά υφάσματα, που ήταν είδος πολυτελείας την εποχή εκείνη. Επειδή το κυριότερο μεταφορικό μέσο της εποχής εκείνης ήταν το πλοίο, ήταν επόμενο πολλοί από αυτούς να ναυπηγήσουν μεγάλα πλοία και να δημιουργήσουν μεγάλο στόλο που κυριάρχησε σε όλη τη Μεσόγειο.

Η ανάγκη διακίνησης των εμπορευμάτων και ανεφοδιασμού των πλοίων, τους ανάγκασε να δημιουργήσουν εμπορικούς σταθμούς και λιμάνια ανεφοδιασμού, αρχικά στην ανατολική Μεσόγειο και σταδιακά στην κεντρική, τη δυτική και τη Μαύρη Θάλασσα (Εύξεινο Πόντο). Φυσικά η Κύπρος, η Κρήτη και τα νησιά του Αιγαίου, όπως και τα παράλια του νοτιότερου άκρου της Βαλκανικής χερσονήσου ήταν τα πρώτα μέρη όπου ίδρυσαν τέτοιους σταθμούς. Αποτελούσαν το θαλάσσιο πέρασμα προς την Ευρώπη. Επιπλέον ήταν εύκολη η εγκατάστασή τους εκεί, καθώς στην περιοχή δεν υπήρχε κάποιο ισχυρό κράτος. Η μορφολογία του εδάφους και η χαμηλή γονιμότητά του δεν είχαν επιτρέψει τη δημιουργία ισχυρών και πλούσιων κρατών, με αποτέλεσμα οι τοπικοί πληθυσμοί να είναι διαιρεμένοι σε πολλά ανίσχυρα βασίλεια. Έτσι ήταν εύκολη η διείσδυση, η διάβρωση των τοπικών εξουσιών, ακόμα και η απώθησή τους από τα στρατηγικά σημεία, όπως π.χ. τις εύφορες πεδιάδες και τα λιμάνια. Εξάλλου οι ηγεμόνες και οι αυτόχθονες πληθυσμοί έβλεπαν τους Φοίνικες και Βορειοαφρικανούς εποίκους ως φορείς πλούτου και ανώτερου πολιτισμού, όπως εμείς οι Βαλκάνιοι βλέπουμε σήμερα τους Δυτικοευρωπαίους και επιδιώκουμε στενές σχέσεις μαζί τους, αλλά και ζητούμε από εκείνους να κάνουν επενδύσεις στην περιοχή μας, από τις οποίες περιμένουμε να επωφεληθούμε κι εμείς. Τους παραχωρούμε και οικόπεδα και λιμάνια και άλλες διευκολύνσεις, έναντι, βέβαια, αντιτίμου, μετοχών και δωροδοκιών (μιζών) προς τους κρατούντες. Την εποχή εκείνη, δηλαδή, ο εξανατολισμός είχε ακριβώς την ίδια έννοια που έχει σήμερα ο εξευρωπαϊσμός, αφού ο πολιτισμός και ο πλούτος ανήκε στην Ανατολή. Έτσι δεν ήταν δύσκολη η εγκατάσταση και η αποδοχή από τους αυτόχθονες. Η

αρχική εγκατάσταση, φυσικά, ήταν φιλική και σταδιακή κι έτσι υπήρχε αμοιβαία πολιτιστική αλληλεπίδραση. Σταδιακά, όμως, αυτές οι αποικίες γιγαντώθηκαν με αποτέλεσμα να επιβληθούν και πολιτικά στην περιοχή.

Αντιθέτως, τα ανατολικά παράλια του Αιγαίου και γενικά της Μικράς Ασίας δεν προσφέρονταν για τη δημιουργία τέτοιων εμπορικών σταθμών-αποικιών. Εκεί τα αρχαία χρόνια κυριαρχούσε η ισχυρή αυτοκρατορία των Χετταίων και στη συνέχεια ισχυρά κράτη, όπως εκείνα της Φρυγίας, της Τρώαδας, της Λυδίας κ.α., που επίσης είχαν αναπτυγμένη ναυτιλία και εμπόριο. Οι Λυδοί μάλιστα είχαν προηγηθεί στην κοπή και χρήση των μεταλλικών νομισμάτων ως μέσου εμπορικών συναλλαγών. Περίφημος έχει μείνει ο βασιλιάς της Λυδίας Κροίσος, το όνομα του οποίου έχει ταυτιστεί με την έννοια του πλούτου. Τα λιμάνια της περιοχής ήταν υπό τον έλεγχό τους και την φορολόγηση του ελλιμενισμού και των προϊόντων.

Παράλληλα με την εμπορική ναυτιλία και τη συσσώρευση πλούτου ήταν φυσικό να αναπτυχθεί και η πειρατεία. Αυτή συχνά έπαιρνε μεγάλες διαστάσεις και ήταν μεγάλη απειλή για το εμπόριο. Στην ιστορία συχνά αναφέρονται περιπτώσεις όπου αυτοκράτορες και βασιλείς κάνουν εκστρατείες για να πατάξουν την πειρατεία. Οι οργανωμένες πειρατικές ομάδες επιτίθεντο κατά των νηοπομπών και έκλεβαν εμπορεύματα και πλοία. Αυτό ανάγκαζε τα ισχυρά κράτη να δημιουργούν πολεμικό ναυτικό, που, όμως, ήταν μικρό, καθώς εκείνες ήταν ηπειρωτικού χαρακτήρα και το κύριο ενδιαφέρον τους ήταν η εξουσία τους στην στεριά (Ασσυρία, Μεσοποταμία, Αίγυπτος και αργότερα Περσία). Έτσι δημιουργήθηκαν μεγάλοι πειρατικοί στόλοι, οι οποίοι λυμαίνονταν τη Μεσόγειο. Οι πειρατές, φυσικά, απέφευγαν να έχουν την έδρα τους στα λιμάνια που ελέγχονταν από τις ισχυρές αυτοκρατορίες και προτιμούσαν τα απομακρυσμένα από αυτές λιμάνια της Μεσογείου. Τα νησιά του Αιγαίου και οι δυτικές ακτές του προσφέρονταν ως καταφύγιο και έδρα των πειρατικών αυτών ομάδων. Εξάλλου τα περισσότερα νησιά του Αιγαίου ήταν ακατοίκητα ή είχαν ελάχιστους κατοίκους και προσφέρονταν ως καταφύγιο των πειρατικών στόλων. Ήταν φυσικό επακόλουθο, οι έμποροι και οι πλοιοκτήτες να πληρώνουν «ασφάλιστρα» στους πειρατές για την ασφαλή διακίνηση των εμπορευμάτων και των πλοίων τους ή να ναυπηγούν δικά τους πολεμικά πλοία. Έτσι

δημιουργήθηκαν ισχυροί αποικιακοί-πειρατικοί στόλοι οι οποίοι κυριάρχησαν σε όλη τη Μεσόγειο.

Στην ιστορία αναφέρονται επιθέσεις των «**Λαών της Θάλασσας**» κατά ηπειρωτικών πόλεων και κρατών. Ακόμα και σε σύγχρονες ελληνικές εγκυκλοπαίδειες και ιστορικά βιβλία αναφέρεται το Αιγαίο ως ορμητήριο των «Λαών της Θάλασσας. Πολλοί ιστορικοί, μάλιστα, υποστηρίζουν ότι η διάλυση της αυτοκρατορίας των Χετταίων οφείλεται στις επιδρομές των «Λαών της Θάλασσας». Αναφέρονται επιδρομές ακόμα και κατά της πανίσχυρης αυτοκρατορίας της Αιγύπτου. Το γεγονός ότι αναφέρονται ως «Λαοί της Θάλασσας» και όχι με κάποιο εθνικό όνομα, όπως όλοι οι άλλοι λαοί, δείχνει ότι ήταν ένα πολυεθνικό πειρατικό συνονθύλευμα. Δεν μπορεί να είναι τυχαίο επίσης το γεγονός, ότι στην ίδια εποχή που τοποθετείται η διάλυση της αυτοκρατορίας των Χετταίων της Μικράς Ασίας (12-13^{ος} π.Χ αιώνας), τοποθετείται και ο **Τρωικός Πόλεμος** (12^{ος} π.Χ.αιώνας).

Η **Τροία**, πρωτεύουσα της Τρωάδας, ήταν μια πλούσια και οχυρωμένη πόλη, της Β.Δ. Μικράς Ασίας. Ο πλούτος της οφείλετο στη στρατηγική της θέση. Βρίσκονταν στο ηπειρωτικό πέρασμα μεταξύ Ευρώπης και Ασίας, αλλά και στην είσοδο των στενών των Δαρδανελίων, που αποτελούσαν τη θαλάσσια οδό μεταξύ Μεσογείου και Ευξείνου Πόντου (Μαύρη Θάλασσα). Αυτό της έδωσε τη δυνατότητα να ελέγχει τους εμπορικούς αυτούς δρόμους και να αναπτύξει το εμπόριο και τη ναυτιλία. Ήταν δηλαδή ένας ισχυρός ανταγωνιστής των αποικιακών πόλεων του Αιγαίου και των δυτικών παραλίων του και σοβαρό εμπόδιο στην εξάπλωσή τους προς τη Μαύρη Θάλασσα. Η εκστρατεία πραγματοποιήθηκε από μια συμμαχία αποικιακών πόλεων-κρατών υπό την ηγεσία του βασιλιά των **Μυκηνών**. Στέφθηκε με επιτυχία και οδήγησε στην καταστροφή της Τροίας.

Ο Τρωικός Πόλεμος περιγράφεται στα επικά ποιήματα **Ιλιάδα** και **Οδύσσεια**. Την έγραψαν οι νικητές, ως επικά κατορθώματά τους. Επιπλέον την έγραψαν τον 8^ο π.Χ αιώνα περίπου, δηλαδή μετά από τέσσερις περίπου αιώνες, κάτι που σημαίνει ότι στηρίχθηκαν σε θρύλους και προφορικές διαδόσεις των νικητών. Είναι ανάμειξη ιστορικών γεγονότων με θρύλους και μύθους. Από την

πλευρά των ηττημένων δεν διασώθηκε κάποια αξιόλογη γραπτή μαρτυρία. Αυτό σημαίνει, ότι όποιος θέλει να προσεγγίσει την αλήθεια, οφείλει να αναζητήσει τα βαθύτερα αίτια των γεγονότων και να αμφισβητήσει την αντικειμενικότητα των νικητών συγγραφέων. Οι νικητές πάντα παρουσιάζουν τους εαυτούς δίκαιους, ηρωικούς, ηθικούς κλπ.

Στην περίπτωση του Τρωικού Πολέμου έχουν ως δικαιολογία την επιστροφή της Ωραίας Ελένης, της γυναίκας του βασιλιά της Σπάρτης, την οποία έκλεψαν οι άτιμοι οι Τρώες. Αυτό ευχαρίστως το είχαν αποδεχθεί οι αρχαίοι Έλληνες και σε κάποιο βαθμό και οι Νεοέλληνες. Από την προσεκτική, όμως, μελέτη της Ιλιάδας, βγαίνουν άλλα συμπεράσματα.

Η συμμαχία της Τροίας

Σαν μέλη της συμμαχίας της Τροίας αναφέρονται οι Μικρασιατικοί λαοί: **Τρώες, Παφλαγόνες, Αλιζώνες, Μυσοί, Φρύγες, Μαίονες, Κάρες, Λύκιοι και Λέλεγες** και οι Βαλκανικοί Λαοί: **Θράκες, Παίονες, Κίκονες, Δάρδανοι και Πελασγοί της Λάρισας**. Κατά τους ιστορικούς χρόνους ως Δάρδανοι αναφέρονται και οι κάτοικοι της σημερινής Βόρειας Μακεδονίας (περιοχή Σκοπίων, που στην αρχαιότητα ονομάζονταν **Σκούποι**), ενώ εμφανίζονται και ως κάτοικοι της ευρωπαϊκής πλευράς του Ελλησπόνδου, ο οποίος και για τον λόγο αυτό ονομάστηκε Δαρδανέλια. Οι **Παίονες** την εποχή εκείνη εμφανίζονται να κατέχουν όλη την περιοχή, που αργότερα ονομάστηκε Μακεδονία. Συχνά όλους αυτούς τους βαλκανικούς λαούς οι αρχαίοι τους ονομάζουν με το γενικό όνομα Θράκες. Οι Πελασγοί κατά την προελληνική περίοδο αναφέρονται ως οι κάτοικοι του νοτιότερου άκρου της Βαλκανικής και των νήσων του Αιγαίου. Κατά την περίοδο του Τρωικού πολέμου συμμετέχουν στη συμμαχία των Τρώων και αναφέρονται ως κάτοικοι της Θεσσαλίας (Λάρισας), εκτός από το νοτιοανατολικό της άκρο, όπου ήταν εγκατεστημένοι οι «Δαναοί» που αργότερα ονομάστηκαν Έλληνες. Οι **Κάρες** και οι **Λέλεγες**, που εμφανίζονται ως κάτοικοι της Μ.Ασίας, αναφέρονται από τις ιστορικές πηγές ως κάτοικοι των νήσων του Αιγαίου και των δυτικών παραλίων του κατά την προελληνική περίοδο. Αρχαίες παραδόσεις αναφέρουν ως ηγεμόνα της Πελοποννήσου τον **Φρυγικής**

καταγωγής **Πέλοπα**, το όνομα του οποίου πήρε και η περιοχή. Σίγουρα ο Πέλοπας δεν ήταν κάποιο μεμονωμένο άτομο που οι αυτόχθονες τον έκαναν ηγεμόνα τους, αλλά ήταν ηγεμόνας κάποιου λαού φρυγικής καταγωγής. Παρουσία Φρυγών αναφέρεται και στη Μακεδονία. Το όνομα της Έδεσσας θεωρείται φρυγικό. Θεωρείται πιθανό ότι οι εκτοπισμένοι από την Πελοπόννησο Φρύγες εγκαταστάθηκαν στη Μακεδονία. Αναφέρονται και ως Θράκες που μετοίκησαν στη Μ.Ασία. Το ίδιο συμβαίνει και με τους Μυσούς που αναφέρονται και ως λαός της Μ.Ασίας. Οι λαοί, λοιπόν, που κατοικούσαν στην περιοχή που αργότερα ονομάστηκε Ελλάδα, σύμφωνα με τις αρχαίες πηγές και μάλιστα τις ελληνικές, κατά τον Τρωικό Πόλεμο συμμετέχουν στη συμμαχία των Τρώων. Κανένας αυτόχθων λαός δεν αναφέρεται ως σύμμαχος των επιτιθέμενων Δαναών. Στην Ιλιάδα ο γιός του ηγεμόνα της Τροίας, ο **Πάρις**, αναφέρεται και ως **Αλέξανδρος**. Αυτό το πολύ σημαντικό γεγονός πουθενά δεν αναφέρεται στις επίσημες νεοελληνικές ιστορίες, για τον απλούστατο λόγο ότι δείχνει ότι το όνομα Αλέξανδρος δεν είναι ελληνικό.

Οι ίδιοι οι νικητές αυτοαποκαλούνται Δαναοί, Αχαιοί ή Αργείοι. Το «**Αχαιοί**» είναι άγνωστης ανατολίτικης προέλευσης, ενώ το «**Αργείοι**» προέρχεται από το Άργος, που τότε ήταν ηγέτιδα πόλη και έδρα του ηγέτη της συμμαχίας Αγαμέμνονα. Ήταν δηλαδή το αντίστοιχο του Τρώες, καθώς η Τροία ήταν η ηγέτιδα πόλη της αντίστοιχης συμμαχίας. Οι ίδιες οι αρχαίες ελληνικές παραδόσεις λένε, ότι οι **Δαναοί** πήραν το όνομά τους από τον γενάρχη και πρώτο ηγεμόνα τους, τον **Δαναό**, που κατάγονταν από την **Αίγυπτο**. Αυτό επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι ο πολιτισμός τους, που αργότερα ονομάστηκε **Μυκηναϊκός**, είχε άμεση συγγένεια με τον Αιγυπτιακό (γλυπτική, ζωγραφική, ιερογλυφική γραφή κλπ.). Αλλά και όλοι οι ιστορικοί συμφωνούν ότι οι Φοίνικες τον 12^ο π.Χ. αιώνα ήδη είχαν κυριαρχήσει στη Μεσόγειο και κυρίως την ανατολική που ήταν πλησιέστερα προς εκείνους. Η Κύπρος, η Κρήτη και τα νησιά του Αιγαίου ήταν ιδανικός τόπος εγκατάστασης εμπορικών σταθμών, λιμενικών εγκαταστάσεων και πειρατικών καταφυγίων, καθώς τα περισσότερα ήταν ακατοίκητα ή είχαν ελάχιστους κατοίκους, επειδή ήταν άγονα λόγω έλλειψης νερού (Σύρα, εξού και το όνομα της Σύρου, στα φοινικικά σημαίνει ξερή, βραχώδης). Ακόμα και οι μεγάλοι Έλληνες ιστορικοί,

Θουκυδίδης και **Ηρόδοτος**, αναφέρουν τον εποικισμό των νήσων του Αιγαίου και των παραλίων του από τους Φοίνικες. Για τη Βοιωτία, μάλιστα, ο εποικισμός της οποίας είναι μεταγενέστερος, γράφουν και για τον **Κάδμο**, ηγέτη των **Φοινίκων** που ίδρυσαν τη **Θήβα** και επικράτησαν σε όλη την περιοχή. Εξάλλου **Θήβαι** ονομάζονταν μια από τις μεγαλύτερες πόλεις της **Αιγύπτου**.

Ο **Θουκυδίδης** γράφει ότι *«λησταί ήσαν οι νησιώται, Κάρες τε όντες και Φοίνικες»* (Α 8). Ο **Ηρόδοτος** μάλιστα αναφέρει πως οι Φοίνικες εποίκισαν ακόμα και το βορειότερο νησί του Αιγαίου, τη **Θάσο**, την οποία και ο ίδιος επισκέφτηκε: *«απικόμην δε και ες Θάσον, εν τη εύρον ιρόν Ηρακλέος υπό Φοινίκων ιδρυμένον, οι κατ' Ευρώπης ζήτησιν εκπλώσαντες Θάσον έκτισον.»* (πήγα και στη Θάσο, στην οποία βρήκα ιερό του Ηρακλή ιδρυμένο από τους Φοίνικες, που βγήκαν έξω με τα καράβια τους να βρουν την Ευρώπη και έκτισαν την πόλη Θάσο). Την εγκατάσταση των Φοινίκων δεν την αμφισβητούν ούτε οι σύγχρονοι ελληνόπληκτοι, αλλά την αναφέρουν με την έννοια ότι μεταξύ των λαών που εγκαταστάθηκαν στην περιοχή ήταν και οι Φοίνικες.

Οι σύγχρονοι ελληνοκάπηλοι για να στηρίξουν την εντοπιότητα των αρχαίων «προγόνων» τους, προβάλουν διάφορες υποθέσεις με βασική εκείνη που λέει ότι πιθανόν οι Έλληνες πήραν το όνομα από τους **Σελλούς**, που ήταν οι κάτοικοι μιας περιοχής της Ηπείρου. Σελλοί – Ελλοί – Έλληνες. Οι πληροφορίες, όμως που υπάρχουν, παρουσιάζουν τους Σελλούς ως **Θεσπρωτούς** ή **Μολοσσούς**, έθνη τα οποία οι αρχαίες πηγές, μεταξύ των οποίων και ο γνωστός γεωγράφος **Στράβων**, τα παρουσιάζουν ως βαρβαρικά έθνη (**Ηπειρωτικά έθνη** ή **Πελασγούς**). Αλλά και όλες οι ελληνικές πηγές λένε ότι στην περιοχή, όπου υπήρχε το μαντείο της Δωδώνης, είχε καθιερωθεί η λατρεία του **«Πελασγικού Δία»**. Αυτό σημαίνει ότι οι κάτοικοι εντάσσονταν στην ευρύτερη οικογένεια των Πελασγών, των αυτοχθόνων, δηλαδή, που προϋπήρχαν των Ελλήνων.

Οι Θράκες, οι Σλάβοι και οι Βλάχοι

«Σέλα» στη μακεδονική λέγονται τα χωριά. Υπήρχε και Πελασγική πόλη των Θεσπρωτών με το όνομα Σέλλα. Κι επειδή αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί

αρχαιοπληξία ανάλογη με την αρχαιοπληξία των Νεοελλήνων, είναι χρήσιμη μια επεξήγηση. Ο Ηρόδοτος αναφέρει ότι στην εποχή του οι **Θράκες** ήταν «*το μέγιστο έθνος μετά τους Ινδούς*». Για να κατανοήσουμε για τι μέγεθος μιλάμε, πρέπει να λάβουμε υπόψη, ότι εκτός από την σύγχρονη Ινδία, Ινδοί ήταν και οι σύγχρονοι Πακιστανοί, όπου είναι και ο Ινδός ποταμός, οι κάτοικοι της Ινδοκίνας και της Ινδονησίας. Δηλαδή περιοχές και κάτοικοι κατά πολύ περισσότεροι από όλη την Ευρώπη. Όταν, επομένως, ο Ηρόδοτος αναφέρει τους Θράκες ως τον πολυπληθέστερο λαό μετά τους Ινδούς, είναι προφανές ότι δεν μιλάει για έναν λαό του μεγέθους που σήμερα θεωρούμε ότι κάλυπτε μόνο τη σημερινή Θράκη και τη Βουλγαρία, κάτι που δεν αποτελεί ούτε το 1% των Ινδών. Οι Θράκες μαζί με τους Κέλτες αναφέρονται ως λαοί που κάλυπταν το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης. Οι Κέλτες τοποθετούνται στην κεντροδυτική Ευρώπη, ενώ οι Θράκες στην Κεντροανατολική. Δεν δημιούργησαν κάποια πολιτική ενότητα και αναφέρονται ως διάφοροι Κέλτικοι ή θρακικοί λαοί ή έθνη. Στην περιοχή μας είναι γνωστοί και με το γενικό όνομα Θράκες αλλά και με επιμέρους ονόματα: **Κίκκονες, Οδρυσοί, Μοισοί, Τριβαλλοί, Γέτες, Παίονες, Σιροπαίονες, Πελαγόνες, Οδόμαντες, Βένοι, Μένταροι, Πίερες, Βοττιαίοι, Άλμωπες, Σερβοί, Σέλλητες, Τραλλείς, Δίοι** κλπ. Είναι καταγεγραμμένοι δεκάδες θρακικοί λαοί με βορειότερο εκείνο των Γετών στην περιοχή της σημερινής Ρουμανίας. Γλωσσολογικές μελέτες έδειξαν ότι οι Δάκες, που αναφέρονται ως κάτοικοι της σημερινής Ρουμανίας, είχαν στενή συγγένεια με τους άλλους θρακικούς λαούς και ειδικά με τους Γέτες, με τους οποίους μάλιστα ταυτίζονται.

Οι **Ιλλυριοί** παρουσιάζονται να κατέχουν την παραλιακή λωρίδα από την Ήπειρο μέχρι τη Δαλματία (σημερινή Κροατία). Αναφέρονται όμως και ως αρχαίοι κάτοικοι της δυτικής Μακεδονίας, της δυτικής Σερβίας, ακόμα και της Παννονίας (σημερινή Ουγγαρία). Κατά την εκστρατεία του Μ.Αλεξάνδρου συμμετέχουν ως τμήμα του μακεδονικού στρατού με ξεχωριστό αρχηγό. Ο Ηρόδοτος, που ταξίδεψε μέχρι τη **Σκυθία**, στα βόρεια του Ευξείνου Πόντου, και έχει ίδια γνώση, για να χαρακτηρίζει τους Θράκες ως τον «*πολυπληθέστερο λαό μετά τους Ινδούς*», σημαίνει ότι Θράκες δεν αποτελούσαν μόνο ένα τμήμα των Βαλκανικών λαών, αλλά ήταν εξαπλωμένοι και βορειότερα.

Πέρα από τις γραπτές αναφορές και την ονοματολογία, πρέπει να δούμε και τον γεωγραφικό χώρο στον οποίο κινούνται αυτοί οι θρακικοί λαοί. Είναι ο χώρος που στην εποχή μας, εσφαλμένα, αποκαλείται **Βαλκανική** χερσόνησος. Εσφαλμένα, διότι με αυτό το όνομα την αποκαλούσαν οι Οθωμανοί. Το σωστότερο θα ήταν να αποκαλείται **Θρακική χερσόνησος**, καθώς οι αυτόχθονες κάτοικοί της, αν όχι όλοι σίγουρα στην πλειοψηφία τους, ήταν Θράκες Δυτικά, νότια και ανατολικά απομονώνεται από άλλες χώρες καθώς περιβρέχεται από θάλασσες. Στο βορρά υπάρχει η οροσειρά των **Καρπαθίων**, που είναι συνέχεια της οροσειράς των Άλπεων και προσεγγίζει τον Εύξεινο Πόντο στο ύψος της σημερινής βόρειας **Ρουμανίας**. Αυτό αποτελεί και ένα φυσικό τείχος το οποίο δυσχεραίνει την διακίνηση ανθρώπων και αγαθών. Για τον λόγο αυτό άλλωστε, όταν κατέλαβαν την περιοχή οι Ρωμαίοι, στα τέλη του 1^{ου} – αρχές του 2^{ου} μ.Χ. αιώνα, δεν εγκατέστησαν ισχυρό στρατό και δεν κατασκεύασαν οχυρωματικά έργα και φρουρία σε όλο το μήκος της οροσειράς, αλλά μόνο στο στενό πεδινό τμήμα μεταξύ του δυτικού άκρου της οροσειράς και του Ευξείνου Πόντου. Έτσι, η περιοχή έγινε πολιτικό και στρατιωτικό κέντρο των Ρωμαίων και γι' αυτό εκλατινίστηκε σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από άλλες περιοχές, με αποτέλεσμα να πάρει το όνομα Ρωμανία. Τους επόμενους δύο αιώνες οι Ρωμαίοι είναι κυρίαρχοι και δεν παρατηρούνται εισβολές επιθετικών λαών από τα βόρεια και ανατολικά. Εμφανίζονται όμως στην περιοχή δύο νέα ονόματα που χαρακτηρίζουν λαούς. Είναι αυτά των «Βλάχων» και των «Σλάβων».

Για τους **Βλάχους** και τους **Σλάβους** δεν υπάρχει απολύτως καμία πηγή που να λέει ότι ήταν λαοί που διέσπασαν τις αμυντικές γραμμές των Ρωμαίων για να εισβάλουν στο Ρωμαϊκό – Θρακικό έδαφος της αυτοκρατορίας, όπως συνέβη για παράδειγμα με τους Γότθους, τους Ούνους, τους Άβαρους, τους Πετσενέγους, τους Τούρκους κλπ. Έτσι εκφράστηκαν διάφορες υποθέσεις για το πώς κάποιοι αυτόχθονες λαοί μετονομάστηκαν σε Βλάχους και Σλάβους.

Συνήθης εκδοχή για τους Βλάχους είναι ότι «πήραν το όνομά τους από το walha με το οποίο οι αρχαίοι Γερμανοί χαρακτήριζαν τους Ρωμαίους και γενικά τους ξένους ή από την παλαιοσλαβική λέξη vlah που σημαίνει ξένος». Η πρώτη εκδοχή δεν μπορεί να ευσταθεί, γιατί οι αρχαίοι Γερμανοί (Γότθοι) δεν

εγκαταστάθηκαν μόνιμα στην περιοχή, ώστε να επικρατήσει η ονοματοδοσία τους ή αν ήταν έτσι, θα είχαν ονομαστεί Βλάχοι και άλλοι ξένοι λαοί. Η δεύτερη άποψη φαίνεται πιθανότερη, γιατί ήταν φυσικό οι ντόπιοι να αποκαλούν ξένους τους Ρωμαίους. Είναι πιθανή, όμως, και για τον λόγο ότι η ρίζα βλα- είναι ρίζα λέξεων που έχουν σχέση με την εξουσία. «**Βλάντα**» στη μακεδονική είναι η κυβέρνηση, «**βλαντικά**» είναι ο δεσπότης και ο ηγεμόνας, «**βλαστ**» είναι η εξουσία, οι αρχές. Στη μακεδονική οι Βλάχοι αποκαλούνται «**Βλάσοι**» που είναι ο παραφθορά του «βλάστοι». Το πιθανότερο, λοιπόν, είναι, οι ντόπιοι να αποκαλούσαν τους Ρωμαίους «Βλάχους», που πράγματι ήταν ξένοι και εξουσιαστές της περιοχής. Το Βλάχοι με το Βλάσοι της μακεδονικής, είτε είναι παραφθορά της ίδιας λέξης, είτε είναι η ρίζα με την ίδια έννοια αλλά σε διαφορετική θρακική διάλεκτο. Στη συνέχεια η έννοια Βλάχος επεκτάθηκε σε όσους αυτόχθονες Θράκες υιοθέτησαν την λατινική γλώσσα με θρακικά στοιχεία. Μετά τον 7^ο αιώνα η Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία υιοθέτησε ως επίσημη γλώσσα την Κοινή Ελληνική και η Λατινική μπήκε σε δυσμένεια. Η άρχουσα τάξη υιοθέτησε την ελληνική, ενώ η λατινοθρακική έμεινε ως γλώσσα των μη προνομιούχων (αγροτών- κτηνοτρόφων κλπ.), οι οποίοι δεν είχαν μεν εξουσία (βλαστ), αλλά τους έμεινε το όνομα. Το ίδιο συνέβη νωρίτερα με τις άλλες θρακικές διαλέκτους, τις οποίες κράτησαν οι μη προνομιούχοι και κατά συνέπεια αμόρφωτοι, οι «Σλάβοι».

Οι «**Σλάβοι**» αναφέρονται για πρώτη φορά από Ρωμαίους αξιωματούχους και κληρικούς σε Βυζαντινές πηγές από το 6^ο αιώνα και μετά, ως **Σκλάβοι, Σκλαβήνοι, Σθλάβοι, Σθλαβήνοι** ενώ στις δυτικές πηγές από τον 7ο ως **sclaveni ή sklavi**. Οι ίδιοι τους δεν χρησιμοποίησαν ποτέ αυτές τις ονομασίες. Αυτό δείχνει ότι η ονομασία ήταν χαρακτηρισμός. Στα λατινικά, που ήταν η επίσημη γλώσσα μέχρι τον 7^ο αιώνα, το σκλάβος είναι το αντίστοιχο του δούλος της ελληνικής. Και πράγματι οι Θρακικοί λαοί της περιοχής είχαν γίνει σκλάβοι των Ρωμαίων. Μετά τον 9^ο αιώνα, κάποιοι από τους βορειότερους θρακικούς λαούς υιοθετούν τον όρο «**Σλοβένοι**» (Σλοβένοι και Σλοβάκοι). Η λατινική γλώσσα είχε πλέον αντικατασταθεί με την ελληνική και το Σλοβένος δεν παρέπεμπε στο δούλος, αλλά και «**σλάβο**» σημαίνει δόξα, τιμή, ενώ το

παρεμφερές «**σλόβο**» σημαίνει λόγος. Στη μακεδονική το «με τον λόγο» ή «δια του λόγου» λέγεται «Σο λάφ», δηλαδή με μια λέξη σλαφ.

Η βυζαντινές πηγές αναφέρουν «*κάθοδο*» «*Σλαύων*» κατά τον 6^ο αιώνα, που φτάνουν μέχρι την **Πελοπόννησο**. Κύρια αιτία αυτής της μαζικής μετανάστευσης είναι οι **Ούννοι**. Λαός μογγολικής καταγωγής, που στο β' μισό του 4^{ου} μ.Χ. αιώνα εισβάλλει από την κεντρική Ασία, νικάει πολλές φορές τους Ρωμαίους και λεηλατεί την ευρύτερη περιοχή. Επίκεντρο της εγκατάστασής τους γίνεται η κοιλάδα του Δούναβη. Επεκτείνονται δυτικά και με αρχηγό τον Απτίλα καταλαμβάνουν το μεγαλύτερο μέρος της κεντροδυτικής Ευρώπης. Το 451 μ.Χ. ο Ρωμαϊκός στρατός, ενισχυμένος από πολλούς Γερμανούς, νικάει τους Ούννους στη Καταλαυνικά Πεδία (Γαλλία) και τους αναγκάζει να συνθηκολογήσουν. Αυτοί, βέβαια, δεν επιστρέφουν στην κεντρική Ασία απ' όπου ήρθαν, αλλά παραμένουν στην κοιλάδα του Δούναβη με επίκεντρο την Παννονία (σημερινή Ουγγαρία, δυτική Ρουμανία, βόρεια Γιουγκοσλαβία). Έτσι, σκληροτράχηλοι και αρπακτικοί καθώς είναι, μετατρέπονται σε δυνάστες των ντόπιων θρακικών λαών της περιοχής. Εκείνοι, όπως ήταν επόμενο, μη αντέχοντας την καταπίεση των βάρβαρων Ούννων, καταφεύγουν αρχικά στις γύρω οροσειρές και σταδιακά μετακινούνται προς τις νοτιότερες περιοχές, όπου οι άλλοι θρακικοί λαοί ήταν ήδη σκλάβοι των Ρωμαίων. Στο προγεφύρωμα που δημιούργησαν τον 5^ο αιώνα οι Ούννοι συνέχισαν να καταφθάνουν κι άλλες ομάδες ομογενών τους Ασιατών, με πιο σημαντική εκείνη των **Ούγγρων** τον 8^ο αιώνα, οι οποίοι καθώς επιβλήθηκαν στους προγενέστερους, έδωσαν και το σημερινό τους όνομα. Αυτοί οι έποικοι από την Ασία ήταν και οι πιο αρνητικοί στο να δεχθούν πρόσφυγες από την Συρία και τις άλλες χώρες της Ασίας.

Η μετανάστευση των αυτοχθόνων γίνεται σταδιακά και σε μικρές ομάδες και γι' αυτό δεν επικρατούν ή δεν επιβάλλονται σε κάποια περιοχή ή σε κάποιον λαό. Διασκορπίζονται σε όλη τη νότια θρακική χερσόνησο και δημιουργούν μικρές κοινότητες, τις οποίες οι Βυζαντινοί αποκαλούν **Σκλαβινίες**. Η κατάλυση της Ρωμαϊκής (Βυζαντινής) εξουσίας στην Πελοπόννησο και ο εκτοπισμός των τελευταίων Ελλήνων πρέπει να οφείλεται σε άλλους λόγους, αν λάβουμε υπόψη ότι πουθενά αλλού δεν εκτοπίστηκαν λαοί από αυτούς τους μετανάστες. Ο

λόγος φαίνεται να είναι η κάθοδος και εγκατάσταση στην Πελοπόννησο μιας ομάδας **Αβάρων**, οι οποίοι είναι σαφώς πιο πολεμική φυλή. Είναι άξιο προσοχής και προβληματισμού το γεγονός του εκτοπισμού μόνο των Ελλήνων και όχι άλλων πληθυσμών. Στη Μακεδονία, για παράδειγμα, πουθενά δεν καταγράφεται ή δεν διαφαίνεται εκτοπισμός των αρχαίων Μακεδόνων από τη Μακεδονία και πουθενά δεν υπάρχει μαρτυρία που να λέει, ότι κάποιοι πληθυσμοί είναι Μακεδόνες εκτοπισμένοι από τη Μακεδονία *«από τους Σλάβους»*. Αλλά το ίδιο μαρτυρούν και οι βυζαντινές πηγές, που παρουσιάζουν αυτούς τους μετανάστες ως φιλήσυχους χωρικούς που ασχολούνται με τη γεωργία, την κτηνοτροφία και τις τεχνικές εργασίες. Πουθενά δεν αναφέρονται συγκρούσεις με τους τοπικούς πληθυσμούς. Επαναστατούν, βέβαια, συχνά κατά της Βυζαντινής αυταρχικότητας και της φεουδαρχικής εκμετάλλευσης.

Το ίδιο μαρτυρεί και η περίπτωση των **Βουλγάρων**, για τους οποίους όλοι οι Βυζαντινοί συμφωνούν ότι *«εκσλαβίστηκαν από τους Σλάβους της περιοχής»*. Στην περιοχή, όμως, εκείνη (μεταξύ Δούναβη και οροσειράς Αίμου) είναι γνωστό ότι κατοικούσαν **Θράκες**. Οι νέοι έποικοι που εγκαταστάθηκαν εκεί τον 6^ο αιώνα, ήταν πρώην υπόδουλοι των Ρωμαίων και στη συνέχεια των Ούννων. Ως εκ τούτου ήταν χαμηλής μόρφωσης, δεν είχαν κανενός είδους πολιτική εξουσία και δεν φαίνεται πουθενά να είχαν αναπτύξει ανώτερο πολιτισμό τον οποίο υιοθέτησαν οι ντόπιοι Θράκες. Η πολιτική εξουσία της περιοχής προωθούσε την λατινική και στη συνέχεια την ελληνική γλώσσα. Δεν είναι δυνατόν επομένως οι εκεί ντόπιοι Θράκες να εγκατέλειψαν την μητρική τους γλώσσα μέσα σε έναν περίπου αιώνα και να υιοθέτησαν τη γλώσσα των πιο «απολίτιστων» και πολιτικά ανίσχυρων (υπόδουλων) νέων εποίκων, ούτως ώστε οι Βούλγαροι που εγκαταστάθηκαν εκεί να *«εκσλαβιστούν»*, σε μια εποχή μάλιστα που δεν υπήρχε εκπαιδευτικό σύστημα και μέσα μαζικής ενημέρωσης. Η κοινή λογική λέει ότι οι Βούλγαροι υιοθέτησαν τη γλώσσα των πολυαριθμοτέρων εκεί αυτοχθόνων Θρακών, που ήταν όντως σκλάβοι (Σλάβοι) των Ρωμαίων. Η κοινή λογική λέει επίσης, ότι είναι αδύνατον να εξαφανίστηκε ο *«πολυπληθέστερος μετά τους Ινδούς λαός των Θρακών»*, όπως και οι γλώσσες τους και τη θέση τους να πήρε μια γλώσσα κι ένας λαός που μέχρι τον 6^ο μ.Χ.

ήταν ανύπαρκτος. Η κοινή λογική λέει ότι οι Θράκες των Βαλκανίων μετατράπηκαν σε σκλάβους των Ρωμαίων κατακτητών και ο χαρακτηρισμός αυτός αντικατέστησε τα εθνικά τους όνομα. Το ίδιο συνέβη και με τις θρακικές διαλέκτους που ονομάστηκαν «γλώσσες των σκλάβων» δηλαδή σλαβικές.

Εκλατινίστηκαν αρχικά, και στη συνέχεια εξελληνίστηκαν, εκείνοι οι θρακικοί πληθυσμοί που έρχονταν σε πιο στενή επαφή με τους Ρωμαίους. Ήταν φυσικό να κρατήσουν τις μητρικές τους διαλέκτους οι απομακρυσμένοι από τα διοικητικά, στρατιωτικά, αστικά κέντρα και κυρίως οι αγροτικοί και κτηνοτροφικοί πληθυσμοί. Όταν η λατινική γλώσσα αντικαταστάθηκε, ως επίσημη της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, από την ελληνική, ακολούθησε την ίδια μοίρα με τις θρακικές διαλέκτους. Την κράτησαν μόνο αγροτοκτηνοτροφικοί πληθυσμοί. Η Ρωμαϊκή άρχουσα τάξη σταδιακά μεταπήδησε από την λατινική στην ελληνική. Οι λατινόφωνοι επομένως των Βαλκανίων, οι λεγόμενοι Βλάχοι, είναι Θράκες που εκλατινίστηκαν. Εσφαλμένα πολλοί τους παρουσιάζουν και του συνδέουν με τη Βλαχία ή τη Ρουμανία, διότι εκλατινισμός Θρακών δεν έγινε μόνο εκεί, αλλά σε όλα τα Βαλκάνια. Κάποιοι από αυτούς σίγουρα προέρχονται από εκεί και ακολούθησαν τους άλλους θρακικούς πληθυσμούς, για τους ίδιους λόγους που προαναφέραμε.

Το ίδιο μαρτυρεί και η παρουσία κάποιων ομάδων «σλαβόφωνων» μελαχρινών και μελαψών αυτοχθόνων της Μακεδονίας και της ευρύτερης περιοχής. Είναι ολοφάνερο ότι δεν είναι ευρωπαϊκής καταγωγής, αλλά ομιλούν τη μακεδονική γλώσσα. Αν ήταν δούλοι ή πληθυσμοί που μεταφέρθηκαν εδώ από τους Ρωμαίους ή τους Οθωμανούς, ή θα μιλούσαν τη μητρική τους γλώσσα ή θα μιλούσαν τη γλώσσα των εξουσιαστών, δηλαδή τα λατινικά, τα ελληνικά ή τα τούρκικα. Άρα έχουν εγκατασταθεί εδώ πριν από τους Ρωμαϊκούς χρόνους.

Οι προρωμαϊκές γραπτές ιστορικές πηγές αναφέρουν την εγκατάσταση δούλων κατά την εποχή του **Φιλίππου** και του **Αλεξάνδρου**. Ήταν αποτέλεσμα της καταστροφής των 32 αποικιών που είχαν δημιουργήσει οι Έλληνες στα μακεδονικά και θρακικά παράλια και η μετατροπή των κατοίκων τους σε δούλους. Το ίδιο έγινε και με την καταστροφή της Θήβας και των άλλων ελληνικών πόλεων της περιοχής και την μετατροπή των κατοίκων τους σε δούλους. Εκείνοι οι δούλοι, λοιπόν, ήταν φυσικό επόμενο να μάθουν τη γλώσσα

των αφεντικών τους, τη Μακεδονική. Μετά την υποδούλωση της Μακεδονίας και της ευρύτερης περιοχής από τους Ρωμαίους, οι Μακεδόνες από αφεντικά μετατράπηκαν σε σκλάβους (Σλάβους). Μετατάχθηκαν δηλαδή στην ίδια κατηγορία των ελληνικής καταγωγής δούλων και πήραν όλοι μαζί τον λατινικό χαρακτηρισμό των δούλων, δηλαδή Σκλάβοι που αργότερα παραφθάρηκε σε Σλάβοι. Οι Μακεδόνες συνήθως τους αποκαλούσαν **Γύφτους**, το οποίο είναι παραφθορά του **Αιγύπτιος**. Αιγύπτιους (Δαναοί αυτοαποκαλούνταν οι ίδιοι τους) έλεγαν και όλους τους εποίκους από την Φοινίκη καθώς αυτοί ήταν υποτελείς στους Αιγυπτίους. Πιθανόν, όμως, κάποιοι από αυτούς τους μελαχρινούς Μακεδόνες να είναι απόγονοι εκείνων των Μακεδόνων τους οποίους ο Μ. Αλέξανδρος πάντρεψε με Περσίδες. Μερικοί από εκείνους, μετά την αποστράτευσή τους, πιθανόν να επέστρεψαν στη Μακεδονία με τις γυναίκες και τα παιδιά τους κι αποτελούν Μακεδονο-Πέρσες μιγάδες. Πάντως την κρατάνε τη γλώσσα τους και τα μακεδονικά έθιμα.

Η γλώσσα, λοιπόν, αυτών των Σ(κ)λάβων είναι η γλώσσα των αρχαίων Θρακικών φυλών, μεταξύ των οποίων και η **Μακεδονική**. Και βέβαια δεν παρέμεινε η ίδια αλλά άλλαξε όπως άλλαξαν όλες οι αρχαίες γλώσσες. Οι αρχαίοι Θράκες, που σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, «*το μέγιστο έθνος μετά τους Ινδούς*», δεν εξαφανίστηκαν, αλλά μετονομάστηκαν σε «Σ(κ)λάβους από τους Ρωμαίους κατακτητές.

Την εποχή του Ομήρου, η **Μακεδονία** αναφέρονταν ως **Παιονία** και οι κάτοικοί της ως Παίονες. Αργότερα επικρατούν στην περιοχή οι Μακεδόνες και η περιοχή παίρνει το όνομά τους. Το να αλλάζει στην αρχαιότητα το όνομα ένας λαός ή μια περιοχή, ανάλογα με το ποια εθνοτική ομάδα ηγεμονεύει σ' αυτήν, είναι σύνηθες φαινόμενο. Κατά την εκστρατεία του Μ.Αλεξάνδρου οι Παίονες και οι Αγριάνες αναφέρονται ως τμήμα του μακεδονικού στρατού. Αντιθέτως οι Έλληνες αναφέρονται χωριστά συνήθως ως «**όμηροι**» ή «**Έλληνες μισθοφόροι**». Ο Αρριανός που περιέγραψε την εκστρατεία του Μ.Αλεξάνδρου, συχνά μιλάει για «*δύο γένη*»: αυτά των Μακεδόνων και των Ελλήνων και πουθενά δεν μιλάει για τρίτο γένος, αυτό των Θρακών. Αυτό σημαίνει ότι τους θεωρούσε ομογενείς.

Αλλαγή ονομάτων και πλαστές ιστορίες

Οι γνωστές περιγραφές που υπάρχουν για την επικράτηση των Μακεδόνων στην πρώην Παιονία είναι πολύ ελλειπείς και ασαφείς. Άλλοτε μιλάνε για εκτοπισμό, όπως εκείνης των Πιέρων από την Πιερία στην ανατολική Μακεδονία και άλλοτε για ενσωμάτωση της περιοχής τους και μετατροπής τους σε υποτελείς. Στην εποχή του Αλεξάνδρου οι θρακικές εθνότητες της Μακεδονίας ήταν ήδη ενσωματωμένες στο βασίλειό του και δεν αναφέρονται εκτοπισμένοι από την Μακεδονία Θράκες. Οι Πίερες που είχαν εκτοπισθεί από την Πιερία και είχαν εγκατασταθεί στο Παγγαίο (μεταξύ Σερρών και Καβάλας) ήταν ήδη ενσωματωμένοι στο μακεδονικό βασίλειο και δεν αναφέρεται άλλος εκτοπισμός τους ή αυτόνομη παρουσία τους. Αυτό, βέβαια, λέει και η κοινή λογική. Τα καθεστώτα της εποχής εκείνης που επιδίωκαν την επέκταση της επικράτειάς τους, δεν το έκαναν επειδή δεν τους επαρκούσαν οι δικές τους εκτάσεις για αγροτική καλλιέργεια ή για κτηνοτροφία, σε μια εποχή μάλιστα που ο πληθυσμός της Ευρώπης ήταν περίπου στο 5% του σημερινού πληθυσμού. Εκτός από την επέκταση της επικράτειάς τους ήθελαν και υπηκόους για στρατολογία, εργασία ή φορολογία. Όταν η προσάρτηση δεν γινόταν με διπλωματικούς τρόπους, γινόταν με την καταστροφή ή τον εκτοπισμό της πολιτικοστρατιωτικής άρχουσας τάξης. Ο απλός λαός απλώς άλλαζε άρχουσα τάξη. Κάτι ανάλογο δηλαδή με αυτό που έγινε και με τη σύγχρονη Μακεδονία. Ο ελλαδικός σοβινισμός προκειμένου να επιβληθεί στη Μακεδονία, χτύπησε την πολιτικοστρατιωτική υποδομή που επεδίωκε την απελευθέρωση και αυτονόμησή της, εξόντωσε ή εκτόπισε τα πιο αντιστασιακά τμήματα του μακεδονικού λαού και μετέτρεψε τους υπόλοιπους σε υποτελείς.

Ως Θράκες αναφέρονται ακόμα και κάποιοι κάτοικοι της Αττικής, πριν ακόμη εμφανιστούν οι Έλληνες. Ο **Στράβων**, στο Ζ' βιβλίο των Γεωγραφικών, αναφέρει την κατοχή της Αττικής από τους Θράκες. «... την μεν γαρ Αττικήν οι μετά Ευμόλπου Θράκες έσχον,...». Αυτός ο Θράκας Εύμολπος αναφέρεται και ως αναμορφωτής των Ελευσινείων μυστηρίων. Αυτό δείχνει ότι οι Πελασγοί ήταν μια από τις θρακικές εθνότητες. Για την εποχή του (1^{ος} π.Χ. αιώνας) ο Στράβων γράφει: «Οι δε Θράκες και Ιλλυριοί και Ηπειρώται και μέχρι νυν εν πλευραίς

εισίν, έτι μέντοι μάλλον πρότερον ή νυν, όπου γε και της εν των παρόντι Ελλάδος αναντιλέκτως ούσης την πολλήν οι βάρβαροι έχουσι». (Οι δε Θράκες και οι Ιλλυριοί και οι Ηπειρώτες και μέχρι σήμερα σε κάποιες περιοχές είναι. Αλλά και παλαιότερα περισσότερο από τώρα χωρίς καμιά αμφιβολία την περισσότερη Ελλάδα οι βάρβαροι κατέχουν).

Ως προς τη Μακεδονία ο Στράβων λέει ρητά ότι κατέχεται από Θράκες. *«Μακεδονίαν μεν Θράκες και τινά μέρη της Θετταλίας, Ακαρνανίας δε και Αιτωλίας άνω Θεσπρωτοί και Κασσωπαίοι και Αμφίλοχοι και Μολοττοί και Αθαμάνες, Ηπειρωτικά έθνη». Για την Μακεδονία δηλαδή αναφέρει ότι κατέχεται από Θράκες και δεν αναφέρει επιμέρους εθνότητες, όπως Μακεδόνες, Παίονες, Πελαγόνες, Βοττιαίους κλπ. Παρακάτω εξηγεί και που οφειλόταν η κάθοδος αυτών των «βάρβαρων» Ηπειρωτικών εθνών: «...αλλ' ενστρατοπεδεύουσιν αυτοίς Ρωμαίοι τοις οίκοις, κατασταθέντες υπ' αυτών δυνάσται. Των γουν Ηπειρωτών εβδομήκοντα πόλεις Πολύβιος μετά την Μακεδόνων και Περσέως κατάλυσιν (Μολοπτών δ' υπάρξαι τας πλείστας), πέντε δε και δέκα μυριάδας ανθρώπων εξανδραποδίσασθαι». (Ο Πολύβιος, λοιπόν, λέει ότι ο [Αιμίλιος] Παύλος κατέστρεψε εβδομήντα πόλεις των Ηπειρωτών μετά την κατάλυση του Μακεδονικού κράτους και την ήττα του Περσέα (οι περισσότερες απ' αυτές ήταν των Μολοσσών) και υποδούλωσε εκατόν πενήντα χιλιάδες ανθρώπων.)*

Η μετατόπιση πληθυσμών στις κατακτημένες περιοχές ήταν συνήθης πρακτική των Ρωμαίων. Όπως μετατοπίστηκαν μερικοί από τους Ηπειρώτες, που ήταν σύμμαχοι των Μακεδόνων, προς τη δυτική Στερεά Ελλάδα, έτσι μετατοπίστηκαν και κάποιοι Μακεδονικοί πληθυσμοί και τη θέση τους πήραν άλλοι θρακικοί πληθυσμοί. Οι Ρωμαίοι διαίρεσαν τη Μακεδονία σε τέσσερις περιφέρειες, απαγορεύοντας, μάλιστα, τις σχέσεις μεταξύ τους, ακριβώς για να σπάσουν την αρχική συνοχή τους.

Η σχέση Μακεδονικής με την Ελληνική γλώσσα

Σύμφωνα με τις γραπτές πηγές και τα πορίσματα των αρχαιολογικών ερευνών, οι πρώτες αποικίες των Φοινίκων δημιουργήθηκαν σε κάποια ξερονήσια του Αιγαίου και κυρίως τις Κυκλάδες. Ο πολιτισμός τους

(Κυκλαδικός) ονομάστηκε από τους ελληνόπληκτους «προελληνικός» και αποφεύγεται ο κατονομασμός της πραγματικής προέλευσής του. Τα εδώλια της θεάς Ασάρτης των Χαναναίων παρουσιάζονται ως εδώλια της Άρτεμης. Η εξάπλωση των αποικιών γίνεται σταδιακά. Έτσι οι λιγοστοί πρώτοι έποικοι που έρχονται σε επαφή με τους αυτόχθονες των νησιών και της γειτονικής Πελοποννήσου και Αττικής υιοθετούν τα τοπωνύμια των αυτοχθόνων: Τα ονόματα **Πελοπόννησος, Άργος, Σπάρτη, Αθήνα, Αττική** κλπ. είναι προελληνικά. Ο πληθυσμός των εποίκων αυξάνει σταδιακά και συνυπάρχουν με τους αυτόχθονες, με τους οποίους αλληλοεπηρεάζονται πολιτισμικά. Οι έποικοι δεν έχουν πρόβλημα να υιοθετήσουν και τους τοπικούς θεούς. Εξάλλου οι περισσότερες θρησκείες της ανατολικής Μεσογείου έχουν συγγενική δομή. Είναι οι επιμέρους θεοί της γονιμότητας, της σοφίας, της θάλασσας, του πολέμου κλπ. και υπάρχει ένας ανώτερος θεός ή πατέρας των θεών. Απλώς αλλάζουν τα ονόματα: **Δίας ή Ζεύς, Αμμων Ρα, Όσιρις, Ιαχβέ, Αλάχ, Μίθρα** κλπ. Όπως για παράδειγμα οι Λατίνοι έλεγαν τον Δία Jupiter και για τους δώδεκα θεούς των Ελλήνων είχαν τους αντίστοιχους θεούς αλλά με Λατινικά ονόματα. Οι ελληνόφωνοι που θα εγκατασταθούν στην Αγγλία θα λένε τον θεό **god** ή στην Γαλλία **dieu** κλπ. Οι έποικοι, μάλιστα, που είναι έμποροι, πλοιοκτήτες (εφοπλιστές), πειρατές και κάθε είδους τυχοδιώκτες, είναι οι λιγότερο φανατικοί στα θρησκευτικά και εθνικά ζητήματα. Το ρητό «ο πελάτης έχει πάντα δίκιο», δεν είναι καθόλου καινούριο. Και οι «πελάτες» στην περίπτωση μας ήταν οι αυτόχθονες. Αλλά και όσοι δυνάστες ήθελαν να επιβληθούν σε κάποιους λαούς, εμφανίζονται ως εκλεκτοί των θεών στους οποίους πιστεύουν οι ντόπιοι. Έχουμε το παράδειγμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που διέδιδε ότι είναι γιός του Άμμωνα Ρα, του ανώτερου θεού των Αιγυπτίων. Αυτό το έκανε ακριβώς επειδή ήθελε να επιβληθεί σε λαούς όπου ήταν διαδεδομένη η πίστη στον Άμμωνα. Γι αυτό ταυτίζανε τον **Άμμωνα** με τον **Δία** και συχνά αναφέρεται ως «**Άμμων Δίας**». Έχουμε το παράδειγμα του **Ξέρξη**, που, σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, κατά την εκστρατεία του προς την Ελλάδα, όταν έφτασε στην Τροία έκανε θυσίες στη θεά **Αθηνά**, ενώ μέσα στο στράτευμά του υπήρχε χρυσοστόλιστη άμαξα του **Δία**, την οποία μάλιστα έσερναν οκτώ άλογα.

Οι πονηροί έμποροι και πάσης φύσης τυχοδιώκτες, λοιπόν, δεν είχαν πρόβλημα να αλλάξουν τα ονόματα των θεών και να τους αποκαλούν με τα ονόματα που τους αποκαλούσαν οι αυτόχθονες, στους οποίους ήθελαν να επιβληθούν, όπως ο Αλέξανδρος και ο Ξέρξης, και να τους εκμεταλλευθούν πιο εύκολα.

Το εμπόριο και η πειρατεία αποδίδει μεγάλα κέρδη στις πρώτες αυτές αποικίες. Όταν μάλιστα καταστρέφουν την συμμαχία των αυτοχθόνων κατά τον 12^ο π.Χ. αιώνα (Τρωϊκός Πόλεμος), γίνονται απόλυτοι κυρίαρχοι των εμπορικών κέντρων και των θαλασσιών μεταφορών της **Μεσογείου** και της **Μαύρης Θάλασσας**. Ο πλούτος που συσσωρεύεται, τους επιτρέπει να δημιουργήσουν οχυρωμένες πόλεις, επιβλητικούς, ναούς, ανάκτορα, λουτρά, αγορές, θέατρα κλπ. Η γλώσσα τους εμπλουτίζεται με λέξεις που παίρνουν από τους αυτόχθονες λαούς και από όλους τους λαούς με τους οποίους συναλλάσσονται. Έτσι η γλώσσα τους συμπληρώνεται και αποκτά λέξεις για κάθε έννοια ή αντικείμενο με πολλά μάλιστα συνώνυμα. Η επινόηση του νέου αλφαβήτου επιτρέπει την καλύτερη αποτύπωση της προφορικής γλώσσας σε σχέση με τις μέχρι τότε γραφές. Με την αποτύπωση των φθόγγων δίνεται η δυνατότητα γραφής όλων των λέξεων και κυρίως των εννοιών, η αποτύπωση χρόνων, κλήσεων, παραώγων, σύνθετων κλπ. Γίνεται η πληρέστερη και πλουσιότερη γλώσσα της εποχής. Σταδιακά, εκτός από **γλώσσα του διεθνούς εμπορίου και των διεθνών μεταφορών**, γίνεται γλώσσα και των **διεθνών σχέσεων**. Φυσικά ο πλούτος τους δίνει τη δυνατότητα να μορφώνονται, να ταξιδεύουν, να γνωρίζουν άλλους πολιτισμούς και να εμπλουτίζουν τον δικό τους πολιτισμό. Με τα γράμματα, τις τέχνες, τις επιστήμες, την έρευνα, την φιλοσοφία κλπ. μπορούν να ασχοληθούν όσοι έχουν λυμένο το πρόβλημα της επιβίωσής τους και έχουν την οικονομική δυνατότητα. Ο πλούτος τους παρέχει αυτή τη δυνατότητα. Η Μακεδονική γλώσσα, λοιπόν, όπως και οι άλλες τοπικές γλώσσες και πήρε και συνεισέφερε στην δημιουργία της διεθνούς Ελληνικής. Είναι, όμως, διαφορετική από την Ελληνική. Η Μακεδονική έχει ως βάση τις ντόπιες θρακικές διαλέκτους, ενώ η Ελληνική έχει ως βάση τις Φοινικικές και άλλες διαλέκτους της Μέσης Ανατολής. Είναι δημιούργημα της επαφής των Μεσανατολιτών με τους Ευρωπαίους και κυρίως τους νότιους Βαλκάνιους.

Η «εντοπιότητα» των Ελλήνων

Η συσπείρωση όλων των αυτοχθόνων λαών της περιοχής εναντίον τους, κατά τον λεγόμενο **Τρωϊκό Πόλεμο**, δείχνει ένα σοβαρό πολιτικό πρόβλημα για τους Φοινικο-Αιγύπτιους Δαναούς. Έτσι πονηροί και δαιμόνιοι καθώς είναι, δεν αμελούν το ζήτημα της πολιτικής προπαγάνδας, που θα τους κάνει πιο αποδεκτούς από τους αυτόχθονες. Εκτός του ότι προσαρμόζουν τις θρησκευτικές τους παραδόσεις με τις παραδόσεις των ντόπιων, αναπτύσσουν ιδεολογήματα, κυρίως μυθολογικά, που να τους παρουσιάζουν ως αυτόχθονες.

Τροποποίησαν τον μύθο του κατακλισμού του **Νώε** στα τοπικά δεδομένα. Ο μύθος του Νώε εμφανίζεται στην Παλαιά Διαθήκη ως γενεαλογική ιστορία των Εβραίων. Πέρα του ότι ήταν ευρύτερα διαδεδομένος στη Μέση Ανατολή, πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι κατά τον 11^ο π.Χ. αιώνα οι Εβραίοι ήδη είχαν κυριαρχήσει σε μεγάλο μέρος της Χαναάν και, ως γνωστόν, οι θρησκευτικές πεποιθήσεις των ηγεμόνων υιοθετούνται και από μεγάλο μέρος των νέων υπηκόων. Εξάλλου και οι ίδιοι οι Εβραίοι έρχονται σε επιμειξία με τους γύρω λαούς. Έχουμε τα γραπτά παραδείγματα, όπου ο Αβραάμ έχει πάρει ως σύζυγό του την Αιγύπτια Αγάρ και αργότερα τον Ιωσήφ να παίρνει ως σύζυγο τη γυναίκα που είχε παντρευτεί με κάποιον Χετταίο αξιωματικό του στρατού του. Στη συνέχεια, όσοι ασπάζονται την Ιουδαϊκή θρησκεία εντάσσονται στο εβραϊκό έθνος. Έχουμε το παράδειγμα των Χαζάρων στην περιοχή του Καυκάσου που εξιουδαίστηκαν ή των Σουδανών της Αφρικής, που μετά την ίδρυση του σύγχρονου κράτους του Ισραήλ εγκαταστάθηκαν σ' αυτό και αποτελούν διακριτή μειονότητα περίπου 130.000 μαύρων Εβραίων. Αυτό δείχνει, ότι το Εβραϊός δεν σημαίνει και καταγωγή από τους Εβραίους της Βίβλου. Εκείνη η μερίδα των Εβραίων που αργότερα εκχριστιανίστηκε, συγχωνεύτηκε με τους άλλους ευρωπαϊκούς λαούς και έπαψε να αποτελεί μέρος του εβραϊκού λαού. Μετά την επικράτησή τους στη Χαναάν πολλοί Εβραίοι έγιναν έμποροι, αλλά και αρκετοί αλλοεθνείς έμποροι ασπάσθηκαν τον ιουδαϊσμό. Έτσι, ότι συνέβη με τους Χαναναίους που ταυτίζονταν με την έννοια του εμπόρου, συνέβη και με τους Εβραίους, κάποιοι από τους οποίους μετέχουν και στην αποικιακή

εξάπλωση στη Μεσόγειο, αποτελώντας μέρος του πολυεθνικού λαού των Φοινίκων.

Ο μύθος του Νώε, που ήταν μέρος της εθνογένεσης των Εβραίων, τροποποιείται για τις ανάγκες παρουσίασης των Μεσανατολιτών και Βορειοαφρικανών εποίκων ως αυτοχθόνων. Τον Νώε τον έσωσε ο θεός επειδή ήταν ο μόνος ενάρετος, ενώ με τον κατακλυσμό που προκάλεσε, έπνιξε όλους τους διεφθαρμένους, Τη θέση του θεού της Βίβλου παίρνει ο θεός των γηγενών της ευρύτερης περιοχής, ο Δίας. Αυτός για να τιμωρήσει τους ανθρώπους, προκαλεί κατακλυσμό και τους πνίγει όλους, εκτός από τον ενάρετο βασιλιά της Φθίας **Δευκαλίωνα** και τη σύζυγό του Πύρρα. Η **κιβωτός του Δευκαλίωνα** προσάραξε στο γειτονικό όρος Όρθρυ ή στον Παρνασσό, όπως η κιβωτός του Νώε προσάραξε στο όρος Αραράτ. Γιός του Δευκαλίωνα ήταν ο **Έλληνας**, που θεωρείται ο μυθικός γενάρχης των Ελλήνων, ενώ οι γιοί του Δώρος και Αίολος και οι εγγονοί του Αχαιός και Ίων θεωρούνταν γενάρχες των τεσσάρων φυλών. Δωριείς, Αιολείς, Αχαιοί και Ίωνες. Ο μύθος, λοιπόν, της εθνογένεσης των Ελλήνων έχει τις ρίζες του στη Μέση Ανατολή.

Υποστηρίζεται, ότι πιθανόν οι **Δωριείς** πήραν το όνομά τους επειδή ήταν καλοί χειριστές του δόρατος, οι **Αιολείς** επειδή, ως καλοί ναυτικοί, ήταν καλοί χειριστές των ανέμων ως κινητήριας δύναμης των πλοίων, οι **Αχαιοί** σχετίζονται με τους Χετταίους, ενώ δεν λένε τίποτα για τους **Ίωνες** που ήταν και η σημαντικότερη φυλή. Ίσως επειδή το όνομα **Ίων - Ίωνας** παραπέμπει στη Μέση Ανατολή, καθώς συναντιέται ως σύνηθες συνθετικό σε πολλά ονόματα. Στη Βίβλο είναι ο γνωστός προφήτης **Ιωνάς**, πρίγκιπες, ηγεμόνες με το όνομα Ιωνάθαν ή Ιωνάδαβ, Ιώας, Ιωσαφ, Ιώβ κλπ. Ακόμα και το όνομα του **Ομήρου** παραπέμπει εκεί, καθώς έχει κοινή ρίζα με τα ανατολίτικα ονόματα **Ομέρ, Ομάρ**. Αυτό που γίνεται από τους Νεοέλληνες με την παρουσίαση του Ludwig ως Λουδοβίκος, του Korernik ως Κοπέρνικος κλπ. ή του London ως Λονδίνο, του Berlin ως Βερολίνο, του Beograd ως Βελιγράδι, της Barcelona ως Βαρκελώνη, ασφαλώς γίνονταν και από τους αρχαίους Έλληνες.

Άλλες αρχαίες παραδόσεις λένε ότι η κιβωτός του Δευκαλίωνα προσάραξε στο όρος **Άθω**, σημερινό Άγιο Όρος. **Τάτο** στη σημερινή Μακεδονική είναι ο πατέρας και τάτκο είναι το υποκοριστικό, δηλαδή ο πατερούλης. Το τάτο σε

αρχαιότερες διαλέκτους (τις λένε παλαιοσλαβικές) αναφέρεται ως **άτο**. Στην κορυφή του όρους υπήρχε, σύμφωνα με ελληνικές πηγές, άγαλμα και ιερό αφιερωμένο στον «**Αθώο Δία**», δηλαδή στον Πατέρα Δία. Κι αυτό συμβαίνει επειδή η αρχαίοι Έλληνες το «τ» των Μακεδόνων συνήθιζαν να το προφέρουν ως θ, όπως και το χ ως κ, το π ως φ, το γκ ως γ, το μπ ως β, το ντ ως δ. Ακόμα και σήμερα φαίνεται αυτό στις μεσανατολικές γλώσσες, και κυρίως στην Αραβική, όπου υπερτερούν τα χ, θ, φ, γ, β, δ, ενώ στις αντίστοιχες βαλκανικές και ιταλικές υπερτερούν τα κ, τ, π, γκ, ντ, ντ. Το Μακεδονία, για παράδειγμα, όλοι πλην Ελλήνων το προφέρουν με ντ, το Γραικός με γκ, την Θεσσαλία ως Τεσάλια, την Αθήνα ως Άτινα ή Athens. Οι Μακεδόνες κατά τον βίαιο εξελληνισμό τους την θάλασσα την έλεγαν τάλασσα.

Η **Αθήνα** έχει αυτό το όνομα, επειδή σύμφωνα με την παράδοση η θεά Αθηνά, της οποίας πήρε το όνομα, δεν γεννήθηκε από μητέρα, αλλά απευθείας από το κεφάλι του Άτο (πατέρα) Δία των αυτοχθόνων. Έτσι η γεννημένη από τον **Άτο** (πατέρα) θεά λεγόταν **Άτινα** από τους αυτόχθονες και Αθηνά από τους ανατολίτες εποίκους. Το όνομα του όρους Άθω είναι η ελληνική προφορά του Άτο στην δοτική, γι' αυτό γράφεται με -ω. Το «εις τον Άτο» οι αρχαίοι Έλληνες με μια λέξη θα το έγραφαν ως «τω Άθω». Οι αρχαίοι Μακεδόνες, όπως και οι σύγχρονοι, αλλά και οι γειτονικοί λαοί δεν χρησιμοποιούσαν το γράμμα θ-ήτα, ενώ οι λατινόφωνοι λαοί χρησιμοποιούν το μαλακό τ, κάτι μεταξύ τ και θ, το th. Και σήμερα οι Μακεδόνες και οι περισσότεροι Ευρωπαίοι την Αθήνα την λένε Άτινα ή Athens. Είναι άλλη μια σοβαρή ουσιαστική διαφορά που δείχνει τη γλωσσική διαφορετικότητα των αρχαίων Ελλήνων από τους Ευρωπαίους.

Ο **Ηρακλής** τον οποίο μας παρουσιάζουν οι ελληνόπληκτοι ως μυθικό ήρωα των Ελλήνων, ήταν μυθικός ήρωας και λατρεύονταν από τους **Φοίνικες**, αλλά και άλλους λαούς της Μέσης Ανατολής, ως Θεός. Ο ιστορικός Αρριανός, ο οποίος περιέγραψε την εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου, μας πληροφορεί ότι κατά την κατάκτηση της Τύρου της Φοινίκης υπήρχε ο πιο αρχαίος ναός προς τιμήν του Ηρακλή, κι ότι ένας άλλος Ηρακλής λατρεύονταν ως θεός από τους Αιγυπτίους. Χαρακτηρίζει μάλιστα τον **Ηρακλή της Τύρου** ως κατά πολλές γενεές αρχαιότερο. Είναι ολοφάνερο, λοιπόν, ότι ο μύθος του Ηρακλή έχει τις ρίζες του στην **Αίγυπτο** και τη **Μέση Ανατολή**. Δεν είναι καθόλου τυχαίο

επίσης το γεγονός, ότι γενέτειρα του Ηρακλή της ελληνικής μυθολογίας θεωρείται το Άργος της Πελοποννήσου, όπου ήταν το κέντρο της εξουσίας των **Αιγυπτίων Δαναών**.

Η αιτία της τροποποίησης του μύθου και παρουσίασης του Άργους ως γενέτειρας του Ηρακλή, φωτογραφίζεται στον Τρωικό Πόλεμο. Όλοι οι γύρω από το Αιγαίο αυτόχθονες λαοί είχαν συσπειρωθεί εναντίον των εποίκων Δαναών και τους αντιμετώπιζαν σαν ξένους εισβολείς. Έτσι άρχισαν να δημιουργούν ιδεολογήματα που να τους παρουσιάζουν ως αυτόχθονες. Όπως τροποποίησαν τον μύθο του Νώε έτσι τροποποίησαν και τον μύθο τους για τον Ηρακλή και πρόβαλαν ως γενέτειρά του το **Άργος** της Πελοποννήσου. Παρουσίαζαν δε του βασιλιάδες τους ως απογόνους του αυτού του Ηρακλή (**Ηρακλείδες**).

Σύμφωνα με τη δωρική παράδοση, η οποία υποκρύπτει και κάποια αλήθεια και δεν αμφισβητείται από τους ελληνόπληκτους, οι **Ηρακλείδες κυρίευσαν** και αποίκισαν την Πελοπόννησο, αλλά μετά τον θάνατο του Ηρακλή εκδιώχθηκαν από τους αυτόχθονες του **Ευρυσθέα** και μετοίκησαν σε διάφορες περιοχές της Στερεάς Ελλάδας (Αθήνα, Μαραθώνα, Ναύπακτο κλπ.). Μετά από αλληπάλληλες επιθέσεις κατόρθωσαν να επιστρέψουν και να επιβληθούν οριστικά στην Πελοπόννησο. Ο Ηρακλής, επομένως, ήταν μυθικός ήρωας των Ελλήνων, επειδή εκείνοι ήταν έποικοι από την Φοινίκη και την Αίγυπτο και σύμφωνα με την παράδοση, χάρη σ' αυτόν εγκαταστάθηκαν στην Πελοπόννησο.

Η ονομασία των Ελλήνων

Η υιοθεσία του ονόματος **Έλληνες** στη θέση του αιγυπτιακού **Δαναοί** φωτογραφίζεται στην Ιλιάδα. Ο βασικός πρωταγωνιστής είναι ο **Αχιλλέας**. Είναι η προσωποποίηση του ανίκητου, του ατρόμητου, του άτρωτου, του ήρωα. Οι στρατιώτες του είναι οι θρυλικοί Μυρμιδόνες, οι αποκαλούμενοι και Έλληνες. **Ελλάς** κατά την εποχή του Ομήρου (8^{ος} π.Χ. αιώνας) ονομαζόταν μια μικρή πόλη ή περιοχή της Φθιώτιδας, στα βορειοανατολικά της σημερινής Λαμίας. Η Ιλιάδα ήταν την εποχή εκείνη ένα επικό ποίημα ιδιαίτερα δημοφιλές, που απαγγέλονταν από τους καλλιτέχνες ως μέσον ψυχαγωγίας. Αλλά ήταν και

εκπαιδευτικό εργαλείο, όπως ήταν τα βιβλία της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης για τους χριστιανούς επί πολλούς αιώνες. Ήταν φυσικό, επομένως, όλοι να θεωρούν τιμητικό να κατάγονται από εκείνους τους ατρόμητους Έλληνες του Αχιλλέα. Τα γεγονότα που περιέγραφε η Ιλιάδα τα θεωρούσαν ως πραγματική τους ιστορία και εκεί οφείλεται το γεγονός ότι σκηνές από αυτήν απεικονίζονταν στις μετώπες των ναών.

Το γιατί δεν επέλεξαν το όνομα «μυρμιδόνες», πρέπει να αναζητηθεί στην προέλευση του ονόματος «Έλληνες». Οι ελληνοκάπηλοι προσπαθούν να το αποδώσουν στους Ηπειρώτες χωρικούς **«Σελλούς»**, για να προσδώσουν και κάποια εντοπιότητα στους «αρχαίους προγόνους» τους. Είναι τελείως παράλογο, όμως, οι μεγαλομανείς και πολιτισμένοι πλουτοκράτες να υιοθέτησαν το όνομα κάποιων απολίτιστων και άδοξων χωρικών (Σελάνων), τους οποίους μάλιστα αποκαλούσαν **βάρβαρους**. Ψάχνουν, δηλαδή, τις ρίζες του ονόματος σε τελείως απίθανες εκδοχές, εκτός από μια πολύ πιθανή. Την πιθανότητα να πήραν το όνομά τους από τον θεό **ΕΛ**. Ο Ελ ήταν η ανώτερη θεότητα των αρχαίων Χαναναίων και των λαών της ευρύτερης περιοχής. **ΕΛ** κατά λέξη στα φοινικικά σήμαινε **θεός**. Οι Έλληνες, επομένως, ήταν οι έχοντες θεϊκή καταγωγή ή θεϊκή ευλογία. Εξάλλου ο Αχιλλέας γι' αυτό ήταν άτρωτος. Σ' αυτή την εκδοχή συνηγορεί και η ιστορία της **Ευρώπης**, η οποία ήταν πριγκίπισσα της Φοινίκης (Τύρου) και η οποία, σύμφωνα με τις ελληνικές παραδόσεις, έδωσε το όνομά της στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Το όνομα «Ευρώπη», λοιπόν, είναι Φοινικικό. Είναι και Ελληνικό επειδή οι Έλληνες ήταν έποικοι από την Φοινίκη και την ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Αυτή η Ευρώπη αναφέρεται και ως **Ελλωτίς**, όνομα προφανώς συνώνυμο του **Ελληνίς**. Ως κόρη βασιλιά της Φοινίκης (Τύρου) είχε θεϊκή καταγωγή και σε αυτή την περίπτωση από τον ανώτερο θεό των Χαναναίων, τον Ελ. Σύμφωνα με τις ελληνικές παραδόσεις, την Ευρώπη αυτήν απήγαγε ο Δίας και τη μετέφερε στην Κρήτη. Έκανε μαζί της δύο γιούς, εκ των οποίων ο ένας ήταν ο μετέπειτα βασιλιάς **Μίνωας** από τον οποίο και ο κρητικός πολιτισμός ονομάστηκε Μινωικός. Έχουμε, δηλαδή, άλλη μια περίπτωση που ο βασιλιάς είναι γιός θεού, όπως ο Αλέξανδρος διέδιδε ότι ήταν γιός του Άμμωνα. Η περίπτωση, δηλαδή, του Ιησού, που υποστηρίζεται ότι δεν ήταν γιός του Ιωσήφ, αλλά του θεού, δεν είναι καθόλου

πρωτοεμφανιζόμενη. Αυτή η παράδοση είναι άλλη μια μαρτυρία για την καταγωγή των **Μινωϊτών** από τη **Μέση Ανατολή**.

Για να κατανοήσουμε το τι συνέβαινε στην περιοχή γύρω από το Αιγαίο, είναι απαραίτητο να δούμε τι συνέβαινε στη Μέση Ανατολή. Μέχρι τον 12^ο π.Χ. αιώνα στην περιοχή κυριαρχεί το πανίσχυρο Αιγυπτιακό κράτος. Ελέγχει όλη την περιοχή από την Λιβύη μέχρι τη Μεσοποταμία. Εξασφαλίζει πολιτική σταθερότητα για πάρα πολλούς αιώνες, αλλά επιβάλλει και φόρους. Τα νησιά του Αιγαίου γίνονται έδρα εμπορικών και ναυτιλιακών επιχειρήσεων (παραρτήματα ή υποκαταστήματα), αλλά και καταφύγιο πειρατικών ομάδων. Είναι, δηλαδή, ένα είδος φορολογικού παραδείσου. Κάτι ανάλογο με τις off shore εταιρίες που κάνουν οι πλούσιοι νεοέλληνες, για να αποφεύγουν τους ελέγχους και τη φορολογία. Αυτές οι αποικίες με τον μεγάλο πλούτο που συγκεντρώνουν, ισχυροποιούνται και δημιουργούν μια πανίσχυρη ομοσπονδία κρατών – πόλεων κατά το πρότυπο των φοινικικών πόλεων – κρατών. Κατά τον 12^ο αιώνα νικούν τη συμμαχία των αυτοχθόνων γύρω από το Αιγαίο λαών (Τρωϊκός Πόλεος) και αρχίζουν να εγκαθίστανται και στα ανατολικά και βόρεια παράλια του Αιγαίου.

Οι Αιγυπτιακές πηγές αναφέρουν μεγάλες επιθέσεις των «Λαών της Θάλασσας» κατά τον 11^ο π.Χ. αιώνα. Φυσικά αυτοί οι «λαοί της θάλασσας» δεν κατοικούσαν σε βάρκες, αλλά σε κάποια νησιά και παράλιες περιοχές της ανατολικής Μεσογείου και είναι φανερό ποια είναι αυτά. Αποκρούστηκαν, βέβαια, από τις Αιγυπτιακές δυνάμεις, αλλά οι συνεχείς επιθέσεις εξασθένησαν το κράτος, το οποίο μπήκε σε μια παρατεταμένη παρακμή και δεν ανέκαμψε ποτέ ξανά. Έχασε οριστικά τον έλεγχο της Φοινίκης και της ευρύτερης περιοχής. Ακριβώς τότε (τέλος 11^{ου} αιώνα) δημιουργείται το κράτος του Ισραήλ και οι Φοινικικές πόλεις-κράτη αποκτούν πλήρη αυτονομία. Αυτή η νέα κατάσταση οδηγεί σε επαναπατρισμό πολλών Φοινίκων εποίκων από την περιοχή του Αιγαίου, καθώς η αρχαίγονη πατρίδα τους είναι καταλληλότερη για έδρα των εμπορικών επιχειρήσεων, για τους λόγους που προαναφέραμε. Αυτή είναι και η λογική αιτία της στασιμότητας που παρατηρείται στις αποικίες γύρω από το Αιγαίο μετά το τέλος του Τρωϊκού Πολέμου, παρόλο που αυτός έληξε με νίκη των αποικιοκρατικών δυνάμεων. Οι ελληνοκάπηλοι προσπαθούν να αποδώσουν

εκείνη τη στασιμότητα στην «*κάθοδο των Δωριέων*», που συμπίπτει χρονικά με την παρακμή της Αιγύπτου. Κι αυτό, επειδή η πραγματική αιτία παραπέμπει σε καταγωγή των Ελλήνων εποίκων από τη Μέση Ανατολή. Αυτό, όμως, δεν ευσταθεί σαν αιτία. Οι Δωριείς επικράτησαν σε ένα μόνο τμήμα (Πελοπόννησος) και δεν δικαιολογείται η παρακμή και των Ιωνικών, Αχαϊκών και Αιολικών πόλεων.

Η αιτία της μεγάλης ακμής των φοινικικών αποικιών γύρω από το Αιγαίο, που εμφανίζεται μετά το τέλος του 8^{ου} π.Χ. αιώνα, είναι εύκολα ορατή, αν δούμε τις πολιτικές εξελίξεις στη Μέση Ανατολή. Η αυτοκρατορία των **Ασσυρίων** από τον 9^ο αιώνα ισχυροποιείται και επεκτείνεται σταδιακά. Κατά τον 8^ο αιώνα καταλαμβάνει όλη την περιοχή της Φοινίκης και διαλύει οριστικά το κράτος του **Ισραήλ** και τις αυτόνομες πόλεις-κράτη της Φοινίκης, το 722 π.Χ. Η σταδιακή επέκταση των Ασσυρίων προκάλεσε και σταδιακή μετανάστευση μεγάλων πληθυσμών και των εμποροναυτιλιακών επιχειρήσεων της περιοχής προς τις αποικίες τους στην Κύπρο, την Κρήτη και την περιοχή του Αιγαίου. Κάτι παρόμοιο δηλαδή, με αυτό που συνέβη στην εποχή μας με τις Ισραηλινο-παλαιστινιακή σύγκρουση και τον εμφύλιο στη Συρία. Οι ελληνοκάπηλοι δεν θέλουν να πούνε την πραγματική αιτία της αύξησης του πληθυσμού των αποικιακών πόλεων του Αιγαίου και αρκούνται να αναφέρουν ως αιτία του Β' ελληνικού αποικισμού του 8^{ου} π.Χ. αιώνα και μετά «*την μεγάλη αύξηση του πληθυσμού των ελληνικών πόλεων*». Η απλή αύξηση του πληθυσμού δεν δικαιολογεί την μεγάλη ακμή των ελληνικών πόλεων. Την δικαιολογεί μόνο η εγκατάσταση σ' αυτές πλουσίων Μεσανατολιτών, εμπόρων, πλοιοκτητών, τραπεζιτών, επιστημόνων, διανοουμένων και καλλιτεχνών από την παραγμένη και υπόδουλη πατρίδα τους. Τους Ασσύριους διαδέχονται οι Βαβυλώνιοι και μετά οι Πέρσες. Έτσι, οι Φοίνικες, δηλαδή οι μεσανατολίτες μεγαλέμποροι και πλοιοκτήτες (εφοπλιστές) εγκαθίστανται μόνιμα στις αποικίες τους στο Αιγαίο και αποκόπονται από τις αρχαίες πατρίδες τους στην Μέση Ανατολή.

Οι αποικίες μετατρέπονται σε μητροπόλεις και συνεχιστές του εντυπωσιακού πολιτισμού, που αργότερα ονομάστηκε ελληνικός. Ονομάστηκε

ελληνικός, ακριβώς επειδή ήταν πολυεθνικός και κατά συνέπεια δεν είχε προηγουμένως κάποιο εθνικό όνομα. Έτσι, επιλέχθηκε και προβλήθηκε από τους ίδιους το όνομα Έλληνες και εκεί οφείλεται το γεγονός ότι κανένας ευρωπαϊκός λαός δεν τους αποκαλούσε με εκείνο το όνομα. Τους αποκαλούσαν Γραικούς, όνομα το οποίο προφανώς δεν σήμαινε κάποια εθνική καταγωγή, γιατί πουθενά δεν αναφερόταν προηγουμένως κάποιος λαός ή κάποια χώρα με αυτό το όνομα. Προφανώς ήταν κάποιος χαρακτηρισμός ανάλογος με το Σλάβος ή Βλάχος, που κατάντησε να γίνει κύριο όνομα. Μια πιθανότητα είναι να είναι συνώνυμο του γκρίζος ή να έχει ρίζα από το μακεδονικό ρήμα **γκρέε**. Το γκρέε σημαίνει φωτίζει και καίει και αποδίδεται συνήθως στον ήλιο που φωτίζει και καίει. Κατά συνέπεια το **γκρέεκ** πιθανόν να σήμαινε τον **ηλιοκαμένο**, που στον πληθυντικό ήταν **γκρέε(κ)τσι**. Αυτή μπορεί να θεωρηθεί ως η ισχυρότερη πιθανότητα, αν δούμε πως αλληλο-ονομάστηκαν κατά την συνάντησή τους οι αυτόχθονες της Αμερικής με τους λευκούς εποίκους. Οι λευκοί αποκαλούσαν τους αυτόχθονες «**Ερυθρόδερμους**», συνώνυμο του **ηλιοκαμένος**, ενώ εκείνοι τους λευκούς «Χλωμοπρόσωπους». Εκεί οφείλεται και το γεγονός ότι και σήμερα όλοι οι Ευρωπαϊκοί λαοί αποκαλούν τους αυτοαποκαλούμενους Έλληνες, **Γκραικούς** και τον τόπο που κατοίκησαν **Γκραικία** σε διάφορες παραλλαγές.

Αυτοί οι έποικοι ανέπτυξαν σταδιακά το ιδεολόγημα της εντοπιότητας, ακριβώς επειδή συνειδητοποίησαν, ότι οι πανίσχυρες αυτοκρατορίες που επιβλήθηκαν στις γενέτειρές τους, δεν τους έδιναν πλέον ελπίδες επιστροφής και αυτοδιάθεσης της πατρίδας τους. Καλλιέργησαν οι ίδιοι τους και το ιδεολόγημα της κοινής εθνικής καταγωγής (*όμαιμον και ομόδοξον*), για να ξεχαστεί με το χρόνο το γεγονός ότι αποτελούσαν μια πολυεθνική πολιτισμική και πολιτική ομοσπονδία εμποροπειρατικών αποικιών. Έκαναν, δηλαδή, κάτι ανάλογο με αυτό που κάνουν οι σημερινοί κυβερνήτες μας, που το πολυεθνικό συνονθύλευμα στο οποίο επιβλήθηκαν, το βαφτίζουν με ένα όνομα, «Έλληνες» και προσπαθούν να σβήσουν τα ίχνη της πραγματικής καταγωγής των επιμέρους εθνοτήτων τις οποίες εξουσιάζουν. Όπως οι **Ρωμιοί** (Ρωμαίοι) για πολιτικούς λόγους μετονομάστηκαν σε **Έλληνες**, έτσι ακριβώς και για πολιτικούς επίσης λόγους και οι αρχαίοι **Δαναοί** (Φοινικο-αιγύπτιοι)

μετονομάστηκαν σε **Έλληνες**. Αυτό είναι και το βασικότερο κοινό χαρακτηριστικό των σημερινών «Ελλήνων» με τους «Έλληνες» της αρχαιότητας. Είναι και οι δύο τεχνητό δημιούργημα πολιτικών σκοπιμοτήτων πονηρών εξουσιαστών.

Ακριβώς την ίδια περίοδο και για τους ίδιους λόγους μια μερίδα εκείνων των μεσανατολιτών Φοινίκων μεταναστών δημιουργούν αποικίες και στην δυτική Μεσόγειο. Ηγέτιδα πόλη εκείνων των αποικιών έγινε η **Καρχηδώνα**, στις αφρικανικές ακτές, ακριβώς απέναντι από τη Σικελία. Ο υπερπληθυσμός που προκλήθηκε από την αθρόα προσέλευση νέων εποίκων από τον 8^ο μ.Χ. αιώνα και μετά, είναι η αιτία του λεγόμενου Β' Ελληνικού Αποικισμού. Τότε γέμισαν με **αποικίες** και τα παράλια της Μακεδονίας, της Ηπείρου, της Θράκης, της Μαύρης Θάλασσας και της νότιας Ιταλίας. Πλέον, εκτός από εμποροναυτιλιακές αποικίες, καταλαμβάνουν και τις καλύτερες παραλιακές αγροτικές εκτάσεις, στις οποίες εγκαθιστούν **«κληρούχους»** που τις εκμεταλλεύονται. Όλες αυτές οι αποικίες και οι κληρουχίες είχαν υποχρέωση να αποδίδουν ετήσιο φόρο στη μητρόπολη και να συντηρούν πολεμικά πλοία σε ετοιμότητα. Έτσι οι μητροπόλεις γίνονται πανίσχυρες και επιβάλλονται σε όλη την ευρύτερη περιοχή.

Η απληστία αυτών των αποικιοκρατών ήταν φυσικό να «ξυπνήσει» τους κοιμώμενους και πολύδιασπασμένους Βαλκανικούς και Ιταλικούς λαούς. Στη νότια Βαλκανική συσπειρώνουν με βία ή διπλωματία τους αυτόχθονες λαούς οι **Μακεδόνες**, ενώ το ίδιο κάνουν στην Ιταλική χερσόνησο οι **Ρωμαίοι**. Η συμμαχία των Μακεδόνων καταστρέφει ή προσαρτά, αρχικά τις ελληνικές αποικίες στα παράλια της Μακεδονίας και της Θράκης και στη συνέχεια τους διώχνει από τη Θεσσαλία. Κατανικάει την ελληνική συμμαχία στη **Χαιρώνεια** το 338 π.Χ.,- περιέργως στις 2 Αυγούστου- ενώ τη Θήβα, που τόλμησε να αντιδράσει, την καταστρέφει τελείως. Αυτό αναγκάζει τις ελληνικές πόλεις να συνθηκολογήσουν. Καταργείται το προνόμιο που είχαν να ελέγχουν το εμπόριο και τους εμπορικούς δρόμους και να εισπράττουν φόρους από τις αποικίες. Υποχρεώνονται μάλιστα να παραχωρούν τα πολεμικά τους πλοία για τις ανάγκες του μακεδονικού στρατού. Έτσι εξέλειπαν οι λόγοι που κατέστησαν τις ελληνικές πόλεις πάμπλουτες και πανίσχυρες. Μπαίνουν σε μια πορεία παρακμής

χωρίς τέλος, κάτι που αναγκάζει πολλούς Έλληνες να επιστρέψουν στις αρχαίγονες πατρίδες τους στη Μέση Ανατολή. Έτσι ο λαός των Ελλήνων, όπως συγκροτήθηκε πολιτικά (τεχνητά), διαλύεται στα εξών συνετέθη και παύει να υπάρχει ως ξεχωριστός λαός. Η γλώσσα, όμως, που διαμορφώθηκε από αυτούς συνεχίζει να είναι η γλώσσα του διεθνούς εμπορίου και της διπλωματίας. Οι άρχουσες τάξεις των λαών της ευρύτερης περιοχής την μαθαίνουν ως διεθνή γλώσσα, όπως μαθαίνουν σήμερα τα **Αγγλικά**. Έλληνας λέγεται πλέον ο ελληνόγλωσσος. Έτσι και οι Μακεδόνες έγιναν «δίγλωσσοι». Η άρχουσα τάξη εκτός της Μακεδονικής μιλούσε και την Ελληνική. Η χρήση της Μακεδονικής από τους Μακεδόνες αναφέρεται και σε γραπτές πηγές. Ο Πλούταρχος αναφέρει την χρήση της Μακεδονικής από τον Αλέξανδρο, όταν εκείνος απευθυνόταν σε Μακεδόνες. Περιγράφοντας τον καυγά του με τον φίλο του Κλείτο, γράφει: *«ουκέτι φέρων την οργήν Αλέξανδρος, μήλων παρακειμένων ενί βαλών έπαισεν αυτόν και το εγχειρίδιον εζήτει. Των δε σωματοφυλάκων ενός Αριστοφάνους φθάσαντος υπελέσθαι, και των άλλων περιεχόντων και δεομένων, αναπηδήσας ανεβόα **Μακεδονιστί** καλών τους υπασπιστάς»*. (Μη συγκρατώντας την οργή του ο Αλέξανδρος, ρίχνοντας κάποια μήλα που βρίσκονταν δίπλα του χτύπησε αυτόν και έψαχνε το ξίφος του. Και όταν ένας Αριστοφάνης από τους σωματοφύλακες τον αφόπλισε και οι άλλοι τον περικύκλωσαν και τον παρακαλούσαν, αναπηδήσας φώναζε στα **Μακεδονικά** καλώντας τους υπασπιστές του.) Οι ελληνοκάπηλοι μη μπορώντας να αγνοήσουν την γραπτή μαρτυρία, σπεύδουν να πούνε ότι υπήρχε η Μακεδονική, αλλά ήταν διάλεκτος της Ελληνικής. Αν ήταν, όμως, έτσι, δεν θα αποκαλούσαν τους Μακεδόνες «βάρβαρους», δηλαδή αλλόγλωσσους.

Η διαχρονική σύγκρουση αυτοχθόνων – ξένων

Οι Μακεδόνες κόλλησαν το μικρόβιο της δουλοκτησίας και της επιβολής πάνω σε άλλους λαούς από αυτούς τους Έλληνες. Όταν, λοιπόν, αποφάσισαν να πληρώσουν με το ίδιο νόμισμα τους Έλληνες αποικιοκράτες και τους Πέρσες κατακτητές, χρησιμοποίησαν ως γλώσσα την διεθνή ή όπως έμεινε γνωστή την Κοινή Ελληνική. Με τη Μακεδονική δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν πέρα από

τα Βαλκάνια. Τους Έλληνες δεν τους κατέστρεψαν τελείως, όπως έκαναν οι Ρωμαίοι στα ξαδέρφια των Ελλήνων, τους Καρχηδόνιους, επειδή χρειάζονταν την εμπειρία τους και τη γλώσσα τους, για να διοικήσουν την αυτοκρατορία που ίδρυσαν, μιμούμενοι τους ανατολίτες γείτονές τους. Κάτι ανάλογο έκαναν αργότερα και οι ανατολικοί Ρωμαίοι (Βυζαντινοί), ακόμα και οι Οθωμανοί, που κράτησαν την Ελληνική ως δεύτερη γλώσσα της αυτοκρατορίας τους.

Το πόσο συγγενείς ένιωθαν οι Έλληνες με τους Μακεδόνες, το έδειξαν λίγο αργότερα. Οι Έλληνες κάλεσαν τους Ρωμαίους να παρέμβουν στα ελληνικά πράγματα και έγιναν σύμμαχοί τους, όταν εκείνοι εισβάλανε για να κατακτήσουν τη Μακεδονία, την Ήπειρο και τη Θράκη. Ως αμοιβή εκείνης της συμμαχίας, οι Ρωμαίοι παραχώρησαν στις ελληνικές πόλεις την «ελευθερία τους», αλλά χωρίς δικαίωμα φρουράς και φορολογίας. Όταν οι Έλληνες παραβίασαν εκείνη τη συμφωνία, οι Ρωμαίοι κατήργησαν την ελευθερία που είχαν παραχωρήσει προσωρινά και κατέστρεψαν ολοκληρωτικά την Κόρινθο, που ήταν η ηγέτιδα δύναμη της Αχαϊκής συμμαχίας.

Ο έλεγχος του εμπορίου και της ναυτιλίας πέρασε στα χέρια των Μακεδόνων και στη συνέχεια των Ρωμαίων. Το κέντρο του μεσογειακού εμπορίου μετατοπίστηκε από την Αθήνα και τη θέση της πήρε, στη Δύση η Ρώμη και οι άλλες ιταλικές πόλεις, και κυρίως η Βενετία και η Γένοβα, στο Αιγαίο και τη Μαύρη Θάλασσα η Κωνσταντινούπολη και στην ανατολή η Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου και τα λιμάνια της Φοινίκης. Οι αρχαίες ελληνικές πόλεις έγιναν εμπορικοί υποσταθμοί των άλλων δυνάμεων και παρήκμασαν. Την θέση των Ελλήνων πήραν Βαλκάνιοι, Ρωμαίοι, Φράγκοι, Καταλανοί, Βενετοί, Γενοβέζοι κλπ. Οι Νεοέλληνες είναι απόγονοι αυτών των λαών πολύ περισσότερο απ' ό τι των αρχαίων Ελλήνων. Η Βενετία και η Γένοβα ήταν κράτη εμποροναυτικά κράτη, δηλαδή ίδιου χαρακτήρα με τα Ελληνικά και γι' αυτό κατέλαβαν τα ίδια μέρη που είχαν καταλάβει παλαιότερα οι Φοινικοαιγύπτιοι συνάδελφοί τους. Σταδιακά, το αρχαίο κέντρο των Ελλήνων, η Αθήνα, κατέληξε να είναι μια ασήμαντη κωμόπολη των 8 – 9 χιλιάδων κατοίκων. Κατά την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους τα αρχαία ελληνικά κέντρα της Θήβας, των Αθηνών, της Κορίνθου, της Σπάρτης ήταν κέντρα κυρίως Αλβανών (Αρβανίτες), απομεινάρια όλων των προηγούμενων αποικιοκρατών και εξελληνισμένων λόγω Βυζαντίου

Βαλκάνιων μεταναστών. Η περιοχή που ήκμασαν οι Έλληνες έπεσε σε τέτοια παρακμή που το υποκοριστικό του Γραικός, το Γραικύλος, έφτασε να σημαίνει τον αμόρφωτο, τον απολίτιστο. Σ' αυτούς τους Γραικύλους φόρεσαν στολή και μάσκα αρχαιοελληνική και προέκυψε το σημερινό ναρκισσιστικό έθνος των Νεοελλήνων που ότι λάμπει από το παρελθόν κι απ' όπου πέρασαν οι Έλληνες το θεωρεί δικό του.

Για την καταγωγή αυτών των Αλβανών, που μετονομάστηκαν σε Έλληνες, είναι σαφείς οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς. Ο πιο επώνυμος γεωγράφος, ο Στράβων, τους τοποθετεί στον βόρειο Καύκασο. Οι ιστορικοί που περιέγραψαν την εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου, και κυρίως ο Αρριανός, αναφέρουν ρητά τους Αλβανούς ως συμμάχους και μέρος του στρατού των Περσών. Στα Βαλκάνια εμφανίζονται για πρώτη φορά τον 11^ο μ.Χ. ενώ παύει η παρουσία τους στον Καύκασο. Γραπτές αναφορές δεν υπάρχουν γι' αυτή την μετακίνηση ή υπήρχαν και έχουν εξαφανιστεί ή ενταφιαστεί. Η αιτία αυτής της μετακίνησης, όμως, είναι προφανής. Από τα τέλη του 10^{ου} μ.Χ. αιώνα αναπτύσσεται έντονη επαναστατική δραστηριότητα στα Βαλκάνια από τους αυτόχθονες λαούς. Είναι το κίνημα των Μπογκομίλων που αμφισβητεί την εξουσία των Βυζαντινών φεουδαρχών και των δεσποτάδων. Αποτέλεσμα εκείνου του κινήματος των αυτοχθόνων ήταν η δημιουργία του κράτους του Σαμουήλ (976-1018 μ.Χ.), με έδρα τις Πρέσπες αρχικά και στη συνέχεια την Οχρίδα της Μακεδονίας.

Οι Βυζαντινοί δυνάστες συνήθιζαν να μεταφέρουν ξένους πληθυσμούς σε επαναστατημένες περιοχές για να διασπάσουν την ενότητα των αυτοχθόνων και να τους χρησιμοποιήσουν ως τοποτηρητές. Έτσι, τοποθέτησαν τους Αλβανούς δυτικά της Οχρίδας, δηλαδή στο άλλο άκρο των Βαλκανίων από αυτό που ήταν η πρωτεύουσά τους, η Κωνσταντινούπολη. Για τους ίδιους λόγους μετέφεραν και ένα τμήμα από αυτούς στην Ελλάδα. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι οι Αλβανοί έχουν ως εθνικό σύμβολο τον δικέφαλο αετό του Βυζαντίου. Ήταν τοποτηρητές αυτών των δυναστών, οι οποίοι είχαν ως κρατικό σύμβολο (σημαία) τον δικέφαλο αετό. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο και το ορθόδοξο ιερατείο χρησιμοποιεί τη σημαία με τον δικέφαλο αετό. Ήταν το ιδεολογικό και πολιτικό στήριγμα της Βυζαντινής ολιγαρχίας, έναντι των προνομίων που εκείνη του

παραχωρούσε. Είναι και οι μεν και δε απομεινάρια της Βυζαντινής εξουσίας. Εκείνη η νοοτροπία του τοποτηρητή των δυναστών έκανε στη συνέχεια τους Αλβανούς να γίνουν τοποτηρητές (πασάδες) των Οθωμανών και οι περισσότεροι απ' αυτούς να αλλαξοπιστήσουν. Εκεί οφείλεται και το γεγονός ότι η γλώσσα τους δεν συγγενεύει με τις γλώσσες των αυτοχθόνων σ(κ)λαβωμένων της Βαλκανικής.

Οι Νεοέλληνες και η Μακεδονία

Για πάνω από δύο χιλιετίες δεν υπήρχε λαός ή κάποιοι πληθυσμοί που να αποκαλούνται Έλληνες ως προς την καταγωγή. Από το 7^ο μ.Χ. αιώνα η διεθνής Ελληνική γλώσσα γίνεται επίσημη γλώσσα της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (Βυζάντιο). Ο λόγος είναι ακριβώς ίδιος με εκείνον που έκανε τους Μακεδόνες να υιοθετήσουν την Κοινή Ελληνική ως γλώσσα της διοίκησης της αυτοκρατορίας τους. Η Κωνσταντινούπολη είχε χάσει πλέον τον έλεγχο της Ιταλικής χερσονήσου και η επικράτειά της εκτείνεται από τα Βαλκάνια μέχρι την Αίγυπτο, όπου η Ελληνική γλώσσα σαφώς υπερτερεί της Λατινικής. Εξάλλου και όλοι οι αυτοκράτορες του Βυζαντίου από τον 6^ο αιώνα και μετά είναι Ασιατικής καταγωγής (Αρμένιοι, Λυδοί, Φρύγες, Παφλαγόνες, Ίσαυροι) και ο στρατός τους αποτελείται κυρίως από Ασιάτες μισθοφόρους.

Από τα τέλη του 14^{ου} μ.Χ. αιώνα κάποιοι υπήκοοι του Βυζαντίου βλέποντας την παρακμή και την επερχόμενη διάλυση του Βυζαντίου, αρχίζουν να προβάλλουν την ιδέα της καταγωγής των ελληνοφώνων Ρωμιών από τους αρχαίους Έλληνες. Αιτία είναι η επανέκδοση των αρχαίων ελληνικών συγγραμμάτων στην Ευρώπη ως μέρους της Αναγέννησης. Μετά την πάροδο τόσων αιώνων, από την ιστορία των αρχαίων Ελλήνων επιβιώνουν μόνο ο λαμπρός πολιτισμός και κυρίως η φιλοσοφία. Η καταγωγή, η αποικιοκρατική συμπεριφορά απέναντι στους αυτόχθονες, ο τυχοδιωκτισμός, η πειρατεία, η δουλοκτησία και τα άλλα αρνητικά των Ελλήνων έχουν ξεχαστεί και δεν προβάλλονται. Παρόλα αυτά η ιδεοληψία της καταγωγής των Νεοελλήνων από τους αρχαίους Έλληνες θα βρει απήχηση μόνο μετά τον 18^ο αιώνα με το κίνημα

του Διαφωτισμού που εμφανίζεται στην Ευρώπη. Η ελληνολατρεία θα πάρει μεγάλες διαστάσεις και θα μεταδοθεί στους υπόδουλους Ρωμιούς μέσω των Διαφωτιστών Ρήγα Φεραίου, Αδαμάντιου Κοραή, της Φιλικής Εταιρίας κλπ. Οι ίδιοι οι υπόδουλοι Ρωμιοί δεν είχαν ιδέα περί του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, καθώς το Βυζαντινό ιερατείο εμπόδιζε την έκδοση αρχαίων ελληνικών συγγραμμάτων και καταδίωκε την αρχαία ελληνική φιλοσοφία. Αυτά διασώθηκαν και ξαναβγήκαν στην επιφάνεια χάρη στους Άραβες και τους Δυτικοευρωπαίους. Εκεί οφείλεται και το γεγονός της ασέβειας των υπόδουλων Γραικών προς τα υπολείμματα του αρχαίων ελληνικών θησαυρών. Όχι μόνο δεν τα προστάτευσαν από τους Ευρωπαίους αρχαιοκαπήλους, αλλά και τους βοηθούσαν στο πλιάτσικο έναντι μικρής αμοιβής.

Το ευρωπαϊκό φιλελληνικό κίνημα το εκμεταλλεύτηκαν οι υπόδουλοι Ρωμιοί για να εξασφαλίσουν την υποστήριξη των Ευρωπαίων στον απελευθερωτικό τους αγώνα. Όπως συμβαίνει, όμως, πάντα, οι ολιγαρχικές και σοβινιστικές δυνάμεις εκμεταλλεύτηκαν εκείνο το κίνημα για την επίτευξη των αποικιοκρατικών τους βλέψεων. Έτσι, εκείνη η δόλια υποστήριξη είχε και τις αρνητικές της συνέπειες. Όταν φάνηκε καθαρά ότι οι επαναστάτες της Ελλάδας δεν μπορούσαν να τα καταφέρουν μόνοι τους και η επανάστασή τους είχε κατασταλεί από τους Οθωμανούς, οι Ευρωπαίοι σύμμαχοι επεμβαίνουν δυναμικά. Καταστρέφουν τον Οθωμανικό στόλο κατά τη ναυμαχία του **Ναυαρίνου** (Οκτώβριος 1827) και επεμβαίνουν με γαλλικό εκστρατευτικό σώμα (14.000) στην Πελοπόννησο. Έτσι αναγκάζουν τους Οθωμανούς να αναγνωρίσουν τη δημιουργία ελεύθερου ελληνικού κράτους στα όρια της αρχαίας Ελλάδας, την οποία οι Ευρωπαίοι αποκαλούσαν **Γραικία** (Greece – Γρτσιja=Γκρέτσια). Ακριβώς επειδή ήταν δημιούργημα των Ευρωπαίων, ως διεθνής ονομασία του κράτους κατοχυρώθηκε εκείνη με την οποία την αποκαλούσαν οι ξένοι. Μετά την αυτονομία της Ελλάδας, το πολυεθνικό συνονθύλευμα **Βυζαντινών, Αρβανιτών, Βλάχων** και εξελληνισμένων **Αβάρων** και **Θρακών (Σλάβων)** δέχεται πλέον συστηματική προπαγάνδα περί καταγωγής από τους ένδοξους Έλληνες της αρχαιότητας. Ο πρώτος βασιλιάς της Ελλάδας, ο **Όθων**, ακολουθεί την πολιτική του πατέρα του, βασιλιά της Βαυαρίας, που ήταν φανατικός λάτρης της αρχαίας Ελλάδας. Εκείνη την

ιδεολογία προωθούν και οι **Αγγλογάλλοι**, καθώς θέλουν να μειώσουν τη μεγάλη επιρροή της **Ρωσίας** στους λαούς της περιοχής. Προωθούν την αλλαγή του εθνικού ονόματος Ρωμιός (Ρουμ μιλιέτ) σε Έλληνας και αντικαθιστούν την έννοια της **Ρωμιοσύνης** με την έννοια **Ελληνισμός** επειδή η πρώτη παραπέμπει στην Ρώμη (Ιταλία) και κάνει τους πληθυσμούς ευάλωτους στην **Ρωμαϊκή** (Ιταλική) προπαγάνδα.

Στο νέο κράτος καταφθάνουν «ομογενείς» Ρωμιοί έμποροι από όλη την Οθωμανική επικράτεια, καθώς εκεί έχουν περιπέσει σε δυσμένεια μετά τις επαναστάσεις των Ελλήνων και των άλλων Βαλκανικών λαών. Καταφθάνουν και πολλοί Φαναριώτες, που μέχρι τότε ήταν οι πιο στενοί συνεργάτες των Οθωμανών και κατείχαν αξιώματα ηγεμόνων, υπουργών, διπλωματών, ναυάρχων κλπ. Καταφθάνουν, δηλαδή, όλοι εκείνοι που επί Ρωμαιοκρατίας και Τουρκοκρατίας ήταν η προνομιούχα χριστιανική τάξη που εκμεταλλεύονταν τους υποτελείς χριστιανικούς λαούς. Παραγκωνίζουν τους πραγματικούς επαναστάτες, καταδιώκοντας κάποιους, όπως τον Κολοκοτρώνη και τον Μακεδόνα Καρατάσο, δολοφονώντας άλλους, όπως τον Οδυσσέα Ανδρούτσο κ.α. και γίνονται οι ηγεμόνες του νέου κράτους.

Η γεωγραφική, όμως, έκταση που καταλαμβάνει αυτό, είναι από τις πιο άγονες περιοχές της Βαλκανικής και ο πληθυσμός είναι πολύ μικρός για να συντηρήσει αυτούς τους εθισμένους στον πλούτο νέους δυνάστες. Έτσι διαμορφώνουν μια σοβινιστική ιδεολογία, που να τους επιτρέπει να εντάξουν στην χώρα τους και άλλες χώρες και στους υπηκόους τους και άλλους πληθυσμούς. Έτσι ονομάζουν Έλληνες όλους τους πληθυσμούς που μιλούν την διεθνή Ελληνική γλώσσα και ελληνικές χώρες όλες εκείνες που έχουν ελληνόφωνους πληθυσμούς ή κατά την αρχαιότητα ανήκαν στη σφαίρα επιρροής των Ελληνικών. Επιπλέον βαφτίζουν Έλληνες και όλους τους λαούς που ανήκαν στο Ρωμαϊκό έθνος, το Ρουμ μιλιέτ των Οθωμανών, δηλαδή τους υπηκόους του Ρωμαιορθόδοξου Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολης ασχέτως μητρικής γλώσσας.

Για να κατανοήσουμε το μέγεθος της αυθαιρεσίας και της απάτης, πρέπει να σκεφτούμε τι θα γινόταν αν οι σημερινοί Λατίνοι, δηλαδή οι κάτοικοι της περιοχής της Ρώμης, υποστήριζαν ότι όλοι οι Καθολικοί και όλοι οι Λατινόφωνοι

του κόσμου είναι ομοεθνείς τους και πρέπει να ενωθούν σε ένα κράτος υπό την ηγεσία τους. Οι Βλάχοι, δηλαδή, των Βαλκανίων έπρεπε να ανήκουν στο Λατινικό έθνος μαζί με τους Ισπανούς, Πορτογάλους και όλους τους λατινόφωνους της κεντρικής και νότιας Αμερικής.

Οι **Αγγλογάλλοι** προστάτες της Ελλάδας στηρίζουν αυτή την σοβινιστική ιδεολογία, επειδή εξυπηρετεί τα σχέδιά τους στην Βαλκανική, καθώς τα άλλα νεοδημιούργητα κράτη **Σερβία** και **Βουλγαρία** είναι φιλορωσικά. Φοβούνται ότι και μια αυτόνομη Μακεδονία, λόγω θρησκευτικής και γλωσσικής συγγένειας με τη **Ρωσία**, θα ενταχθεί στη σφαίρα επιρροής της. Εκεί οφείλεται το γεγονός ότι όλα τα δυτικοευρωπαϊκά ιστορικά ιδρύματα υποστηρίζουν τις εξωφρενικές ιστορικές στρεβλώσεις του νεοελληνικού ιδεολογήματος. Έτσι φτάσαμε στο τραγελαφικό ιδεολόγημα του «**Σλαβόφωνος**, αλλά με ελληνική συνείδηση, **Βλαχόφωνος**, αλλά Έλληνας, **Τουρκόφωνος**, **Αλβανόφωνος**, **Αρμενόφωνος**, **Τσετσενόφωνος** κλπ... αλλά **Έλληνας**». – Έξυπνος ηλίθιος.

Τη Θεσσαλία και την Ήπειρο την παραχώρησαν οι Οθωμανοί στην Ελλάδα χωρίς πολέμους και επαναστάσεις, γιατί πιέστηκαν από τους Αγγλογάλλους. Οι τελευταίοι, φοβούμενοι ότι με την διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, οι Ρώσοι θα κατέβουν στη Μεσόγειο, στηρίζουν πλέον ενεργά τους Οθωμανούς. Κατά τον Κριμαϊκό Πόλεμο, μάλιστα (1854), συμμετέχουν με εκστρατευτικό σώμα στο πλευρό των Οθωμανών. Στη Θεσσαλία και την Ήπειρο υπήρχε κάποια πλειοψηφία ελληνοφώνων και δεν υπήρχε αξιόλογο αυτονομιστικό κίνημα. Έτσι η προσάρτησή τους έγινε εύκολα. Στη Μακεδονία, όμως, οι ελληνόφωνοι αποτελούσαν μια μειοψηφία γύρω στο 10-12% του πληθυσμού, αλλά κι εκείνοι δεν έδειχναν κάποια διάθεση ένωσης με την Ελλάδα. Ο βασικός λόγος ήταν η κατάσταση στην οποία βρέθηκαν οι Θεσσαλοί γείτονές τους μετά την ενσωμάτωσή τους στην Ελλάδα. Η κατάστασή τους, όχι μόνο δεν βελτιώθηκε, αλλά και επιδεινώθηκε. Οι Ελλαδίτες τσιφλικάδες που είχαν αντικαταστήσει τους Τούρκους τσιφλικάδες, ήταν ακόμα χειρότεροι. Εκεί οφείλεται και το γεγονός, ότι η σπουδαιότερη εξέγερση των Θεσσαλών έγινε κατά αυτών των Ελλαδιτών (Κιλελέρ 1910) και όχι κατά των Οθωμανών.

Ψεύδη περί Μακεδονίας

Για να δικαιολογήσουν την κατάληψη της μισής Μακεδονίας, καταφεύγουν επίσης σε μια σειρά στρεβλώσεων της ιστορίας. Προσπαθούν να παρουσιάσουν τους αρχαίους Μακεδόνες ως Δωρικό φύλο και στηρίζουν την άποψη αυτή σε ένα χωρίο του Ηρόδοτου που μιλάει για τη συμμετοχή στον ελληνικό στόλο των Δωριέων:

«... οὔτοι εόντες πλην Ερμιονέων Δωρικόν τε και Μακεδνόν έθνος, εξ Ερινέου τε και Πίνδου και της Δρυοπίδος ύστατα ορμηθέντες...» (Η' 43) και άλλο ένα που είναι ακόμη πιο διαφωτιστικό:

«Επί μεν γαρ Δευκαλίωνος βασιλέος οίκεε γην την Φθιώτιν, επί δε Δώρου του Έλληνος την υπό την Όσσα τε και τον Όλυμπον χώραν, καλεομένην δε Ιστιαιώτην, εκ δε της Ιστιαιώτιδος ως εξανέστη υπό Καδμείων, οίκιε εν Πίνδω, Μακεδνόν καλεόμενον, ενθεύτεν δε αύτις ες την Δρυοπίδα μετέβη, και εκ της Δρυοπίδος ούτως ες την Πελοπόννησον ελθόν Δωρικόν εκλήθη.» (Α' 56) (Την εποχή της βασιλείας του Δευκαλίωνα κατοικούσε στη Φθιώτιδα, την δε εποχή του Δώρου του γιού του Έλληνος στην υπό την Όσσα και τον Όλυμπο χώρα, ονομαζόμενη Ιστιαιώτιδα, από δε τη Ιστιαιώτιδα επειδή εκδιώχθηκε από τους Καδμείους, κατοίκησε στην Πίνδο, ονομασθέν Μακεδνόν, από εκεί δε αμέσως στην Δρυοπίδα μετακινήθηκε και από την Δρυοπίδα το ίδιο, αφού ήλθε στην Πελοπόννησο ονομάστηκε Δωρικό.)

Είναι φανερό ότι οι εγκατεστημένοι στην Φθιώτιδα Δωριείς μετανάστευσαν στην ανατολική Θεσσαλία και μετά στην Πίνδο (νοτιοδυτική Μακεδονία) από όπου έφυγαν γρήγορα (αύτις) για την Πελοπόννησο. Από εκείνη τη σύντομη παραμονή στη νοτιοδυτική Μακεδονία κάποιοι τους απέδωσαν τον χαρακτηρισμό «Μακεδνόν», όπως ακριβώς οι Πόντιοι που μετανάστευσαν προσωρινά στη Ρωσία πήραν τον χαρακτηρισμό «**Ρώσοι**» ή «**Ρωσοπόντιοι**», χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι Πόντιοι είναι Ρώσοι ή οι Ρώσοι είναι Πόντιοι. Απολύτως πουθενά δεν υπάρχει πληροφορία ότι κάποιοι Δωριείς έμειναν στη Μακεδονία ή ότι είχαν κάποια συγγένεια με τους Μακεδόνες. Αν είχαν κάποια συγγένεια θα το ήξεραν εκείνοι και θα συμπεριφέρονταν ως συγγενικά φύλλα. Και μια απλή ανάγνωση, όμως, των αρχαίων ιστορικών κειμένων δείχνει

ακριβώς το αντίθετο. Χαρακτηριστική είναι η στάση των Ελλήνων κατά τη σύγκρουση Μακεδόνων - Περσών. Οι κυρίως Έλληνες, οι Αθηναίοι, αναγκάστηκαν μεν να στείλουν ομήρους και εκστρατευτικό σώμα με τον Αλέξανδρο, καθώς ήταν υποτελείς σ' αυτόν μετά την ήττα τους στη Χαιρώνεια το 338 π.Χ., αλλά από την άλλη είχαν μυστικές επαφές με τους Πέρσες, που αποκαλύφθηκαν με την σύλληψη της ελληνικής αντιπροσωπείας από τους Μακεδόνες. Αρχηγός του **Περσικού στόλου** και του **Περσικού στρατού** ξηράς Μικράς Ασίας ήταν ο **Μέμνων ο Ρόδιος**, που ήταν μάλιστα και **Δωριέας**. Την μεγαλύτερη αντίσταση κατά των Μακεδόνων την έκαναν οι ελληνικές αποικίες της Μικράς Ασίας και κυρίως η **Μίλητος** και η **Αλικαρνασσός**, που ήταν μάλιστα και αποικία **Δωριέων**, τις οποίες μετά από πολύμηνη πολιορκία κατέστρεψαν ολοσχερώς οι Μακεδόνες και αποκατέστησαν στην εξουσία τους αυτόχθονες **Κάρες** και **Λυδούς**. Το πιο εκλεκτό σώμα των Περσών και η προσωπική φρουρά του Δαρείου αποτελούνταν από Έλληνες.

Ο **Αρριανός** που περιέγραψε την εκστρατεία, συχνά μιλάει για το μίσος που υπήρχε ανάμεσα στα **δύο γένη**, το **Μακεδονικό** και το **Ελληνικό**. Γράφει για τη μάχη στα Γαυγάμηλα: «... *εμβάλλουσιν οι Έλληνες τοις Μακεδόσιν ή μάλιστα διεσπασμένην αυτοίς την φάλαγγα κατείδον...* και τι τοις γένεσι τω τε **Ελληνικό** και τω **Μακεδονικό** φιλοτιμίας ενέπεσεν ες αλλήλους.» (προσβάλουν οι Έλληνες τους Μακεδόνες, καθώς μάλιστα διεσπασμένη είδαν την φάλαγγα αυτών... και κάτι ανάμεσα στα γένη το Ελληνικό και το Μακεδονικό εμπάθεια ενέπεσε μεταξύ τους).

Στο στρατιωτικό συμβούλιο που έγινε για την πολιορκία ή μη της Τύρου, ο Αλέξανδρος λέει κάτι πολύ σημαντικό: «*Δηλαδή αν προχωρήσουμε εμείς εναντίον της Βαβυλώνας και του Δαρείου, οι Πέρσες θα επικρατήσουν και πάλι στα παράλια και με μεγαλύτερο στόλο θα μεταφέρουν τον πόλεμο στην Ελλάδα, όπου οι Λακεδαιμόνιοι μας πολεμούν ανοιχτά, ενώ η πόλη των Αθηναίων εξακολουθεί να είναι προς το παρόν με το μέρος μας μάλλον από φόβο παρά από φιλία.*» Τέτοιες αμφιβολίες δεν εκφράζονται πουθενά για τους Θράκες, τους Ιλλυριούς και τους Θεσσαλούς οι οποίοι ακολουθούν τον Αλέξανδρο και αποτελούν μέρος του μακεδονικού στρατού.

Για να στηρίξουν την «ελληνικότητα» της Μακεδονίας, συχνά χρησιμοποιούν την φράση: **«Ἔστι μὲν οὖν Ελλάς και η Μακεδονία»**, την οποία αποδίδουν στον διάσημο γεωγράφο της αρχαιότητας Στράβωνα (Βιβλίο Ζ΄ των Γεωγραφικῶν). Στο βιβλίο, ὅμως, αυτό απολύτως πουθενά δεν υπάρχει αυτή η φράση. Υπάρχει στις Επιτομές της έκδοσης των Γεωγραφικῶν του Στράβωνα, που έγινε τον 14^ο μ.Χ. αιώνα στο Βατικανό. Είναι μια από τις πολλές εκδόσεις που έγιναν κατά την Αναγέννηση στην Ιταλία. Επιτομές λέγονται τα εισηγητικά σημειώματα των εκδοτῶν. Ἐνας, λοιπόν, από τους εκδότες, παρουσιάζοντας τα περιεχόμενα του έργου, ἔγραψε ότι η Μακεδονία πρέπει να εξεταστεί μαζί με την Ελλάδα. Δεκαπέντε αἰῶνες, δηλαδή, μετά τον Στράβωνα κάποιος Λατίνος εκτίμησε ότι Ελλάδα και Μακεδονία πρέπει να εξεταστούν από κοινού. Ὅποιος διαβάσει το ίδιο το βιβλίο του Στράβωνα, θα διαπιστώσει ότι θεωρεῖ ως Ελλάδα την σημερινή **Στερεά Ελλάδα** και την **Πελοπόννησο**. Δεν θεωρεῖ Ελλάδα ούτε καν την Ἡπειρο και τη Θεσσαλία, πόσο μάλλον τη Μακεδονία που βρίσκεται βορειότερα από αυτές. Ἀκόμα και τους γειτονικούς με την Ελλάδα λαούς **Ἡπειρώτες** και **Θεσσαλούς** τους χαρακτηρίζει **βαρβάρους** (Πελασγούς), πόσο μάλλον τους Μακεδόνες που ζούνε ακόμα βορειότερα.

Ο **Ἡρόδοτος** που περιγράφει την εισβολή των Περσῶν στην Ελλάδα (480 π.Χ.) λέει ρητὰ ότι οι ἴδιοι οι Ἕλληνες δεν κατονομάζαν ως Ἕλληνες ούτε τους Θεσσαλούς και ως Ελλάδα ούτε την Θεσσαλία. Ἐτσι, γράφει, ότι οι Ἕλληνες αποφάσισαν να παραταχθῶν στα στενά των Θερμοπυλῶν, επειδή: *«Ταύτην ὠν ἐβουλεύσαντο φυλάσσοντες την εισβολήν μη παριέναι ες την Ελλάδα τον βάρβαρον, τον δε ναυτικόν στρατόν πλέειν γης της Ιστιαιώτιδος ἐπὶ Ἀρτεμίσιον... η δε αὐ δια Τραχίνος ἔσοδος ες την Ελλάδα ἐστὶ τη στενοτάτη ἠμίπλεθρον.»* (Αποφάσισαν, λοιπόν, φυλλάσσοντας αυτό το πέρασμα να μην επιτρέψουν την εισβολή εις την Ελλάδα των βαρβάρων, τον δε ναυτικό στρατό να πλεύσει στο Ἀρτεμίσιο της Ιστιαίας ... η δε εἴσοδος εις την Ελλάδα μέσω Τραχίνου [χωριὸ δίπλα στις Θερμοπύλες] εἶναι στενή ὅσο μισὸ πλέθρο). Εκεί βέβαια έγινε και η πρώτη μάχη. Ὅσοι, λοιπόν, **Γραικομάνοι** κάθε εἴδους διακηρύττουν ἐδῶ στη Μακεδονία ότι **«φυλάττουν Θερμοπύλες»**, ας ψάξουν να μάθουν που εἶναι οι Θερμοπύλες κι ας πάνε να τις φυλάνε.

Στη σύγκρουση εκείνη με τους Πέρσες οι Έλληνες ήταν τελείως μόνοι τους. Οι αδύναμοι ακόμη Μακεδόνες και οι Θράκες ήταν ήδη υποτελείς στους Πέρσες. Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο (Βιβλίο Ε΄ Τερψιχόρη, 23) κατά την εκστρατεία του Δαρείου για την κατάληψη της Μακεδονίας και της Θράκης, οι Έλληνες της Ιωνίας με ηγέτιδα πόλη τη Μίλητο, συνεργάστηκαν με τους Πέρσες και συμμετείχαν με στρατιωτικό σώμα, έναντι της υπόσχεσης του Δαρείου να τους επιτρέψει να δημιουργήσουν αποικία, την Μίρκυνο, στις εκβολές του Στρυμόνα, για να εκμεταλλευτούν τον πλούτο της περιοχής σε ναυπηγήσιμη ξυλεία και μεταλλεία ασημιού. Οι Θεσσαλοί, σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, είχαν καλέσει τους Πέρσες, πριν ακόμα ξεκινήσει η εκστρατεία, για τον απλούστατο λόγο ότι οι Έλληνες ήταν στυγνοί αποικιοκράτες της περιοχής. Αρνήθηκαν να στείλουν βοήθεια ακόμα και οι ελληνικές αποικίες της Σικελίας, διότι, όπως ισχυρίστηκαν, όταν την χρειάστηκαν εκείνες, κατά τη σύγκρουσή τους με τους Καρχηδόνιους, οι Αθηναίοι και οι Σπαρτιάτες δεν τους βοήθησαν.

Ο συγγραφέας και περιηγητής **Παυσανίας** (2^{ος} μ.Χ.αι) στο έργο του περιγράφει με ακρίβεια την αρχαία Ελλάδα. Τα 10 βιβλία που αποτελούν το έργο του **«Περιήγησις Ελλάδος»** είναι: Αττικά, Κορινθιακά, Λακωνικά, Μεσσηνιακά, Ηλιακά (2), Αχαϊκά, Αρκαδικά, Βοιωτικά και Φωκικά. Εκεί θεωρούσαν την Ελλάδα όλοι οι αρχαίοι συγγραφείς. Εκεί την θεωρούσαν και οι ιδρυτές της σύγχρονης Ελλάδας, γι' αυτό και δεν ονόμασαν το κράτος **«Βασίλειο της Νότιας Ελλάδας»**, αλλά σκέτο **«Βασίλειο της Ελλάδος»**. Εκείνη την εποχή απολύτως πουθενά δεν ανέφεραν τη Θεσσαλία, λάδας» την Ήπειρο, τη Μακεδονία και τη Θράκη ως Βόρεια Ελλάδα. Εξάλλου τις χώρες που κατέκτησαν κατά τους Βαλκανικούς Πολέμους, τις χαρακτήριζαν **«κατακτηθείσες χώρες»** ή **«Νέες Χώρες»**. Λένε ρητά ότι **«η Ελλάδα διπλασίασε τα εδάφη της»**, λες και εκείνα τα «εδάφη» δεν είχαν λαούς με προσωπικότητα και δικαίωμα στην αυτοδιάθεση. Το σοβινιστικό ιδεολόγημα της **«Μεγάλης Ελλάδας»** το διαμόρφωσαν τις επόμενες δεκαετίες.

Το ιδεολόγημα της Μεγάλης Ελλάδας το κατασκεύασε το καθεστώς που επιβλήθηκε στο νεοδημιούργητο κράτος. Πριν ακόμα αναγνωρισθεί επισήμως, άρχισε ένας ανελέητος αγώνας επικράτησης των εξουσιαστικών ομάδων. Είναι ο

γνωστός ως εμφύλιος 1824 – 1826. Οι εντόπιοι **Κοτζαμπάσηδες** (φοροεισπράκτορες των Τούρκων), οι νεοαφιχθέντες «ομογενείς» μεγαλέμποροι και οι **Φαναριώτες αξιωματούχοι** αγωνίστηκαν για την επικράτησή τους στο νέο κράτος. Παραγκώνισαν τελείως τους ιδεολόγους αγωνιστές και με τη στρατιωτική και οικονομική βοήθεια των **Αγγλογάλλων** επικράτησαν ολοκληρωτικά. Έγιναν το νέο καθεστώς, το ίδιο αυταρχικό και άδικο με το Οθωμανικό.

Το πρόβλημα, όμως, ήταν το γεγονός ότι η επικράτεια του κράτους ήταν πολύ μικρή, οι πλουτοπαραγωγικές πηγές ελάχιστες και οι υπήκοοι δεν ήταν αρκετοί για να ικανοποιήσουν την απληστία της άρχουσας τάξης, που ήταν συνηθισμένη στα προνόμια που είχε μέσα στην Οθωμανική και τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Έπρεπε, λοιπόν, να επεκτείνουν την επικράτειά τους. Ο θαυμασμός και η αρχαιολατρεία που είχε αναπτυχθεί στην Ευρώπη για τους αρχαίους Έλληνες, ήταν μια πολύ καλή προϋπόθεση για τη δημιουργία του σοβινιστικού ιδεολογήματος της Μεγάλης Ελλάδας. Έτσι, η μετονομασία των Ρωμιών σε Έλληνες, όχι απλώς έγινε ευνοϊκά αποδεκτή από την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, αλλά είχε και την παρότρυνση και την ένθερμη υποστήριξή της.

Όλοι οι ομιλούντες τη βυζαντινή Ελληνική γλώσσα πληθυσμοί εύκολα μετονομάστηκαν σε Έλληνες. Παραβλέφθηκε το γεγονός ότι η βυζαντινή Ελληνική γλώσσα ήταν η επίσημη γλώσσα της πολυεθνικής άρχουσας τάξης της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και της επίσης πολυεθνικής επίσημης Βυζαντινής Ορθόδοξης χριστιανικής εκκλησίας. Η διεθνής Ελληνική γλώσσα τελείως αυθαίρετα μετονομάστηκε σε εθνική και οι διάφορων εθνοτήτων ομιλητές της σε Ελληνικό Έθνος. Είναι σαν να λέμε, ότι όλοι οι λατινόφωνοι (Βλάχοι, Ιταλοί, Μεξικανοί, Κουβανοί, Βραζιλιάνοι, Ισπανοί κλπ.) ανήκουν στο Λατινικό έθνος και κατά συνέπεια πρέπει να ενωθούν με το Λάτιο της Ιταλίας.

Για τους μη ομιλούντες την ελληνική, οπαδούς του Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολης, χρησιμοποιήθηκε η συνείδηση που είχε καλλιεργηθεί, ότι ανήκουν στο Ρωμαϊκό έθνος (Ρουμ μιλιέτ), το οποίο τελείως αυθαίρετα μετονομάστηκε σε Ελληνικό. Ήταν το ποίμνιο της εκκλησίας, δηλαδή τα πρόβατα που πείστηκαν ότι είναι πρόβατα της ίδιας ράτσας (πίστης) με τα δικά τους, κι έτσι έπρεπε να ενταχθούν στο ποίμνιό τους. Αυτό το πολυεθνικό

ποίμνιο το αναγνώρισε ως θρησκευτικό έθνος η Οθωμανική Αυτοκρατορία (Ρουμ Μιλιέτ). Οι πονηροί εξουσιαστές του νεοδημιουργητού Ελλαδικού κράτους το μετονόμασαν σε Ελληνικό έθνος. Η Ελλάδα, λοιπόν, είναι ένα πολυεθνικό κράτος, περρισσότερο πολυεθνικό από οποιοδήποτε άλλο κράτος της ευρύτερης περιοχής. Οι Μακεδόνες είναι μια από τις εθνότητες που δια της βίας ενσωματώθηκε σ' αυτό το κράτος. Αυτοί οι ποιμένες (οι δεσποτάδες κλπ) κάνουν το ίδιο ακριβώς με αυτό που κάνουν οι φυσικοί ποιμένες στα πρόβατά τους. Τα μαντρώνουν για να τα προστατεύουν από τους λύκους, με σκοπό να τα εκμεταλλεύονται οι ίδιοι τους. Για ζώα που δεν τους προσφέρουν τίποτα, δεν νιώθουν καμιά αγάπη και δεν τα προστατεύουν, ούτε τα φροντίζουν. Με τους κληρικούς υπάρχει μια ουσιώδης διαφορά. Εκμεταλλεύονται το ποίμνιό τους, για να ζουν ως παράσιτα από αυτό, χωρίς να του προσφέρουν τίποτα. Του προσφέρουν ελπίδα μόνο για την άλλη ζωή, καθώς ο πραγματικός, ο φυσικός θεός ακατάπαυτα μας δείχνει ότι ούτε κατ' ελάχιστο δεν λαμβάνει υπόψη του τις παρακλήσεις, τα ευχολόγια και τις πάσης φύσης τελετουργίες τους.

Κλήρος και ολιγαρχία αλληλοστηρίζονται, γιατί αποτελούν το ίδιο παρασιτικό συνδικάτο, που εκμεταλλεύεται τους ανθρώπους. Η πνευματική κηδεμονία υποβοηθάει την πολιτική. Το πόσο χριστιανοί και πατριώτες είναι, το έδειξαν και στην παρούσα μεγάλη κρίση που περνάει το Ελλαδικό κράτος. Αρνήθηκαν να δεχθούν περικοπές στους μισθούς και τα προνόμιά τους, όπως όλοι οι άλλοι πολίτες. Κατά τα άλλα, παροτρύνουν τους οπαδούς τους, *«αν έχουν δυο χιτώνες, να δίνουν τον ένα στους συνανθρώπους τους»*.

Το Βυζαντινό ιερατείο αντιπροσωπεύει τον απόλυτο εκφυλισμό του χριστιανισμού. Εκμεταλλεύεται τη θρησκεία για καθαρά οικονομικούς και πολιτικούς λόγους. Για να μπορεί να αρπάζει και να εκμεταλλεύεται οικονομικά το αδαές και θεοφοβούμενο ποίμνιό του. Γι' αυτό συνεργάστηκε στενά με όλους τους κατακτητές και τους στήριξε. Στήριξε ακόμα και τους αλλόπιστους Οθωμανούς, επειδή εκείνοι διατήρησαν και αύξησαν τα προνόμιά του. Κρατούσαν ένα μέρος του φόρου που πλήρωναν οι υπόδουλοι, ενώ τα μοναστήρια και οι μητροπόλεις είχαν μεγάλες εκτάσεις γης (**βακούφια**), τα οποία καλλιεργούσαν οι υπόδουλοι χωρικοί, έναντι αμοιβής που απλώς τους επέτρεπε να επιβιώνουν. Έτσι, το ιερατείο και ο περίγυρός του μπορούσαν να

ζουν ως προνομιούχοι κηφήνες από τον κόπο άλλων. Αυτός ήταν και ο λόγος που καταδίκασαν τους Βαλκάνιους διαφωτιστές και τους επαναστάτες. Αυτός ήταν και ο λόγος που υπονόμισαν αισχρά, συνεργαζόμενοι με τους Τούρκους κατακτητές, τον απελευθερωτικό αγώνα των Μακεδόνων. Αυτός είναι και ο λόγος που στήριξαν και συνεχίζουν να στηρίζουν την ρατσιστική πολιτική του ελλαδικού καθεστώτος. Αυτός είναι και ο λόγος που υπονομεύουν τον αγώνα των σύγχρονων Μακεδόνων για αποκατάσταση των αδικιών σε βάρος τους και σεβασμό των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους. Είναι οι πιο αισχροί και ύπουλοι ρατσιστές. Έχοντας εξασκηθεί επαγγελματικά στην τέχνη της υποκρισίας και έχοντας αναπτύξει ρητορικές ικανότητες, εξαπολύουν από τον βόθρο της μιαρής ψυχής τους λάσπη, ψέματα, βρωμιές και συκοφαντίες σε βάρος των Μακεδόνων αγωνιστών. Ο αρχιλασπολόγος ρατσιστής **Ανθιμος** έφτασε σε σημείο να μας απειλεί με επιδρομή τραμπούκων, αν τολμήσουμε να φτιάξουμε ραδιοσταθμό που να εκπέμπει στη Μακεδονική. Αυτός ο άθλιος Πελοποννήσιος, πολεμάει την ντόπια μακεδονική γλώσσα και τη γραφή των Θεσσαλονικέων Κυρίλλου και Μεθοδίου. Εμφανίζεται, μάλιστα, και μετριόφρων. Διακηρύττει ότι *«Εμείς δεν διεκδικούμε τίποτα άλλο... ας μη διεκδικούν και οι άλλοι!!!»*.

Πάλι καλά που τους φτάνουν, όσα έχουν αρπάξει.

Είναι αναφαίρετο δικαίωμα του καθενός να έχει όποιες θρησκευτικές πεποιθήσεις θέλει. Κανένας, όμως, δεν έχει δικαίωμα να τις επιβάλει σε άλλους και κυρίως δεν έχει απολύτως κανένα δικαίωμα να τις χρησιμοποιεί για βιοποριστικούς ή πολιτικούς σκοπούς.

Η ανάγκη να στηριχθεί το τεχνητό ιδεολόγημα του ελληνισμού, οδήγησε στη δημιουργία πάσης φύσεως προπαγανδιστικών μηχανισμών. Η εκπαίδευση, η διοίκηση, η εκκλησία, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, οι εκδοτικοί οίκοι κλπ. στρατεύτηκαν για το κατασκεύασμα της ιστορίας του νεοδημιούργητου έθνους. Η επικράτειά του μετατράπηκε σε γκέτο πλύσης εγκεφάλων. Από τους **Οθωμανούς** έμαθαν την τεχνική δημιουργίας **Γενιτσάρων**. Οι Οθωμανοί έβαζαν μόνο έναν μικρό αριθμό χριστιανόπουλων στις ειδικές σχολές όπου τα μετέτρεπαν σε Γενιτσάρους. Το Ελλαδικό καθεστώς έκανε όλο το εκπαιδευτικό

και θρησκευτικό σύστημα μια απέραντη **σχολή δημιουργίας Γενιτσάρων**. Έτσι βλέπουμε πληθυσμούς να απαρνούνται την πραγματική τους καταγωγή και να υιοθετούν μια κατασκευασμένη καταγωγή. Έτσι φτάσαμε στο τραγελαφικό φαινόμενο οι εξελληνισμένοι Αλβανοί (Αρβανίτες), Μακεδόνες, Βλάχοι, Θράκες κλπ. να στρέφονται κατά των ομοεθνών τους που δεν εντάχθηκαν σ' αυτό το απέραντο γενιτσαροποιείο και φρενοκομείο και κατά των μητρικών τους γλωσσών.

Από τις ιστορικές πηγές χρησιμοποιήθηκε κυρίως η μυθολογία και επιλεγμένα τμήματα των αρχαίων ιστορικών συγγραμμάτων. Έγινε επιλεκτική συρραφή εκείνων των τμημάτων που δεν μιλάνε για την πραγματική καταγωγή των αρχαίων λαών και ειδικά των Ελλήνων, ούτε για τα πραγματικά αίτια της συγκέντρωσης πλούτου που δημιούργησε ισχυρούς και εντυπωσιακούς πολιτισμούς.

Η λαϊκή σοφία λέει ότι, «η μισή αλήθεια ισοδυναμεί με ψέμα». Ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η χρήση της πληροφορίας που λέει ότι *«οι Μακεδόνες βασιλιάδες συμμετείχαν στους Ολυμπιακούς αγώνες και είναι γνωστό ότι σ' αυτούς συμμετείχαν μόνο Έλληνες»*. Αυτή είναι μια αλήθεια, αλλά είναι μισή. Η άλλη μισή, που δεν προβάλλεται, λέει άλλα. Ο **Ηρόδοτος** (Ε' 22) αναφέρει σχετικά, *«Έλληνας δε είναι τούτους τους από Περδίκκew γεγονότας, κατά περ αυτοί λέγουσι, αυτός τε ούτω τυγχάνω επιστάμενος και δη και εν τοισί όπισθε λόγοισι αποδείξω ως εισί Έλληνες, προς δε και οι τον εν Ολυμπίη διέποντες αγώνα Ελλήνων ούτω έγνωσαν είναι. Αλεξάνδρου γαρ αεθλεύβειν ελομένου και καταβάντος επ' αυτό τούτο οι αντιθευσόμενοι Ελλήνων εξεργόν μεν, φάμενοι ου βαρβάρων αγωνιστέων είναι τον αγώνα αλλά Ελλήνων Αλέξανδρος δε επειδή απέδειξε ως είη Αργείος εκρίθη τε είναι Έλληνας και αγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τω πρώτω»*. (Έλληνες δε είναι αυτοί οι από τον Περδίκκα καταγόμενοι, όπως αυτοί λένε και όπως εγώ τυχαίνει να γνωρίζω και με τους παρακάτω λόγους θα αποδείξω ότι είναι Έλληνες, επιπλέον δε και οι διευθύνοντες τους αγώνες των Ελλήνων στην Ολυμπία έτσι αποφάνθηκαν ότι είναι. Επειδή ο Αλέξανδρος ήθελε να αγωνισθεί και κατέβηκε γι' αυτό το λόγο, όσοι από τους Έλληνες αντιτάχθηκαν κάνοντας ένσταση, υποστηρίζοντας ότι δεν επιτρέπεται στους βαρβάρους να συμμετάσχουν στον αγώνα, αλλά μόνο

στους Έλληνες. Ο Αλέξανδρος δε επειδή απέδειξε ότι είναι Αργεῖος, κρίθηκε ότι είναι Έλληνας και αγωνιζόμενος στο στάδιο, τερμάτισε μαζί με τον πρώτο).

Αυτή είναι άλλη μία από τις αρχαίες πηγές που μαρτυρεί, ότι οι Έλληνες αποκαλούσαν τους Μακεδόνες βαρβάρους, δηλαδή αλλόγλωσσους και αλλοεθνείς.

Στο απόσπασμα αυτό, ο Ηρόδοτος καταθέτει αφενός μεν ιστορικά γεγονότα που διαδραματίστηκαν λίγες δεκαετίες νωρίτερα, αφετέρου δε απόψεις τις οποίες στηρίζει σε μυθολογικές παραδόσεις. Παραθέτει το γεγονός ότι ο **Αλέξανδρος Α'** θέλησε να λάβει μέρος στους Ολυμπιακούς αγώνες, αλλά έγινε ένσταση εναντίον του, επειδή οι Έλληνες τον θεωρούσαν βάρβαρο, δηλαδή αλλοεθνή. Η επιτροπή των αγώνων δέχθηκε τα επιχειρήματά του, επειδή πείστηκε ότι η καταγωγή του είναι από το Άργος. Ο ίδιος ο Ηρόδοτος καταθέτει και τον μύθο της καταγωγής της βασιλικής οικογένειας των Τημενιδών από το Άργος: *«Αυτού του Αλεξάνδρου έβδομος πρόγονος ήταν ο Περδίκκας, ο οποίος ίδρυσε τη δυναστεία των Μακεδόνων μ' αυτόν τον τρόπο. Από το Άργος έφυγαν τρεις νέοι, από τους απογόνους του Τημένου, ο Γαυάνης, ο Αέροπος και ο Περδίκκας. Από τους Ιλλυριούς πέρασαν μέσα από τα βουνά στη Μακεδονία. Εκεί μπήκαν με μισθό στην υπηρεσία του βασιλιά ο ένας βοσκός στ' άλογα, ο άλλος στα βόδια και ο νεαρότερος, ο Περδίκκας στα μικρά πρόβατα...»*. Αναφέρει, δηλαδή, ότι οι ιδρυτές της μακεδονικής εξουσίας ήταν πολιτικοί πρόσφυγες ή οικονομικοί μετανάστες από το Άργος και απολύτως πουθενά δεν αναφέρεται καταγωγή ή κάποια σχέση των Μακεδόνων με το Άργος. Αυτό πιθανόν να δείχνει και κάποια ιστορική πραγματικότητα. Ο ερχομός των τριών αδελφών (Τημενιδών) στη Μακεδονία συμπίπτει χρονικά με την μεγάλη εισβολή νέων εποίκων από την Μέση Ανατολή, που προκάλεσε και τον Β' Ελληνικό Εποικισμό του 8^{ου} και 7^{ου} π.Χ. αιώνα. Φυσικό επόμενο ήταν, να εκτοπιστούν και άλλοι αυτόχθονες από την Πελοπόννησο και να μεταναστεύσουν στη Μακεδονία και αλλού. Πολύ πιθανόν αυτοί οι μετανάστες να χρησιμοποίησαν τον ευρύτατα διαδεδομένο μύθο του Ηρακλή, τον καταγόμενο από το Άργος, για να δείξουν ότι έχουν βασιλική καταγωγή, με σκοπό να μπορέσουν πιο εύκολα να επιβληθούν στους αυτόχθονες της Μακεδονίας, με τους οποίους είχαν και φυλετική συγγένεια. Πολύ πιθανόν και

να μην είχαν καμία σχέση με το Άργος, αλλά να δημιουργήσαν τον μύθο περί καταγωγής από τον Ηρακλή, ο οποίος κατάγονταν από το Άργος, με σκοπό να δείξουν ότι έχουν θεϊκή καταγωγή για να τους δεχθούν οι άλλοι ως βασιλιάδες.

Όπως μας πληροφορεί ο **Ηρόδοτος**, παρόμοια επιχειρήματα χρησιμοποίησαν οι **Πέρσες** για να εξασφαλίσουν την συμμαχία των **Αργείων** κατά την εκστρατεία τους στην Ελλάδα. Οι περσική αντιπροσωπεία είπε στους Αργείους: *«Άνδρες του Άργους, ο βασιλιάς Ξέρξης σας στέλνει ένα μήνυμα: Εμείς οι Πέρσες πιστεύουμε ότι καταγόμαστε από τον Πέρση, πατέρα του οποίου ήταν ο γιός της Δανάης [και του Δία], ο Περσέας, και μητέρα του η Ανδρομέδα, κόρη του Κηφέα. Έτσι, έχουμε το ίδιο αίμα με σας και δεν θα ήταν σωστό να πολεμήσουμε ενάντια στον λαό από τον οποίο καταγόμαστε, όπως και για εσάς θα ήταν σφάλμα να βοηθήσετε άλλους να μας αντισταθούν. Θα ήταν καλύτερα να μείνετε αμέτοχοι στην επερχόμενη σύγκρουση...»*. Και πράγματι οι Αργείοι έμειναν αμέτοχοι. Αυτή η μυθολογική επιχειρηματολογία, όμως, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως απόδειξη καταγωγής. Η μυθολογία αυτή, μάλιστα, λέει ότι οι Πέρσες είχαν ίδια καταγωγή με τους Αργείους, ενώ για την βασιλική οικογένεια της Μακεδονίας λέει απλώς ότι κατάγεται από το Άργος, και όχι για τους Μακεδόνες. Σύμφωνα με αυτή την λογική οι Πέρσες είχαν μεγαλύτερη συγγένεια με τους Αργείους απ' όση οι Μακεδόνες.

Το γιατί η επιτροπή των Ολυμπιακών αγώνων δέχθηκε τα μυθολογικά επιχειρήματα του Αλεξάνδρου, είναι εύκολο να διαπιστωθεί από την ανάλυση της πολιτικής κατάστασης εκείνης της περιόδου. Ο Αλέξανδρος (498-454 π.Χ) κατά την εισβολή των Περσών (480 π.Χ.) έδειξε φιλελληνική στάση, ενημερώνοντας τους Έλληνες για τις κινήσεις και προθέσεις των Περσών. Εξάλλου γι' αυτό πήρε και το προσωνύμιο **«Αλέξανδρος ο Φιλέλλην»**, κάτι που επίσης δείχνει ότι δεν ήταν Έλληνας. Οι Έλληνες μετά την περσική εισβολή συνειδητοποίησαν ότι χρειάζονται τη συμμαχία των Μακεδόνων και άλλαξαν γεωστρατηγικό δόγμα. Έκαναν άνοιγμα προς τους αυτόχθονες λαούς και ειδικά προς τους Μακεδόνες. Υιοθέτησαν την άποψη ότι *«Έλληνες είναι οι μετέχοντες της ελληνικής παιδείας»* και δεν είναι θέμα καταγωγής. Έτσι, αφού η άρχουσα τάξη της Μακεδονίας πράγματι *«μετείχε της ελληνικής παιδείας»*, καθώς εκτός από τη Μακεδονική γνώριζε και τη διεθνή Ελληνική γλώσσα, μπορούσε να

χαρακτηριστεί Ελληνική. Είναι ολοφάνερο, λοιπόν, ότι η αποδοχή του αιτήματος της συμμετοχής του Αλεξάνδρου Α΄ στους Ολυμπιακούς αγώνες ήταν καθαρά πράξη πολιτικής σκοπιμότητας. Από την εποχή εκείνη Έλληνες χαρακτηρίζονταν όσοι μιλούσαν ή έγραφαν στην Ελληνική γλώσσα. Έχουμε το παράδειγμα του ιστορικού **Θουκυδίδη** που ήταν απόγονος του βασιλιά της **Θράκης** Ολόρου, που αν και Θρακικής καταγωγής χαρακτηρίζεται ως Έλληνας. Ο πατέρας του **Ηρόδοτου** ήταν **Καρικής** καταγωγής, αλλά αυτός έγραψε στα Ελληνικά και χαρακτηρίζεται Έλληνας. Ο **Εβραίος** ιστορικός **Ιώσηπος** έγραψε στα Ελληνικά, όπως επίσης και ο **Σύριος Λουκιανός**. Στα Ελληνικά έγραψαν τα χριστιανικά βιβλία οι Εβραίοι Ευαγγελιστές και Απόστολοι χωρίς να είναι Έλληνες. Με τέτοιες πρακτικές της «μισής αλήθειας που ισοδυναμεί με ψέμα», οι ελληνοκάπηλοι κάνουν συστηματική εξαπάτηση των αδαών υπηκόων τους.

Άλλη μια μαρτυρία ότι οι Έλληνες αποκαλούσαν τους Μακεδόνες βάρβαρους, δηλαδή αλλόγλωσσους και αλλοεθνείς, είναι τα γραπτά του μεγάλου Αθηναίου ρήτορα **Δημοσθένη**, ο οποίος ρητά χαρακτηρίζει τον βασιλιά της Μακεδονίας Φίλιππο ως βάρβαρο. Στον Γ΄ Κατά Φιλίππου λόγο του (παργ. 30-31) ρητά λέει ότι δεν είναι Έλληνας. Για να αμφισβητήσει το δικαίωμα του Φιλίππου να αναμειγνύεται στα εσωτερικά των Ελληνικών πόλεων, ενώ οι Αθηναίοι και οι Λακεδαιμόνιοι ως Έλληνες είχαν αυτό το δικαίωμα, λέει:

«και μην κακείνο γ΄ ίστε, ότι όσα μεν υπό Λακεδαιμονίων ή υφ΄ ημών έπασχον οι Έλληνες, αλλ΄ ούν υπό γνησίων γ΄ όντων της Ελλάδος ηδικούντο. ... αλλ΄ ουχ υπέρ Φιλίππου και ων εκείνος πράττει νυν, ουχ ούτως έχουσιν, ου μόνον ουχ Έλληνας όντος ουδέ προσήκοντος ουδέν τοις Έλλησιν, αλλ΄ ουδέ βαρβάρου εντεύθεν όθεν καλόν ειπείν, αλλ΄ ολέθρου Μακεδόνας, όθεν ανδράποδον σπουδαίον ουδέν ήν πρότερον πρίασθαι.» (Επίσης γνωρίζετε καλά και εκείνο, ότι όσα υπέφεραν οι Έλληνες από τους Λακεδαιμονίους ή από εμάς [τους Αθηναίους] τουλάχιστον τα υφίσταντο από γνήσια τέκνα της Ελλάδας. ... Αλλά για τον **Φίλιππο** και για τα όσα κάνει τώρα δεν αντιδρούν κατά τον ίδιο τρόπο, μολονότι όχι μόνο **δεν είναι Έλληνας**, όχι μόνο δεν έχει **καμιά σχέση με τους Έλληνες** μα ούτε και **βάρβαρος** από μέρος από το οποίο είναι τιμητικό να πει κανείς ότι κατάγεται, αλλά ένας όλεθρος από τη **Μακεδονία**,

από όπου ούτε έναν δούλο της προκοπής δεν ήταν δυνατόν να αγοράσει κανείς πρωτύτερα).

Φωνάζει ο κλέφτης και ψεύτης, να τρομάξει ο νοικοκύρης

Οι υπήκοοι του Ελλαδικού καθεστώτος, είτε από ανάγκη να τα έχουν καλά με την εξουσία, είτε από άγνοια, αποδέχονταν εκείνα τα ευχάριστα ψέματα και υιοθέτησαν σταδιακά την άποψη περί καταγωγής από τους αρχαίους Έλληνες. Μάθαιναν ότι, όπου είχαν εγκατασταθεί οι αρχαίοι Έλληνες ή είχε επικρατήσει η Ελληνική γλώσσα, ήταν αυτοδικαίως δικά τους και έπρεπε να ενσωματωθούν στον «εθνικό κορμό». Οι άλλοι λαοί εμφανίζονταν ως ξένοι που εγκαταστάθηκαν σε ελληνικά εδάφη και κατά συνέπεια έπρεπε να εκδιωχθούν ή να υποταγούν. Έτσι δημιουργήθηκαν πληθυσμοί φανατισμένοι και ντοπαρισμένοι με τον επιθετικό εθνικισμό που τους βλέπουμε μπροστά μας σήμερα. Στα μάτια αυτών των εξαπατημένων και ντοπαρισμένων υπηκόων όλοι οι αυτόχθονες Βαλκανικοί λαοί εξαφανίστηκαν. Οι Θρακικοί λαοί, που κατά τον Ηρόδοτο ήταν το πολυπληθέστερο έθνος μετά τους Ινδούς, εξαφανίστηκαν θεωρητικά και μετονομάστηκαν σε Σ(κ)λάβους, Βλάχους ή Βουλγάρους, ενώ

όσοι εξελληνίστηκαν γλωσσικά μετονομάστηκαν σε Ρωμιούς, αρχικά, και μετά σε Έλληνες.

Οι αυτόχθονες που αγωνίστηκαν να ανακτήσουν την ελευθερία τους και να απαλλαγούν από την σκλαβιά των Ρωμαίων κατακτητών, παρουσιάζονται ως ξένοι. Όλοι οι **Θρακόφωνοι** λαοί που επαναστάτησαν χαρακτηρίζονται και ως **Βούλγαροι**, καθώς σ' αυτό βοηθάει και το γεγονός ότι πράγματι οι Βούλγαροι ήταν ξένοι στην περιοχή, όπως και οι Ρωμαίοι (Ρωμιοί), και ότι οι Βούλγαροι υιοθέτησαν τη γλώσσα των σκλάβων Θρακών της περιοχής. Το βασίλειο του **Σαμουήλ** (976 – 1018), που δημιουργήθηκε στα εδάφη της αρχαίας μακεδονικής συμμαχίας (**Μακεδονία, Θεσσαλία, Ήπειρος, Ιλλυρία, Θράκη, Σερβία**) και ήταν αποτέλεσμα της επαναστατικής δραστηριότητας των αυτοχθόνων λαών κατά της ρωμαϊκής κατοχής, χαρακτηρίζεται βουλγαρικό. Είναι γνωστό, βέβαια, ότι υπαρχηγός του Σαμουήλ ήταν ο **Βλάχος Νικουλίτζα**, ο οποίος, μάλιστα, μετά τον θάνατο του Σαμουήλ (1014) ανέλαβε την ηγεσία των επαναστατών και συνέχισε τον αγώνα μέχρι το 1018, οπότε ηττήθηκε από τον Αρμενικής καταγωγής Αυτοκράτορα Βασίλειο Β' στην περιοχή των Σκοπίων. Βουλγαρικό παρουσιάζεται και το βασίλειο που ιδρύθηκε από τους ίδιους πληθυσμούς υπό την ηγεσία της **Βλάχικης** δυναστείας των **Ασάν** το 1185.

Ο λόγος που κολλούσαν εύκολα τον χαρακτηρισμό «Βούλγαρος» σε όλους αυτούς τους λαούς, αν και είναι γνωστό ότι οι Βούλγαροι ήταν μειοψηφία ακόμα και στη σημερινή βόρεια Βουλγαρία, είναι επειδή συνηθίζεται όλοι οι υπήκοοι ενός κράτους να αποκαλούνται με το όνομα των ηγεμόνων. Για παράδειγμα ως Μακεδόνες αναφέρονται όλοι οι σύμμαχοι του **Μ.Αλεξάνδρου** κατά την εκστρατεία του στην Ασία (**Θράκες, Ιλλυριοί, Θεσσαλοί** κλπ.). Επιπλέον, η γλώσσα που υιοθέτησαν μετά την αφομοίωσή τους από τους αυτόχθονες Θράκες, σκόπιμα ονομαζόταν από τους Βυζαντινούς «Βουλγαρική», για να φαίνεται ως ξένη. Στα πλαίσια της ίδιας παραπλανητικής πολιτικής ονόμαζαν «Βούλγαρους» τους Μακεδόνες, συμπεριλαμβανομένων των Βλάχων, της εποχής του **Ίλιντεν**, που αγωνίζονταν για μια ελεύθερη Μακεδονία που θα ανήκει στους Μακεδόνες. Η σύνθεση των επαναστατών ήταν ίδια με εκείνη του βασιλείου του **Σαμουήλ** (976-1018), ίδια με εκείνη του βασιλείου των Βλάχων **Ασάν** (1186-1398), ίδια με εκείνη του βασιλείου των Σέρβων του **Στέφανου**

Δουσάν. Οι Θεσσαλοί, οι Μακεδόνες, οι Ηπειρώτες και οι **Θράκες** ήταν υπήκοοι εκείνου του Βασιλείου. Εξάλλου αυτοί οι λαοί υπό την ηγεσία Σέρβων ηγεμόνων αντιστάθηκαν στην εισβολή των Οθωμανών στα Βαλκάνια και ηττήθηκαν στη μάχη του **Μαρίτσα** (1371), του σημερινού **Έβρου**, που αποτελεί και την οριοθετική γραμμή του νεοελληνικού κράτους με την Τουρκία. Κατά την σύγκρουση εκείνη οι **Βυζαντινοί** αυτοκράτορες, δηλαδή ο **Ελληνισμός**, είχαν συνάψει εκατονταετή συνθήκη ειρήνης με τους **Οθωμανούς**. Τους Οθωμανούς τους έφερε στα Βαλκάνια ο αυτοκράτορας **Ιωάννης ΣΤ Καντακουζηνός**, για να τους χρησιμοποιήσει ως συμμάχους κατά του σφετεριστή του Βυζαντινού θρόνου Ιωάννη Ε΄ Παλαιολόγου. Αυτά τα παλιοτόμαρα που νοιάζονταν μόνο για την εξουσία, τα έχουν ως πρότυπο οι Ρωμιοί και κυρίως οι Δεσποτάδες, επειδή εκείνα τους παραχωρούσαν προνόμια και μοιράζονταν μαζί τους την εξουσία.

Ίδια ήταν και η σύνθεση του πληθυσμού που έκανε την επανάσταση του 1822 στη Μακεδονία, η οποία κατέληξε στην καταστροφή της **Νάουσας** και δεκάδων μακεδονικών χωριών. Εξάλλου ηγέτες εκείνης της επανάστασης ήταν οι Μακεδόνες, «*δίγλωσσοι – σλαβόφωνοι*», Τάσο **Καρατάσο** από την **Ντόμπρα Μπογκρόντιτσα** (Καλή Παναγιά) Ημαθίας και **Αγγελής Γάτσος** (Γκέλε Γκάτσοβ) από το **Σαρακίνοβο** Πέλλας. Αυτοί ήταν και οι ηγέτες των Μακεδόνων που μετά την καταστολή της επανάστασής τους, πήγαν στην Ελλάδα και βοήθησαν στην απελευθέρωσή της. Οι Γραικοί, αντί να ανταποδώσουν εκείνη τη βοήθεια στους απογόνους εκείνων των Μακεδόνων, έστειλαν στην επαναστατημένη Μακεδονία τα φασιστικά κτήνη που δολοφονούσαν, βίαζαν, πυρπολούσαν, εκβίαζαν, τρομοκρατούσαν τους μη ελληνόφωνους αυτόχθονες Μακεδόνες (μακεδονόφωνους-βλαχόφωνους), που τώρα τους αποκαλούνε Βουλγάρους. Σήμερα πολλοί Μακεδόνες είτε εξαπατημένοι είτε εξαναγκασμένοι, τιμούνε εκείνους τους εγκληματίες ως ελευθερωτές. Κι αυτόν τον ακραίο εξουτελισμό είναι υποχρεωμένοι να τον λένε ελευθερία. Όσοι, λοιπόν, ανήκουν στο ελληνικό έθνος, ανήκουν σ' αυτό το άτιμο έθνος, που την βοήθεια των Μακεδόνων για την απελευθέρωσή του, την ανταπέδωσε με υπονόμευση του απελευθερωτικού τους αγώνα και με εγκλήματα.

Την πραγματική ιστορία των Μακεδόνων και των αρχαίων Ελλήνων την ξέρουν καλά μόνο όσοι έχουν διαβάσει όλα τα αρχαία ιστορικά συγγράμματα. Την αλήθεια την ξέρουν καλά όλοι οι κρατικοδίαιτοι ιστορικοί, αλλά δεν τη λένε. Λένε την ιστορία για την οποία πληρώνονται να λένε. Δυστυχώς, όποιος υπήκοος αυτού του κράτους θέλει να μάθει την αλήθεια, πρέπει, όχι απλώς να διαβάσει, αλλά να μελετήσει τους αρχαίους ιστορικούς. Αυτό φυσικά ελάχιστοι το κάνουν. Όλοι, όμως, συχνά ακούνε ότι από την εποχή του Φιλίππου και του Αλεξάνδρου «**Έλληνες είναι οι μετέχοντες της ελληνικής παιδείας**» και δεν είναι θέμα καταγωγής. Ξέρουν επίσης ότι από την εμφάνιση του χριστιανισμού, Έλληνες αποκαλούνταν εκείνοι που ομιλούσαν την διεθνή, την **Κοινή Ελληνική** ή όσοι ήταν οπαδοί των αρχαίων θρησκειών. Παρόλα αυτά αποδέχονται το ευχάριστο και βολικό ψέμα της καταγωγής των σύγχρονων ελληνοφώνων και των οπαδών των Ρωμαιορθόδοξων Πατριαρχείων από τους αρχαίους Έλληνες.

Η αλήθεια είναι ότι το νεοελληνικό έθνος είναι καθαρά ένα **τεχνητό κατασκεύασμα** των κατακαθιών της **Βυζαντινής άρχουσας τάξης**, που έγινε άρχουσα τάξη στο βασίλειο της Ελλάδας, αλλά και των Δυτικών αποικιοκρατών προστατών της. Η δημιουργία του στηρίχθηκε στο ψέμα, την απάτη, τη βία, την παραποίηση της ιστορίας, την υποκρισία, τον Βυζαντινό σκοταδισμό, την κατάχρηση της θρησκείας και της ιστορίας ως πολιτικού εργαλείου. Είναι τεχνητό δημιούργημα ενός συνδικάτου πονηρών εκμεταλλευτών. Η Θεσσαλία, η Ήπειρος, η Μακεδονία και η Θράκη, τμήματα των οποίων κατέκτησε το βασίλειο της Ελλάδας, είναι πανάρχαιες χώρες και τα ονόματά τους υπήρχαν πριν ακόμα εγκατασταθούν στην περιοχή οι αρχαίοι Φοινικο-Αιγύπτιοι, που μετά τον 7^ο π.Χ. αιώνα μετονομάστηκαν σε Έλληνες. Όσοι, λοιπόν, λένε ότι είναι Έλληνες, είναι οι Ρωμιοί, δηλαδή οι απόγονοι ή οι οπαδοί των Ρωμαίων κατακτητών. Πολλοί από αυτούς είναι φερμένοι στην περιοχή από τους Ρωμαίους ή τους Γραικούς κατακτητές για να αλλοιώσουν την σύνθεση του πληθυσμού εις βάρος των εντοπίων. Πολλοί από αυτούς αποτελούν το σύγχρονο φαινόμενο του **Γενιτσαρισμού**. Τους έχει περιλάβει από μωρά αυτό το συνδικάτο των συστηματικών απατεώνων και με την πλύση εγκεφάλου στην οποία τους έχει

υποβάλει, τους έχει κάνει όργανά του και τους στρέφει συστηματικά εναντίον των ομογενών τους και εναντίον των πανάρχαιων μητρικών γλωσσών τους.

Οι αυτόχθονες **θρακοϊλλυρικοί** λαοί της αρχαιότητας, μεταξύ των οποίων και οι Μακεδόνες, δεν εξαφανίστηκαν. Τους εξαφάνισαν από τα μυαλά των υπηκόων τους οι Ρωμαίοι κατακτητές και κυρίως οι Βυζαντινοί Ανατολίτες διάδοχοί τους, τα ιδεολογικά και πολιτικά υπολείμματα των οποίων μας κυβερνούν και μας ταλαιπωρούν σήμερα. Το ίδιο ισχύει και με τις γλώσσες τους. Φυσικά δεν είναι ίδιες με τις αρχαίες, αλλά εξέλιξη εκείνων. Όπως ακριβώς η νεοελληνική είναι εξέλιξη της αρχαίας Ελληνικής. Οι σημερινοί ελληνόφωνοι καταλαβαίνουν τα αρχαία ελληνικά κείμενα μόνο από μετάφραση. Οι αρχαίοι Θρακικοί λαοί, μεταξύ των οποίων και οι Μακεδόνες, υπάρχουν και είναι διακριτοί για όσους θέλουν να τους δούνε. Είναι οι αυτόχθονες της Θεσσαλίας, της Ηπείρου, της Μακεδονίας, της Θράκης, της Σερβίας για τα νότια Βαλκάνια. Και δεν χρειάζεται να τους μελετήσουν ανθρωπολόγοι και κάθε είδους επιστήμονες για να διαπιστώσουν την συγγένεια που υπάρχει μεταξύ τους στο προφίλ, την ψυχοσύνθεση, τον ήπιο χαρακτήρα, τα ήθη έθιμα. Είναι ολοφάνερο ότι οι μακεδονόφωνοι με τους ελληνόφωνους ή τους θρακολατινόφωνους αυτόχθονες ανήκουν στην ίδια ομάδα λαών. Απλώς οι δεύτεροι υιοθέτησαν για κάποιους λόγους τη διεθνή Ελληνική ή την θρακολατινική (Βλάχικη) γλώσσα.

Είναι σαφής η διαφορά με τους πιο επιθετικούς, απαιτητικούς και αυταρχικούς πληθυσμούς που μας μετέφεραν από τον Καύκασο και άλλες περιοχές της Ανατολής. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που το ελλαδικό καθεστώς εγκατέστησε κατά τις πρόσφατες δεκαετίες τους νέους εποίκους, τους Ρωσοπόντιους, όπως και τους παλιούς στη Μακεδονία και τη Θράκη και τους παραχώρησε προνόμια για να παραμείνουν μόνιμα εδώ. Εφάρμοσε για άλλη μια φορά την τακτική των Ρωμαίων και Οθωμανών κατακτητών να εγκαθιστούν ξένους πληθυσμούς σε περιοχές όπου υπήρχαν συμπαγείς αυτόχθονες πληθυσμοί. Δεν είναι τυχαίο, επίσης, που από αυτούς τους επιθετικούς και αυταρχικούς Ανατολίτες (Ποντίους, Λαζούς, Τουρκόφωνους) δημιουργήθηκαν επί γερμανικής κατοχής οι γνωστές ομάδες των **ταγματασφαλιτών**, των **ΠΑΟτζήδων** κλπ. που τρομοκρατούσαν και δολοφονούσαν Μακεδόνες. Από αυτούς τους πληθυσμούς αποτελείται και ο πυρήνας των σύγχρονων νεοναζι

στη Μακεδονία. Με την αυταρχικότητα, την απαιτητικότητα και την αλληλοσπέρση που τους χαρακτηρίζει έχουν καταφέρει να γίνουν κράτος εν κράτει. Ανάγκασαν το κράτος να αναγνωρίσει την «γενοκτονία ή εθνοκάθαρση των Ποντίων ή του Μικρασιατικού Ελληνισμού» και φωνασκούν μαζικά κατά οποιουδήποτε το αμφισβητήσει. Την ίδια στιγμή οι ίδιοι τους σιωπούν ή υποστηρίζουν την **εθνοκάθαρση και γενοκτονία κατά των Μακεδόνων**. Οι Μακεδόνες και οι άλλοι Βαλκάνιοι δεν υπέστησαν λιγότερα από όσα υπέστησαν οι Πόντιοι και ο λοιπός «Μικρασιατικός Ελληνισμός» από τους Οθωμανούς και στη συνέχεια από τους Γραικούς. Τις πόλεις και τα χωριά που βομβαρδίστηκαν και καταστράφηκαν από τον Ελλαδικό στρατό και εγκαταλείφθηκαν από όσους Μακεδόνες κατάφεραν να σωθούν κατά τους Βαλκανικούς Πολέμους, τα κατέλαβαν αυτοί και δεν επιτρέπουν τον επαναπατρισμό των πραγματικών ιδιοκτητών στις εστίες τους. Το **Κούκους** (Κιλκίς) αποτελεί μνημείο της γενοκτονίας και εθνοκάθαρσης κατά των Μακεδόνων από το Ελλαδικό καθεστώς. Ήταν η πρώτη πόλη και περιοχή όπου οι βάρβαροι Γραικοί εφάρμοσαν γενοκτονία και εθνοκάθαρση κατά των γηγενών. Στις περιουσίες εκείνων των Μακεδόνων εγκαταστάθηκαν Πόντιοι, Λαζοί και Τουρκόφωνοι κλπ. και έτσι έγιναν όργανα της Γενοκτονίας και Εθνοκάθαρσης των Μακεδόνων. Ταυτόχρονα διεκδικούν με θράσος να αναγνωρίσουμε την δική τους γενοκτονία από τους Οθωμανούς. Επιτίθενται μαζικά κατά όποιου Μακεδόνα τολμήσει να καταγγείλει την εγκληματική πολιτική του Ελλαδικού κράτους κατά των Μακεδόνων. Φτάνουν ακόμα και στην εξωφρενική απαίτηση να συζητήσουμε με αυτούς το δικαίωμά μας να λεγόμαστε **Μακεδόνες** και να λέμε τη γλώσσα μας **Μακεδονική**. Αυτό κανένας από τους κατακτητές που πέρασαν από τη Μακεδονία δεν τόλμησε να το ζητήσει. Οι Οθωμανοί σεβάστηκαν σαφώς περισσότερο την εθνική ταυτότητα των υποτελών τους.

Τώρα που η Ελλάδα δεσμεύτηκε από διεθνείς συμβάσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα και οι οποίες εγγυώνται τις ατομικές και συλλογικές ελευθερίες των αυτοχθόνων, από αυτούς τους ίδιους πληθυσμούς δημιουργήθηκαν παρακρατικές ομάδες που αυταρχικά ανακηρύχθηκαν κηδεμόνες της ντόπιας Μακεδονικής κουλτούρας. Έγιναν φορείς της μαύρης προπαγάνδας εναντίον της. Μόλις κάποιοι Μακεδονικοί πολιτιστικοί σύλλογοι αποφάσισαν να

οργανωθούν σε ομοσπονδία, αυτοί οι **πολιτιστικοί ταγματασφαλίτες και ΠΑΟτζήδες** δημιούργησαν μια παρακρατική ομοσπονδία και επιδιώκουν να γίνουν κηδεμόνες της Μακεδονικής κουλτούρας. Δικαίωμά τους να δημιουργούν **Παμποντιακές** ομοσπονδίες και **Πανασιατικές** και ότι άλλο θέλουν, αλλά δεν έχουν απολύτως κανένα δικαίωμα να αναμειγνύονται στα ζητήματα της ντόπιας Μακεδονικής κουλτούρας, της οποίας οι μοναδικοί αυθεντικοί εκφραστές της είναι οι Μακεδονικοί σύλλογοι και όλοι οι Μακεδόνες.

Στις **Παμμακεδονικές Ενώσεις** έχουν δικαίωμα να συμμετέχουν μόνο Μακεδόνες, συμπεριλαμβανομένων των ελληνοφώνων και Βλαχοφώνων της Μακεδονίας. Θα μπορούσαν να συμμετέχουν και οι ελληνόφωνοι Θράκες, καθώς έχουν κοινές ρίζες, κοινή πατρίδα και κοινή ιστορική πορεία με τους Μακεδόνες και από την εποχή του Φιλίππου και του Αλεξάνδρου, ήταν πολίτες του ίδιου κράτους και ανακατεύτηκαν με τους Μακεδόνες.

Αυτός ο αυταρχισμός και η ασέβεια προς τους ντόπιους αποτελούν μια πολύ κακή προϋπόθεση αρμονικής συνύπαρξης. Η ασέβεια προς τον τόπο και τον λαό που τους φιλοξενεί, δεν τους τιμάει καθόλου και δείχνει βαρβαρότητα και αχαριστία. Οι Μακεδόνες δεν είναι υποχρεωμένοι να ανέχονται επ' άπειρον αυτήν την ασέβεια, την αχαριστία και την αυταρχικότητα, ούτε είναι υποχρεωμένοι να αποδεχθούν και να ανεχθούν την κηδεμονία τους. Φυσικά κάθε άλλο παρά τιμητικό είναι για μια μερίδα Μακεδόνων να αναγνωρίζουν σ' αυτούς τους θρασείς Ανατολίτες το ρόλο του χωροφύλακα των ντόπιων και να κάνουν δηλώσεις υποτέλειας σ' αυτούς. Εξάλλου είναι γνωστό ότι οι περισσότεροι υποκρίνονται.

Δεν πρέπει να λησμονούν αυτοί οι έποικοι ότι η διοίκηση, τα κτήματα, οι πλουτοπαραγωγικές πηγές, οι δημόσιες θέσεις κλπ. σε μια **πραγματικά ελεύθερη Μακεδονία**, θα ανήκαν δικαιωματικά στους ντόπιους της Μακεδονίας, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που ξερίζωσε από τις εστίες τους δια της βίας το ρατσιστικό καθεστώς των Αθηνών. Οι έποικοι δικαιούνται αυτά τα κτήματα, τις δημόσιες θέσεις κλπ., όσο δικαιούνται οι κλέφτες και οι κλεπταποδόχοι τα κλοπιμαία. Η Ελλάδα τα ιδιοποιήθηκε με τον ίδιο τρόπο και το ίδιο δίκαιο με το οποίο τα είχαν ιδιοποιηθεί οι Ρωμαίοι και οι Οθωμανοί κατακτητές. Αν ήταν στοιχειωδώς δημοκράτες ή χριστιανοί, όφειλαν να

σέβονται τα δικαιώματα των ντόπιων και να συμπαραστέκονται στον αγώνα τους για αποκατάσταση των μεγάλων αδικιών και τον σεβασμό των δικαιωμάτων τους. Οι συνεχείς εκκλήσεις μας για συμπαράσταση στον δίκαιο αγώνα μας, δεν βρήκαν απολύτως καμία ανταπόκριση. Ήταν ψυχροί θεατές της βαρβαρότητας και της ρατσιστικής και ληστρικής συμπεριφοράς του κράτους των Αθηνών, ενώ πολλοί από αυτούς ήταν και συνεχίζουν να είναι και συνεργοί. Είναι ολοφάνερο ότι είναι μάταια κάθε άλλη παρόμοια έκκληση.

Η ευγένεια και η ανοχή προς τους βαρβάρους, αποδείχθηκε ότι είναι αφέλεια και αυταπάτη. Το μακεδονικό φιλότιμο αποδείχθηκε αδυναμία. Τους προειδοποιήσαμε επανειλημμένα, ότι μας προσβάλει βάνουσα να αποκαλούνε τους προγόνους μας που έκαναν την επανάσταση του **Ίλιντεν** «Βουλγάρους» και τη γλώσσα μας Βουλγαρική. Τους ενημερώσαμε ότι οι Βούλγαροι ήταν μειοψηφία ακόμα στη σημερινή βόρεια Βουλγαρία και ότι η γλώσσα τους χάθηκε, καθώς εκείνοι υιοθέτησαν τη γλώσσα των ντόπιων. Τους ενημερώσαμε ότι την εποχή του Ίλιντεν Έλληνες αποκαλούνταν οι οπαδοί του Πατριαρχείου και Βούλγαροι αποκαλούνταν οι οπαδοί της Εξαρχίας και ότι δεν ήταν θέμα καταγωγής. Παρόλα αυτά συνέχισαν να χρησιμοποιούν ντοκουμέντα εκείνης της εποχής για να μας παρουσιάσουν ως Βούλγαρους στην καταγωγή και τη γλώσσα μας ως Βουλγαρική. Ξέρουν, επίσης, πολύ καλά, ότι οι Μακεδόνες δεν χρησιμοποιούν και δεν αποδέχονται τον όρο «**Σλάβοι**». Παρόλα αυτά συνέχισαν να τον χρησιμοποιούν με προφανή πρόθεση να μας μειώσουν.

Όσοι, λοιπόν, συνεχίζουν αυτή την τακτική, δίνουν πλέον το δικαίωμα στους Μακεδόνες, να τους αποκαλούν «Τουρκόσπορους» ή Γραικύλους. Είναι γνωστό ότι «Τουρκόσπορους», «Αούτηδες» κλπ. τους αποκαλούσαν ακόμα και τα «αδέρφια» τους οι Γραικοί, όταν εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα και τους έλεγαν να φύγουν. Πολλοί από εκείνους εκδιώχθηκαν για να εγκατασταθούν στη Μακεδονία και να παίξουν έναν απάνθρωπο αντιμακεδονικό ρόλο. Εξάλλου, οι περισσότεροι Ανατολίτες έποικοι που εγκαταστάθηκαν στη Μακεδονία μιλούσαν τα **Τουρκικά**, ενώ οι υπόλοιποι τα διεθνή Γραικικά. Αλλά και η μουσική, οι χοροί και τα τραγούδια τους είναι κατ' όνομα και κατ' ουσίαν τουρκογενή (**Αμανέδικα, Τσιφτετέλια, Ρεμπέτικα** κλπ.). Ας αναρωτηθούν γιατί οι Μακεδόνες και οι άλλοι αυτόχθονες, στους πέντε αιώνες τουρκικής

κατοχής, δεν υιοθέτησαν στοιχεία αυτής της κουλτούρας και ήρθαν εκείνοι που τα υιοθέτησαν να τα επιβάλουν σ' αυτούς. Απλούστατα πολλοί από αυτούς είναι και τουρκογενείς πληθυσμοί που εκχριστιανίστηκαν. Αν είναι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων, υπάρχουν αδιάσειστα στοιχεία, που μαρτυρούν ότι ελληνικές αποικίες στον Εύξεινο Πόντο ίδρυσαν μόνο οι **Αθηναίοι, οι Σπαρτιάτες, οι Κορινθιοί, οι Θηβαίοι, οι Χαλκιδείς.** Ας διεκδικήσουν, λοιπόν, το δικαίωμά τους, να επιστρέψουν στις αρχαίγονες πατρίδες τους και σ' αυτό το δίκαιο αίτημά τους, θα έχουν την αμέριστη συμπαράσταση των Μακεδόνων. Όσοι θεωρούν ευεργέτη τους τον **Ελ. Βενιζέλο** ας πάνε στην πατρίδα του την **Κρήτη** και ας κάνουν στους Κρητικούς αυτά που κάνουν στη Μακεδονία. Αν πάλι νιώθουν γνήσιοι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων, ας αναζητήσουν τις ρίζες τους στη Μέση Ανατολή και την βορειοανατολική Αφρική.

Δυστυχώς, οι πολιτισμένοι τρόποι είναι για πολιτισμένους ανθρώπους και στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν απέδωσαν τίποτα. Δυστυχώς, η μέχρι τώρα στάση τους δημιουργεί ένα πολύ κακό προηγούμενο, που δεν βοηθάει στην ειρηνική συνύπαρξη. Αυτό είναι κακό και για τους ίδιους τους εποίκους, γιατί η ιστορία διδάσκει ότι **«έχει ο καιρός γυρίσματα»**, και δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι θα είναι συνέχεια σε θέση ισχύος απέναντι στους ντόπιους, όπως είναι σήμερα. Το Ελλαδικό κράτος ας σταματήσει να ενισχύει το θράσος και την ασέβεια αυτών των ρατσιστών κι ας τους συμμαζέψει, γιατί αργά ή γρήγορα, η συσσωρευμένη οργή των Μακεδόνων, θα εκφραστεί με πράξεις αυτοδικίας.

Οι Μακεδόνες φυσικό έθνος του Διαφωτισμού

Οι Μακεδόνες δεν είχαν καμία αντίρρηση, να οργανωθούν όλοι οι Βαλκανικοί λαοί πολιτικά σε ένα κράτος, όπως το φαντάζονταν και το σχεδίαζαν οι Διαφωτιστές του 18^{ου} αιώνα. Όπως το σχεδίαζε ο σημαντικότερος από αυτούς, ο βλαχόφωνος Θεσσαλός, **Ρήγας Βελεστινλής.** Τη δημιουργία ενός πολυεθνικού κράτους που θα περιλάμβανε όλους τους λαούς, από τη σημερινή Ρουμανία μέχρι την Κρήτη, με το όνομα Ελλάδα ή Θράκη και επίσημη γλώσσα την **Κοινή Ελληνική**, αλλά και ελεύθερη καλλιέργεια όλων των άλλων γλωσσών. Στο σύνταγμα που ετοίμασε έλεγε: *«Η Ελληνική δημοκρατία είναι*

μία, με όλον οπού συμπεριλαμβάνει εις τον κόλπον της διάφορα γένη και θρησκείας... Ο ελληνικός λαός, τουτέστιν ο εις το βασίλειον κατοικών, χωρίς εξαίρεσιν θρησκείας και γλώσσης,...». Το σύνταγμα, όπως και όλες οι διακηρύξεις του μιλούσαν για ισοτιμία και αλληλεγγύη όλων των λαών ασχέτως γένους, γλώσσας και θρησκείας. Ο Ρήγας εξέδωσε και **χάρτη της αρχαίας Ελλάδας**. Περιλάμβανε την Πελοπόννησο, την Στερεά Ελλάδα (Ρούμελη), τα νησιά του νοτίου Αιγαίου και τα παράλια της Μικράς Ασίας. Κανένας από τους Διαφωτιστές και τους επαναστάτες δεν αναγνώριζε δικαίωμα σε εκείνη την Ελλάδα να γίνει δυνάστης άλλων λαών και χωρών.

Δάσκαλος του Ρήγα θεωρείται ο λόγιος και Διαφωτιστής **Ιώσηπος ο Μοισιόδακας**. Ως πατρίδα του αναφέρεται η **Τσερναβόντα** της νοτιοανατολικής Ρουμανίας (Τζερναβόδα την αναφέρει ο Ρήγας) και σημαίνει μαύρο νερό (Μαυρονέρι). Ο τόπος καταγωγής του Ιώσηπου και το γεγονός ότι υπογράφει ως **Μοισιόδακας**, που είναι συνθετικό δυο αρχαίων θρακικών λαών (**Μοισοί-Δάκες**) και όχι με τα ξενικά ονόματα **Βουλγαρο-ρουμάνος ή Ρωμιός**, δείχνει ότι είχε συνείδηση της αρχαίας Θρακικής καταγωγής του. Και οι δυο, όμως, έγραψαν και δίδαξαν στη διεθνή Ελληνική, όπως και όλοι οι μορφωμένοι όλων των Βαλκανικών λαών. Αυτό το εκμεταλλεύονται οι επαγγελματίες λαοπλάνοι για να τους παρουσιάσουν ως ελληνικής καταγωγής, για να μη κατανοούν οι υπήκοοί τους τον πραγματικό χαρακτήρα του αγώνα τους και την καταγωγή τους. Εξάλλου και η καταγωγή του Ρήγα είναι από μη ελληνικό χωριό, το «**σλάβικο**» **Βελεστινό**. Για πολλές δεκαετίες οι λαοπλάνοι τον έλεγαν «**Φεραίο**», επειδή κοντά στη γενέτειρά του υπήρχε μια αρχαία ελληνική αποικία με το όνομα Φεραί. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, επίσης, το γεγονός ότι ο Ρήγας είχε για πρότυπο τον **Μέγα Αλέξανδρο**, του οποίου την εικόνα εκτύπωσε και διένειμε και όχι κάποιον Βυζαντινό Αυτοκράτορα. Ήταν το σύμβολο της αντίστασης των αυτοχθόνων της Βαλκανικής κατά των αποικιοκρατών και των κατακτητών. Σήμερα, στα πλαίσια της παραχάραξης, το χρησιμοποιούν οι Ελληνοκάπηλοι. Ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν το πιο μισητό πρόσωπο για τους Έλληνες, γιατί ήταν εκείνος που έβαλε τέλος στην αποικιοκρατία τους στην περιοχή. Μπορεί να θεωρηθεί ως ο νεκροθάφτης των Ελλήνων. Αυτό το ξέρουν καλά οι Ελληνοκάπηλοι και γι' αυτό δεν είχαν ούτε

ένα άγαλμά του στην σύγχρονη Ελλάδα. Οι δε Πόντιοι ας μη ντρέπονται για την πραγματική τους ιστορία κι ας τιμήσουν τους ένδοξους βασιλιάδες του Πόντου, τους **Μιθριδάτες**, οι οποίοι ήταν αντίπαλοι των Μακεδόνων και ο τελευταίος από αυτούς, ο ΣΤ΄, ο Ευπάτωρ, είχε έρθει στη Μακεδονία ως κατακτητής το 88 π.Χ. Επειδή οι Μιθριδάτες ήταν ελληνολάτρες και υιοθέτησαν την Ελληνική γλώσσα η Ποντιακή έχει πολλά ελληνικά στοιχεία.

Στην πραγματικότητα η προνομιούχα τάξη των υπόδουλων Ρωμιών καταδίωξε όλους τους ιδεολόγους Διαφωτιστές που αγωνίζονταν να ξεσηκώσουν τους Βαλκανικούς λαούς. Το Ρωμαιορθόδοξο ιερατείο τους αφόρισε και καταδίκασε τη διδασκαλία τους. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, επίσης, ότι ο Ρήγας καταδόθηκε από τον μεγαλέμπορο «Έλληνα» Κοζανίτη Δημήτριο Οικονόμου και θανατώθηκε από τους Οθωμανούς κατακτητές. Οι μεγαλέμποροι ήταν η προνομιούχα τάξη επί τουρκοκρατίας και δεν ήθελαν τη διάλυσή της, γιατί έτσι εξυπηρετούνταν καλύτερα τα εμπορικά τους συμφέροντά. Έκαναν, δηλαδή, για άλλη μια φορά, εκείνο που έκαναν οι αρχαίοι Έλληνες συνάδελφοί τους, που συνεργάστηκαν με τους Πέρσες και τους Ρωμαίους κατακτητές, επειδή εκείνη την εποχή έτσι εξυπηρετούνταν τα συμφέροντά τους.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που ο Μοισιόδακας και ο Ρήγας ασχολήθηκαν και έγραψαν έργα Φυσικής. Το έκαναν για να εξηγήσουν τα φυσικά φαινόμενα με επιστημονικό τρόπο, με σκοπό να απαλλάξουν έτσι τους ανθρώπους από τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες, οι οποίες τους έκαναν ευάλωτους στις απόψεις του σκοταδιστικού ιερατείου. Το ιερατείο αποδίδοντας τα φυσικά φαινόμενα σε μεταφυσικές δυνάμεις, όπως σε κακά πνεύματα, σε δαίμονες, σε βρικόλακες, σε οργή του θεού, σε αμαρτίες κλπ. δημιουργούσε εξάρτηση στους αμαθείς ανθρώπους από την εκκλησία, την οποία εκμεταλλευόταν για να χειραγωγεί και να εκμεταλλεύεται οικονομικά και πολιτικά τις μάζες.

Για παρόμοιο λόγο το χριστιανικό ιερατείο καταδίωκε και την **ελληνική φιλοσοφία**. Η Ιωνική φιλοσοφία, που γενικεύτηκε σε Ελληνική, ήδη από τον 6^ο π.Χ. αιώνα, είχε κοινή την πίστη στην ενότητα και αυτοδυναμία της φύσης, σαν έναν ζωντανό οργανισμό, χωρίς παρέμβαση από εξωφυσικές δυνάμεις. Για τον λόγο αυτό ονομάζονταν και **«φυσικοί»**. Το Βυζαντινό ιερατείο καταδίωξε μεν την ελληνική φιλοσοφία και γενικά τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό,

εκμεταλλεύτηκε δε την αίγλη του και κυρίως τη γλώσσα του ως πολιτιστικό μαντρί για να αυξήσει ή να συγκρατήσει τους οπαδούς του. Έτσι ο σημερινός «Ελληνισμός» κατέληξε να είναι ο Βυζαντινός σκοταδισμός, η λεγόμενη «Ρωμισσύνη», με αρχαιοελληνικό προσωπείο. Ο Μοισιόδακας εύστοχα χαρακτηρίζει τους Ρωμιούς **«ιδιωτικό λαό»**. Είναι ο λαός που δημιούργησε το παρασιτικό και σκοταδιστικό συνδικάτο, που καταδυνάστευε επί αιώνες τους λαούς που ήταν υπόδουλοι στους Ρωμαίους και τους Οθωμανούς (**Ρουμ Μιλιέτ**). Μετατρέποντας την παιδεία, την διοίκηση, την εκκλησία και τον στρατό σε μηχανισμούς πλύσης εγκεφάλου, δημιούργησε έναν κύκλο τυφλών οπαδών τους οποίους χρησιμοποιεί ως όχλο, ως τυφλά φερέφωνα, ως εποίκους, ως όργανα αστυνόμευσης των εντοπίων λαών, ως καταδότες, ως χαφιέδες, ως μπράβους, ως τραμπούκους, ως συκοφάντες, ως πληρωμένους δολοφόνους.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που ο κεντρικός κορμός του σύγχρονου νεοναζιστικού κινήματος της Ελλάδας αποτελείται από απόστρατους στρατιωτικούς. Είναι δημιουργήματα της σοβινιστικής παιδείας των στρατιωτικών σχολών και της εκκλησιαστικής κατήχησης. Στη συμπεριφορά των σημερινών νεοναζι μπορεί να δει κανείς το είδος των Ελλαδιτών αξιωματικών και υπαξιωματικών που δολοφονούσαν, πυρπολούσαν, καταστρέφανε, βίαζαν, τρομοκρατούσαν τους Μακεδόνες την περίοδο 1904-1908. Υπονόμευσαν με φασιστικές μεθόδους τον αγώνα των Μακεδόνων για μια πραγματικά ελεύθερη Μακεδονία που θα ανήκει στους Μακεδόνες. Έπαιξαν το παιχνίδι των κατασκευαστών τους, για να μπορέσουν εκείνοι να πάρουν τη θέση των Οθωμανών κατακτητών σε χειρότερο από εκείνους ρόλο. Μέσα σε έναν αιώνα έκαναν περισσότερα εγκλήματα από όσα έκαναν οι Οθωμανοί στους πέντε αιώνες κατοχής. Οι Μακεδόνες που εξοντώθηκαν ή εκδιώχθηκαν από την πανάρχαια πατρίδα τους, οι αδικίες, οι διώξεις και η καταπίεση που υπέστησαν όσοι παρέμειναν, είναι με μεγάλη διαφορά μεγαλύτερες και χειρότερες από εκείνες που υπέστησαν από τους Οθωμανούς κατακτητές. Η ντόπια Μακεδονική κουλτούρα και ειδικά η γλώσσα άντεξαν σε Ρωμαϊκή και Οθωμανική κατοχή είκοσι αιώνων και μέσα σε έναν αιώνα Γραϊκικής κατοχής κινδυνεύουν να αφανιστούν. Και αυτοί οι Βάνδαλοι, που σε βαρβαρότητα ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο δυνάστη, μιλάνε για ελευθερία, δημοκρατία και κοινωνική

δικαιοσύνη. Ο Γραικυλισμός με το αρχαιοελληνικό όνομα του Ελληνισμού, πέρασε από την Μακεδονία ως σκοταδισμός και φασισμός.

Οι **Μακεδόνες** είναι ο **αυτόχθων λαός** αυτού του τόπου που λέγεται Μακεδονία και αυτό δεν το χρωστάει απολύτως σε κανέναν. Όταν οι Βαλκανικοί λαοί αποτίναξαν τον Οθωμανικό ζυγό, οι Μακεδόνες επεδίωξαν το ίδιο, στηριζόμενοι στις αρχές του Διαφωτισμού. Αγώνιστηκαν για μια Μακεδονία ελεύθερη και δημοκρατική, με κοινωνική δικαιοσύνη, με ελευθερία και ισότητα για όλες τις εθνότητες, γλώσσες και θρησκείες που υπήρχαν σε αυτήν. Είναι το φυσικό έθνος, σύμφωνα με τις αρχές και τις αξίες του Διαφωτισμού. Αντίθετα, το «Ελληνικό» έθνος είναι τεχνητό δημιούργημα του Βυζαντινού σκοταδισμού, φεουδαρχισμού και αυταρχισμού με την συνδρομή των Δυτικών αποικιοκρατικών πατρώνων του. Είναι ένα προϊόν τερατογένεσης. Όλοι οι γειτονικοί λαοί είναι εχθρικοί απέναντί του, επειδή έχει διαπράξει μεγάλα εγκλήματα σε βάρος τους. Αν δεν βρεθούν ειρηνικοί τρόποι μεταμόρφωσής του σε μια δημοκρατική πολυεθνική ομοσπονδία, σύμφωνα με τις αρχές των **Βαλκάνιων Διαφωτιστών**, κορυφαίος των οποίων ήταν ο **Ρήγας Βελεστινλής**, αργά ή γρήγορα θα καταρρεύσει, καθώς σταδιακά εκλείπουν οι συνθήκες που το γιγάντωσαν, με επώδυνες συνέπειες για τους λαούς που είναι όργανά του ή υποτελείς του. Οι Μακεδόνες ήταν και θα συνεχίσουν να είναι πρωτοπόροι σε αυτόν τον αγώνα.

Αύγουστος 2015

Τραϊανός Πασόης

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ Η ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

ISBN 978-960-93-7678-5

Ο Τραϊανός Πασόης είναι γηγενής Μακεδόνας της Πέλλας.

Έχει γνώσεις 6ταξίου Γυμνασίου. Έγινε ερασιτέχνης ιστορικός ερευνητής για της ανάγκες του αγώνα για τα δικαιώματα και την αξιοπρέπεια των Μακεδόνων της Ελλαδικής επικράτειας και την αποκατάσταση της αλήθειας για το Μακεδονικό Ζήτημα.